ஸ்ரீ

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்பாதகர்:—ஸ்ரீவாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 21.] சுக்லஹூ தை-மாசிமீ [ஸஞ்சிகை 4-5

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌕𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌕𑌰𑌗𑍌𑌰𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌦𑌧𑌾𑌨𑍇 ।
𑌵𑌪𑍁𑌰𑌲𑌕𑌕𑍁𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌸𑌖𑍇 𑌰𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌽𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾

[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ

ஸ்ரீஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி, திருச்சி.

(ஸஞ்சிகை 3, பக்கம்—44 தொடர்ச்சி.)

ப்ரவேசகம் முடிந்ததும், விவேக மஹா ராஜரும் ஸேநாபதியாகிய வ்யவஸாயனும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள். பரமத நிரஸந வ்ருத்தாந்தம் ப்ரதிமுக ஸந்தி யாகுமென்று முன்பே காட்டினோம். ஆநுஷங்கிகமான கார்யத்தால் நஷ்டம் போயிருந்த பீஜத்தை மறுபடியும் வெளிப்படுத்துவது ப்ரதிமுகம். பரமதங்களுடன் வாதம் நமக்கு ஆநுஷங்கிகம். இந்த ஸந்தியில் வ்யவஸாயம் என்பது ஓர் அங்கம். ப்ரதிஜ்ஞா ஹேதுக்களோடு கூடிய வார்த்தையை நாடகத்தில் வ்யவஸாயமென்பர். இங்கு, வ்யவஸாயனையே பாத்ரமாக வைத்திருக்கிற சாதுர்யத்தை எப்படிப் புகழ்வதோ அறிகிலோம். ப்ரதிஜ்ஞா ஹேது முதலியவை வாத ப்ரகரணத்தில் அத்யந்தம் ஸுஸங்கதம். வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமாகப் பல பரமதங்கள் ஏற்பட்டு, அந்த வாதங்களால் ஏற்படும் மனக் குழப்பத்தினால் கலங்கி, வெகு காலமாய் த்ருடமாய்ச் சேர்ந்திருக்கும் கர்ம பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதால், ஆத்ம யாத்ரைக்கு அநுகூலமில்லாத வீணான வ்யாபாரங்களைச் செய்துகொண்டு, மஹாமோஹனுக்கு உட்

224

பட்டு, எப்பொழுதும் மோஹ மடைந்துகொண்டே யிருக்கும் ஜீவனைக் கர்ம பாசத்தினின்றும் விடுவித்து, கலங்காப் பெரு நகரைச் சேரும் பாக்யத்தை அடைவிக்க வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வ்யவஸாயம் செய்கிற மஹாராஜர், பரமதங்கள் கணக்கில்லாமல் லோகத்தில் பரவியிருப்பதைப் பற்றித் துயரப்படுகிறார்.

இவ்வுலகமோ ஜடமதிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. புத்திமான்களால் நிறைந்திருந்தால் ப்ரபலமான பரமதங்கள் அநேகம் ஏற்பட்டாலும், புத்திமான்களுடைய மனத்தைக் கலக்க முடியாது. "லோக: ஸர்வஸ்ததீய நேயப்ரவ்ருத்தி:" என்கிற ந்யாயப்படி ஜடமதிகள் பிறர் போன வழியாய் கதாநுகதிகர்களாய்ச் செல்வர். புத்திமான்களான ஸத்துக்களாயிருந்தால், அவர்கள் தாங்களே பரீக்ஷித்து, சீர்தூக்கிப் பார்த்து, பாரமார்த்திகமான வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை த்ருடமாய் அவலம்பிப்பார்கள். புத்திக் குறைவானவர்களை ஏமாற்றித் தங்கள் வசமாக்குகிறார்களே என்று அநுதாபம். பரமதங்கள் ஒன்று இரண்டல்ல; பல. அநேக தீர்த்தகாரர்கள் ஜனித்து இத்தர்சநங்களை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட வைதிக தர்சநத்திற்கு விரோதமாகப் பகவானை மீறி, அவருக்கு எதிரிகளாக இவர்கள் பிறந்தார்கள் என்றால், இவர்கள் பகவதிச்சைக்கு விரோதமாக அவனுடைய கர்த்ருத்வ மன்றியில் பிறப்பவர் என்று ஏற்பட்டு, இவர்களை உத்தேசித்து ஈச்வரனுக்குக் காரணத்வம் இல்லாமல் போகுமே என்கிற சங்கை வர, இவர்கள் தெய்வத்தினுடைய கோபத்திலிருந்து பிறந்தவரென்று ஸமாதாநம் செய்யப்படுகிறது. தெய்வ கோபத்திலிருந்து பிறந்தவரென்று சொல்வதினால், ஜாயமாந தசையில் குளிர்ந்த கடாக்ஷத்தினால் பிறப்பவர் ஸாத்விகர் ஆவதைப் போலில்லாமல், கோப த்ருஷ்டியால் பிறந்தவர் என்று பாவம். கோபத்தினால் உதயமானவர்கள் ஜகத்தின் பேரில் கோபத்தையே செலுத்துகிறார்கள். இவர்களுடைய வைரம் யாதொரு அபராதம் என்கிற காரணத்தையும் எதிர்பார்க்கமாட்டாது.

நிரபராதிகளான ஜனங்களிடத்தில் இவர்களுடைய வைரம் நிர்ஹேதுகமானது. ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் உள்ள ஸதாசார்யர்கள், அபராதிகளாயிருக்கும் ஜனங்களிடத்திலும் நிர்வ்யாஜமான ஸௌஹ்ருதத்தை உடையவராயிருப்பர். பரஸமயத்தார் இதற்கு நேர் எதிர்த்தட்டாய் இருப்பர். இவர்கள் ஸித்தாந்தங்கள் ஏற்படுத்துவது, கலஹத்திற்காக மட்டுமே யொழிய ஒரு பேற்றை ஸாதிக்க வேண்டியல்ல. வைதிக மதத்தோடு கலஹம் செய்வதில் மட்டும் அவர்களுக்கு நோக்கு. ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நோக்கில்லை. க்லுப்த ஸித்தாந்தங்கள் என்பதனால், அந்த மதங்கள் கல்பிதங்களே யொழிய ஸ்வதஸ் ஸித்தமல்ல. ஸித்தாந்த பேதங்கள் என்று பேர் வைத்துக்கொண்டாலும் அவைகள் பேற்றல் பேதங்களேயாகும். பேற்றுவதில் ப்ரகார பேதங்களேயாகும். ஸித்தாந்தம் என்றால் ஸித்தமான அந்தம் அல்லது நிச்சயத்தை உடைய மதமாகும். அது ஸநாதநமாய் அநாதியாய் ஸித்தமாயிருந்தால் தான்

பாரமார்த்திக ஸித்தாந்தம் என்னும் பெயருக்கு உரியதாகும். கல்பிதமானல், அது ஸித்தாந்தமாகாது. க்லுப்தம் ஸித்தமாகாது என்கிற விரோதத்தைக் காட்ட "ஸூஷுவிஸாஜ ஹெஷாஃ" என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. இவர்கள் மதங்கள் கல்பநம் செய்து, அதோடு நிற்காமல், லஜ்ஜை முதலியவை இல்லாமல் ப்ரகல்பர்களாய்த் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தங்கள் ப்ரலபநங்களைப் பாடம் சொல்லி வைக்கிறார்கள். பிறர்க்குப் பாடம் சொல்லிவைத்து, அதை ப்ரசாரப் படுத்துவது பெரிய அநர்த்தம். ப்ரஹ்லாதர், முதலில் தாம் மட்டும் ஹரி பஜநம் செய்து கொண்டிருந்தது ஹிரண்யனுக்கு அத்தனை ஸங்கடமாயில்லை. பாலர்களுக்குத் தம்முடைய தர்சநத்தை உபதேசஞ் செய்து, அவர்களைத் தமது வசம் ஆக்கிக்கொள்வதைக் கேட்டதும், 'இனி அவரைத் தன் ராஜ்யமாகிய உலகத்திற்குள் வைக்கக்கூடாது' என்று ஹிரண்யன் நிச்சயஞ் செய்தானென்று பராசரர் கூறுகிறார்.

துர்மதங்கள் சப்பாத்திக் கள்ளிகளைப் போல், பூமியைக் கொத்திவிடுதல், ஜலம் பாய்ச்சுதல், முதலிய யாதொரு ப்ரயத்நமன்றியில் எங்கும் வ்யாபித்து விஸ்தாரமாய் தானாகவே பரவி விடும். களைகள் மண்டிப்பயிரை ஓங்கவொட்டாமல் அடிப்பதுபோல், வைதிக ஸித்தாந்த மென்னும் ஸஸ்யத்தைப் பரமதங்களாகிய முட்செடிகள் எங்கே பார்த்தாலும் பரவி, தானாகவே வ்யாபித்திருக்கும். ம்ருத ஸஞ்ஜீவிநியான ஓஷதிகள் தேடிக் காணவேண்டிய தசையை அடைந்துவிட்டதென்று மஹாராஜர் சோகிக்கிறார். இங்கே ம்ருத ஸஞ்சீவிநி என்கிற பதத்தினால் "ஷ்ருவமதவ்ராணாதஸஞ்ஜீவிநீ" என்று வர்ணிக்கப்பட்ட பாராசர்ய வசஸ்ஸுதையான வேதாந்த ஸித்தாந்தம் ஸூசிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு அந்த ச்லோகம் ப்ரவேசகமாவது போல், இந்த நாடகத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரவேசிப்பதற்கு இந்த நிர்த்தேசம் ப்ரவேசகமாகும். ஸித்தாந்தத்தை ம்ருத ஸஞ்ஜீவிநி என்று சொல்லுவதால், பரமதங்கள் ப்ராணவாங்களையும் ம்ருதப்ராய ராக்குமென்று ஸூசிதம். இப்படித் துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்திருக்கும் மஹாராஜர், பரவாதிகளுடன் தமது ஸபாரங்கத்தில் வாத யுத்தம் நடக்கப்போகுந் தருணத்தில், "ஜிமீஷதொ ஜெ கவிதாகிஷுகெஷுராஜு ஜிஹ்வாமு விஂஹாஸநஹ்யூவெயா:" என்கிறபடி வெள்ளைப் பரிமுகரை அக்ர ஸிம்ஹாஸநத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி, ஜயத்தை த்ருடப் படுத்திக்கொள்ள, அவரை இவ்விரண்டு ச்லோகங்களால் த்யாநம் செய்கிறார். வாத க்ரந்தமாகிய சததூஷணியும் "ஸாஹாரவஷா ஸநு" என்கிற ஹயக்ரீவ த்யாந ச்லோகத்தோடு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீமாத்வ மத க்ரந்தங்களில், "முகக்ஷீ ஹயமீ வவாரவஹனெ நஃ" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆரம்பம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ராமாநுஜ தர்சநத்தை அவலம்பித்து, அப்பய்ய தீக்ஷிதரால் செய்யப்பட்ட நயமயூகமாலிகையில் "ஹெஷாரவெ:" என்று "ஹயமீவஹெஷாஹஹுஹ" த்யாநத்தோடு ஆரம்பிக்கிறார். இங்கே நடக்கப்போகும் யுத்தம் சாஸ்த்ர யுத்தமல்ல; ஜ்ஞாந யுத்தம். யஜ்ஞங்களில் ஜ்ஞாந யஜ்ஞம் என்று சொல்வது போல், யுத்தங்களில், இது ஜ்ஞாந யுத்தம். இதில்

சத்ரு வத மில்லை; ரக்தம் சிந்துவது மில்லை; உயிர்ச்சேத மில்லை. இதில், போன உயிர் திரும்பி வரும். இங்கு ஜ்ஞாநபல மொன்றே அபேக்ஷிதம். அதற்காக, ஜ்ஞாந ப்ராதாநத்திற்காகவே அவதரித்த ஜ்ஞாந மூர்த்தியைத் தொழுகிறார். அவரை அஜ்ஞாந இருட்டை அகற்றும் தேஜஸ்ஸாகவே த்யாநம் செய்கிறார். ஸாமாந்ய தேஜஸ்ஸுக்கு, மனத்திற்குள்ளே யிருக்கும் இருட்டை அகற்ற வலிமை யிராது. சப்த மென்கிற பெயரையுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸானது இல்லாமற் போனால், ஜகத் முழுவதும் அஜ்ஞாநம் என்கிற இருளினால் மூடியே யிருக்கும் என்று பெரியோர் சொல்லுவர். ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கும் சப்தம் காதின் வழியாய் மனத்திற்குள்ளே சென்று அங்குள்ள இருட்டைப் போக்கும். இதைத் திருவுள்ளம் பற்றி "ஹேஷாஹலஹலம்" [கனைப்பின் ஒலி உடையது] என்று இந்தத் தேஜஸ்ஸை விசேஷித்தார். ஜ்ஞாநாநந்த மய ரென்றும், நிர்மலமான ஸ்படிகத்தைப் போன்ற ஆகாரமுடையவ ரென்றும், ஸர்வ வித்யைகளுக்கும் ஆதார மானவர் என்றும், ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரத்தில் முதல் ச்லோகத்தில் ஹயக்ரீவனை அநுஸந்தாநம் செய்தார். அவரை ஜ்ஞாநமய ரென்று வர்ணிக்கவே, "மூன்று நான்கு க்ஷணங்கள் தானே ஜ்ஞாநம் நிற்கும்; அது உண்டாய்க்கொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருக்குமே" என்று ஆக்ஷேபம் வர, 'இந்த ஜ்ஞாந மூர்த்தி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞாந ஸ்வரூபர்; இது நித்யஸித்தமான ஜ்ஞாநம்" என்று 'ஸ்வதஸ்ஸிதம்' என்கிற முதல் விசேஷணத்தால் சங்கா பரிஹாரம் செய்கிறார். ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஆநந்தத்தில் இப்படியே உதிக்கும் சங்கையும் இதனால் பரிஹ்ருதம். பச்சை மாமலைபோல் மேனியையுடைய மூர்த்தியைப் போலல்லாது, வெள்ளை மலையான சுத்த ஸ்படிக மலையை ஒக்கும் இவர் திருமேனி. இங்கு ஸாத்ருச்யத்தைக் காட்ட 'ப்ரதிபடம்' என்ற சப்தம் ப்ரயோகித்தது அழகு.

ப்ரக்ருதமான வாதயுத்தத்தில் எதிரிகளுக்கு ப்ரதிபடமாக யுத்தம் செய்யக் கூடிய வீரபடாபேக்ஷை உண்டு. இந்த ப்ரதிபடர், யாரை ஹநநம் செய்வார் என்று கேட்டால் இவர் ஒரு சத்ருபுருஷரையுங் கொல்லார். ஆனால் அசேஷ அவத்யங்களையும், அதாவது அவர்களுடைய மதிதோஷங்களை மட்டும் கொல்வார் என்று "ஹதாசேஷாவத்யம்" என்கிற விசேஷணத்தால் வேடிக்கையாய் ஸூசிக்கிறார். இந்த ஹயக்ரீவ ப்ரஹ்மம், தான் ப்ருஹத்தான வெள்ளைப்படிகத்தைப்போல் இருப்பது மன்றியில், மூவுலகத்தையும் வெண்மையான தன் ஸத்வ் காந்திகளினால் நிரப்பி, நம் ஆகாரத்தைப்போல் ப்ரஹ்மணம் செய்கிறார். ப்ருந்தாவநத்தை நீலமேக ச்யாமளனான கண்ணன் மேகமயமாகச் செய்தது போல், இவர் தீப்தமான தம்முடைய ஒளியால் உலகத்தை அம்ருதத்தைப்போல் வெண்மையாகச் செய்கிறார். பச்சை மாமலைபோல் மேனியையுடைய கடவுளர், தங்கள் திருக்கண்களிலிருந்து உதிக்கும் நீண்ட வெண்மையான கடாக்ஷ தேஜஸ்ஸுக்களினால் உலகத்தை வெண்மை யாக்குவர். பெரிய பெருமாள் விஷயத்தில், நயந மஹஸ்ஸினுடைய வெண்மை ப்ரவாஹத்தால் பாபாக்நி மண்டி எரிவதால், கரி கனமாய்ப் படிந்த ஜகத்தினின்றும் மாஸிகை

ஸயைக் கரி தெரியாமல் கெட்டியாய் அழியாத வெள்ளைப் பூச்சினல் பூசுகிரு ரென்று உத்ப்ரேக்ஷை. இந்த ஜ்ஞாந மூர்த்தி முழுவதும் வெண்மையான தால், திருமேனி முழுவதிலுமிருந்து வெண்மையான கிரணங்கள் பரவி, மூவுலகும் வ்யாபிக்கிறது. இங்கே 'ஸுதயா' சப்தத்தால் வெண்மை மட்டு மல்லாமல், அம்ருதத்வம் என்பதும் ஸூசிக்கப்படுகிறது. வெண்மையாலும் அம்ருதத்வத்தாலும் நிரப்புகிருர். "ஸுதயா" சப்தத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யமங்கள ச்லோகமான "வாராஸயஅுவ அஹ்ஸுயாம்" என்கிற ச்லோகம் புத்திஸ்தம் என் றும் ஸூசிக்கிருர். ஸ்ரீபாஷ்ய ஸித்தாந்தமே ஸ்ரீபாஷ்யகார வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு இதோ ப்ரவேசிக்கப் போகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய மங்கள ச்லோகங்களை ஸ்மரிப்பது உசிதம். இங்கே, 'த்ரஹுவநம்' என்பதினல், வாதத்தில் ஸித்தாந்தியான வாதியையும், ப்ரதிபக்ஷர்களான புறச்சமயத்தாரையும் ப்ராச்நிகர்களான மத்யஸ்தர்களையும் கொள்ளலாம். இவர்கள் எல்லோரையும் ஜ்ஞாந ரச்மிகளினல் பூசுகிருர். ப்ரதிபக்ஷர்களைத் தோற்கடித்து வெளியே துரத்தி விடுவதில் நோக்கில்லை. அவர்கள் புத்தியையும் தெளிவித்து, அவர்களையும் ஜ்ஞாநிகளாய்த் திருப்புவதில் நோக்கு. இந்தத் தேஜஸ்ஸில் அநந்தமான சப்தம் உளது.

பகவானென்னும் ஜ்யோதிஸ்ஸினுடைய மூச்சுக்காற்று வேதங்களென்று ச்ருதி. ஹயக்ரீவ தேஜஸ்ஸினுடைய கனைப்பு வேதமாகும். வேதாந்த வாதம் நடக்கப்போகிறபடியாலும், இந்த அத்யாத்ம நாடகத்தில் ஜ்ஞாநமயமான இவ ருடைய ஆத்ம ஜ்ஞாநாநுக்ரஹம் ப்ரதாநமானபடியாலும், இவருடைய கனைப்பு அநந்தங்களான வேதாந்தமயமென்று கூறப்படுகிறது. அடுத்த ச்லோகத்தில் வேதங்கள் இவர் முகத்திலிருந்து கிளம்பும் கனைப்பில் அடங்கியதென்று கூறு கிருர். வேதங்களின் பூர்வ பாகத்தைப் பின்பும், கடைசி பாகத்தை முன்பும் இங்கு நிர்த்தேசித்திருப்பதற்குக் காரணம், இங்கே வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றி வேதாந்தங்களே அவச்யாபேக்ஷிதமானது பற்றியே வேதாந்தங்கள் வேதங் களுக்கு முடிவானலும், அவைகளுக்கு முடிவு கிடையாது. முடிவுகளுக்கு முடி வில்லை என்று வேடிக்கை. இவர் கனைப்பை வேதாந்தங்கள் அநுஸரிக்கும். இப்படி வேதாந்தங்களை மட்டும் சொல்லவே, எல்லா வேதங்களாலேயும் பகவானே அறி யப்படுகிருனென்கிற ப்ரமாண வசநப்படிக்கும், ராஹு மீமாம்ஸகரைப் போலல் லாமல் இரண்டு காண்டங்களும் ஒரே சாஸ்த்ரமென்கிற உங்கள் ஸித்தாந்தத் தின்படிக்கும், வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளாமல், இந்த முதலாசிரியர் வேதங்களை மட்டும் எப்படிச் சொல்லலாமென்று ஆக்ஷே பிக்க இடம் வந்தது. அந்த ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்க, வேதங்களையும் இவ ரால் ப்ரவர்த்திதமாக அடுத்த ச்லோகத்தில் கூறுகிருர்.

ஹயக்ரீவனுடைய கனைப்பின் 'ஹலஹல' வென்ற ஒலி ஸாமங்களின் ஸமா ஹாரமாகும்; ருக்குகளின் ப்ரதிபதமாகும்; யஜுஸ்ஸுக்களின் நிவாஸஸ்தாநமும் ப்ரபையுமாகும். குழந்தைப் பருவத்திலேயே காநரஸிகனுகிய கண்ணன், தேர்

தட்டில் கீதையைப்பாடும் அவஸரத்தில், காநத்திற்கு உபயோகமான கீதிகளான ஸாமவேதம் எல்லா வேதங்களிலும் உயர்ந்ததாக நிரூபிக்கப்பட்டது உசிதம். பகவதபிப்ராயத்தை அநுஸரித்து இங்கே ஸாமங்களை முதலில் கூறியது. ஸகல ஸாமகாநங்களின் சேர்த்தியாகும் இந்தக் கனைப்பு. ‘ப்ரதிபதம்’ என்றால் பர்யாயம் அல்லது வேறு பெயரென்று அர்த்தம். ஸாம கீதிகளைச் சேர்த்துச் சுருட்டியது இந்தக் கனைப்பொலி. இந்த ஒலியையே ருக்குக்களென்றும் சொல்லலாம். ருக்வேதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ருக்கின் ஒவ்வொரு பதத்தையும் இந்தக் கனைப்பில் ஸ்பஷ்டமாகக்காணலாம். ருக்குக்களின் ப்ரதிபதமும் இதில் தெரியும். ஒவ்வொரு ஸாமப் பாட்டின் எல்லா காநபக்திகளையும் இதில் காணலாம். யஜுர் வேதத்திலுள்ள யஜுஸ்ஸுக்கள் முழுவதும் இதில் குடிகொண்டு உஜ்வலமாய் ப்ரகாசிக்கும்; காநமாகவும் இதை அநுபவிக்கலாம். நாடகத்திற்கு இந்த ஒலி உபயோகப்படுமென்கிற க்ரமங்களை முன்பேகாட்டினோம். ப்ரத்யூஹங்களென்கிற விக்நங்களுக்கு இது லயமாகும். பாட்டில் இதுலயமாகும். ‘தாம’ வென்பது கீதத்தில் ச்ருதியாகும். ஸகலமநோ துக்கங்களும் காநரஸத்தினால் லயத்தையடையும்; ப்ரதிவாத விக்நங்களும் லீநமாகும். காநத்தில் ராக ஸமுத்ரத்திற்கு முன்னும் பின்னும் ஆரோஹாவரோஹத்தோடு வீசும் அலைகளாகிய ஆலாபநங்களாகும். வாதிக்கு ஜ்ஞாநம் பொய் ஜ்ஞாநமாகும். இந்த ஒலியிலிருந்து உண்டாகும் ஜ்ஞாந ஒளி அந்த:கரண குஹைக்குள்ளே ப்ரதிவாதிகளின் வாதி கோலாஹல சப்தங்களினாலுண்டாகும் இருட்டையகற்றும். ஹயக்ரீவனை த்யாநம் செய்து, அவருடைய அநுக்ரஹத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடன், ஸேநாபதியான வ்யவஸாயர் அவருக்குத் தைர்யம் சொல்லுகிறார். ஹயக்ரீவனுடைய கனைப்பில் ப்ரகாசிக்கும் வேதாந்தமென்னும் ஆரண்யகம், ஜீவனைத் தகையும் மோஹம் விவேகத்தால் த்வம்ஸமடையுமென்று ஆணையிடுகிறது வீண்போகுமா? ஸீதையைத் தகைந்த மோஹமயனான ராவணனுடையத்வம்ஸத்தில் அநரண்யனுடைய சாபம் எப்படி வீண்போகவில்லையோ, அப்படியே இந்த ஆரண்யக ப்ரதிஜ்ஞையும் வீண்போகாது. ஆரண்யவாஸிகளான ருஷிகளுடைய பாஷிதங்கள் அந்ருதமாகா வென்றும், ருஷிகள் சாபம் வீண்போகாதென்றும் ப்ரஸித்தம். அரண்ய ஸம்பந்தமில்லாத அநரண்யன் வார்த்தைக்கே அஸுர வித்வம்ஸநத்தில் இவ்வளவு வீர்யமிருக்க, அரண்ய பவமான ஆரண்யகங்களின் தீர்மாந ப்ரதிஜ்ஞை வீணாகாதென்பதில் ஸம்சயஹேது வில்லை என்பது கருத்து. ‘வேதாந்த விஜ்ஞாநம் ஜீவனுக்கு ஏற்பட்ட போதிலும் அதில் ச்ரத்தை சலிக்காமலிருக்க, பரமத தோஷங்களைத் தெரிந்து கொண்டு அவற்றின் அஸாரதையைத் தெளிந்துகொள்வதற்காக வாதம் செய்கிறோமேயல்லது, வீதராகரான நாம் அவர்களோடு க்ரோதத்தினால் எதிர்வாதம் செய்யவில்லை. நமது மதத்தில் நம்மைச் சேர்ந்தவருடைய ச்ரத்தைக் குறைவைச் சமநம் செய்வதற்காகமட்டும் நம்முடைய வாதஸம்ரம்பம். பரஸமயத்தாரை ஜயித்து அவர்களைச் சமநம் செய்ய நாம் ஸம்ரம்பப்படவில்லை’ யென்று “ஸ்ருஜாவெகஷ்யூராத் ருஷு ஸுநீப” என்று காட்டுகிறார்.

ஸ்ரீ:

இரண்டாந் திருவந்தாதி.

(உரையாசிரியர்: ஸ்ரீ. உப வித்வான் வை மு. கோபால க்ருஷ்ணமாசார்யம்)

(ஸம்புடம் 20, ஸஞ்சிகை 2-3, பக்கம் 63 தொடர்ச்சி)

91. பின்னு லருநரகஞ் சேராமற் பேதுறுவீர்
முன்னல் வணங்க முயன்மினோ—பன்னூ
லளந்தானிக் கார்க்கடல்சூழ் ஞாலத்தை யெல்லா
மளந்தா னவன்சே வடி.

(இ—ள்) பேதுறவீர்—'பாபபலமான நரகம் வரிற் செய்வதென்?' என்று அஞ்சி, அறிவு கலங்கி நிற்குமவர்களே!—பல் நூல் அளந்தான் - (ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான) பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களாலும் (உள்ளபடியாக) அறுதியிடப்பட்டிருக்குமவனும், கார் கடல் சூழ் இ ஞாலத்தை எல்லாம் அளந்தான்—கறுத்த கடலாலே சூழப்பட்ட இத்தப் பூமியையெல்லாம் அளந்து கொண்ட (ஸௌலப்ய குணத்தையுடைய) வனுமான, அவன் - அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய, சே அடி - சிவந்த திருவடிகளை, பின்னல் (ஶரீராவஸாநத்திற்குப், பின்பு, அரு நரகம் - பொறுக்கவொண்ணாத நரகங்களில், சேராமல் - சென்று கிட்டாதபடியாக,—(பின்னைச் செய்கிறோமென்று ஆறியிராமல்), முன்னல்- முற்பட, வணங்க - வணங்கும்படி, முயன்மின் - உற்சாகங்கொள்ளுங்கள்; (எ—று.)

ப்ரக்ருதி பரவசராகிப் பாபத்தைச் செய்வதால் ஶரீரவிஶ்லேஷத்தின் பிறகு நரகம் ஒருவகையாலும் தப்பாது. ஆகையால் அவன் திருவடிகளை முற்பட வணங்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

சரீர காரியமே விஞ்சியிருப்பதால் பகவானை வணங்குவதென்பதைப் பின்னலே பார்த்துக்கொள்வோமென்று ஆறியிருப்பின், அது நடவாதாகையால், முந்தற வணங்கிப் பிறகு தேஹயாத்திரையைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோளென்று உலகோர்க்கு உபதேசிக்கிறாரென்க. வேதாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்தனைக் கிட்டுதற்கு அரியனென்று விட்டிட வேண்டாதபடி யாவர் தலையிலும் தனது திருப்பாதங்களை ஊன்றிய ஸுலபனென்பதற்காக, பன்னூலளந்தா னென்பதன் பின், இக்கார்க்கடல்சூழ் ஞாலத்தை யெல்லாமளந்தா னென்கிறார். (கக)

92. அடியால்முற் கஞ்சனைச் செற்றமர ரேத்தும்
படியான் கொடிமேற்புட் கொண்டான்—நெடியான்ற
னமமே யேத்துமின்க ளேத்தினற் றும்வேண்டுங்
நாமமே காட்டுங் கடிது.

(இ—ள்.) அடியால் - ("பாதபங்கயமே தலைக்கணியால்" என்றளன்போல்வார் ஆசைப்படுகிற ஸுகுமாரமான) திருவடிகளாலே, முன் - தன்னை வஞ்சிப்பதற்கு, முன்னே, கஞ்சனை, (அவ்வண்ணம் தன்னை வஞ்சிக்க நினைத்த) கம்ஸனை, செற்று - (கெடுநினைவு அவனோடே போகும்படி அவன் மார்விலே யேறி யுதைத்து) முடித்து,—அமரர் ஏத்தும் - (அந்தக் கம்ஸவதஞ் செய்வதி லீடுபட்டு ப்ரஹ்மாதி) தேவர்கள் ('தேவராலே எங்கள் குடியிருப்புப் பெற்றோம்' என்று) வாய்விட்டுப் புகழும்படியான, படியான் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனும், கொடிமேல் புள் கொண்டான் - ரக்ஷணத்துக்காகக் கட்டிய) கொடிமீது பெரிய திருவடியையுடையவனும், நெடியான்தன் - (ஒருநாள் ஒரு திருநாமஞ் சொன்னவனை) நெடுக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவமுடையவனுமான எம்பெருமானுடைய, நாமமே - திருநாமங்களையே, ஏத்துமின்கள் - வாய்விட்டுச் சொல்லிப் புகழுங்கள்; ஏத்தினல் - (அப்படிப்) புகழ்ந்தால், தாம் வேண்டும் - தந்தாம் வேண்டுகின்ற, காமம் - புருஷார்த்தங்களை, கடிது - விரைவாக, காட்டும் - (கைப்படும்படி அவன்) காட்டித் தருவான்; (எ—று.)

கீழ்ப் பாசுரத்தில் நரகஞ் சேராமலிருப்பதற்காக எம்பெருமானை வணங்கி முற்படுங்க ளென்றார்: அங்ஙனம் முற்பட்டு வணங்கி, அவன் திருநாமங்களை யேத்தினல், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியே யன்றி, அப்பரமன் உமக்கு வேண்டியவெல்லாமும் தரு மென்கிறார். வேண்டுங் காமம் - ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்கள். ஏத்துமின்கள், கடிதுகாட்டும்' என்றதனல் - தேவதாந்தர பஜநம்போல ஆஸ்ரயணம் அருமைப்படாது; பயனும் விளம்பியா தென்பது பெறப்படும். (கூஉ)

93. கடிது கொடுநரகம் பிற்காலுஞ் செய்கை
கொடிதென் றதுகூடா முன்னம் - வடிசங்கங்
கொண்டானைக் கூந்தல்வாய் கீண்டானைக் கொங்கைநஞ்
சுண்டானை யேத்துமினோ வுற்று

(இ—ள்.) 'கொடு நரகம் - கொடிய நரகம், கடிது - (காண்பதற்கே) கொடுமையானது; பிற்காலும் - பின்னும், செய்கை - (யமபடர் அந்நரகத்தை அடைந்தவரைச் செய்யுமதான) செயல், கொடிது - கொடுமையானது; என்று - என்று நினைத்து, அது கூடா முன்னம் - அந்த நரக ப்ராப்தி யேற்படுத்துவதற்கு முன்னமே, வடி சங்கம் கொண்டானை (கிட்டுவதற்கு முன்னம் எதிரிகளை முடிக்கவல்ல) கூரிய இசையையுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சசனியமென்ற சங்கத்தைக் கொண்டவனும், கூந்தல் வாய் கீண்டானை - கேசியென்னும் அசுரனது வாயைக் கீண்டவனும், கொங்கை நஞ்சு உண்டானை. (தாயாய் வந்த பூதனையென்னும் பேய்ச்சியின்) முலையில் நச்சுப் பாலை அவளுயிருடன் உண்டவனுமான எம்பெருமானை, உற்று - (மேலெழ வல்லாமல்) மனப்பூர்வமாக உறைத்து நின்று, ஏத்துமின் - வணங்கி ஸ்துதியுங்கள்; (எ—று.)

231

"கீழிரண்டு பாசுரங்களால், நரகவேதனையைத் தப்பவும் புருஷார்த்தங்களைப் பெறவும் எம்பெருமானை முந்தற வணங்கி யேத்துமி னென்றார்; இந்தப் பாசுரத்தில், நரகத்தின் கொடிய தன்மையையும் அதிலே யமபடர்கள் படுத்தும் பாட்டையும் நினைத்துப் பார்த்தால், விளம்பியாமல் அவனை யாஶ்ரயிக்கத் தோன்றுமென்று ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ஒருபாயம் அருளிச்செய்கிறாரென்க. வடி சங்கங் கொண்டானை என்பது முதலியன - அப்பெருமான் நிரதிஶய போக்யனாகி ப்ரதிகூல நிராஸகனென்பதைப் புலப்படுத்தும். பிற்சாலுஞ் செவசய்கை சூலத்தைப் பாய்ச்சுகை துடை வழியிலே நாயைக் கௌவ விடுகை இரத்தவாறுகளிலே போகடுகை வாட் கோரைகளிலே யிடுகை முதலியன. கூந்தல், கேசம் - இலக்கணையால் கேசி யென்ற அசுரனைக் காட்டிற்று. பரிபாடலிலும் "கூந்தலெரிசினங் கொன்றோய்" என்று வருதல் கண்க. வடிசங்கம் அழகிய சங்கமுமாம் (கூ௩)

94. உற்று வணங்கித் தொழுமி னுலகேழு
முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்—பற்றிப்
பொருந்தாதான் மார்பிடந்து பூம்பா டகத்து
ளிருந்தானை யேத்துமென் னெஞ்சு.

(இ—ள்.) உலகு ஏழும்முற்றும் - பூமி முதலான எல்லா லோகங்களையும். விழுங்கும் - உட்கொண்டு வயிற்றிலேவைத்துக் காப்பவனும், (அங்ஙனம் காக்கநேர்பட்ட மகிழ்ச்சி வடிவிலே தோன்றும்படி,) முகில் வண்ணன் - (பெய்யும் நிலையிலுள்ள) மேகம்போன்ற திருநிறத்தை யுடையவனும், பற்றி -(பிடித்த பிடியிற் பிணமாம்படி) பிடித்து, பொருந்தாதான் மார்வு இடந்து - பகைவனான ஹிரண்யனுடைய மார்பை, இரண்டு கூறுகப்பிளந்து பொகட்டு,பூம் பாடகத்துள் இருந்தானை-(பின்னும் ஆஶ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக) அழகிய திருப்பாடகத்திலே எழுந்தருளியிருந்தவனுமான ஸர்வேஶ்வரனை,—என்-என்னுடைய நெஞ்சு—நெஞ்சானது, - ஏத்தும் - (கீழ்ச்சொன்ன அவ்வத்தன்மைகளைச் சொல்லிப்) புகழா நிற்கும்; (நீங்களும் உங்கள் அயோக்கியதையை யெண்ணிப் பின்னிடாமல் என்னெஞ்சைப் போலவே), உற்று - கிட்டி நின்று, வணங்கி - (அபிமான ஶூந்யராய் அப்பரமனுடைய) திருவடிகளிலே விழுந்து, தொழுமின் - அஞ்சலி செய்து ஆஶ்ரயியுங்கோள்; (எ-று.)

'கொங்கை நஞ்சுண்டானை யுற்று ஏத்துமின்' என்றார் கீழ்: என்னவும், 'எங்கள் அயோக்கியதை கிடக்க, எவ்வாறு உற்று ஏத்துவது?' என்று அவ்வுலகத்தவர்கள் சங்கித்துப் பிற்காலிக்கக் கூடு மென்று கருதி, தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டி ப்ரஜையை நமஸ்கரிப்பிப்பாரைப்போலே, தம்முடைய நெஞ்சு பிற்காலியாமல் உற்று ஏத்துகிறபடியைக் காட்டி, 'என்னுடைய நெஞ்சு ஏத்துகின்றதுபோலவே நீங்களும் ஏத்துங்கோள்' என்கிறார். எம்பெருமானுடைய பக்தனான ப்ரஹ்லாதனை த்வேஷித்தானதலால், ஹிரண்யனைப் பொருந்தாதான் என்கிறார். கூச

95. என்னெஞ்ச மேயானென் சென்னியான் றானவனை
வன்னெஞ்சங் கீண்ட மணிவண்ணன் - முன்னஞ்சே
யூழியா னூழி பெயர்த்தா னுலகேத்து
மாழிய னத்தியூ ரான்.

(இ—ள்.) முன்னம் - (ஸ்ருஷ்டிக்கு) முற்பட்ட காலத்திலே, சேய் ஊழி யான்-அழகிய காலோபலக்ஷிதமான ஸூக்ஷ்மசித் அசித் வஸ்துக்களை ஶரீரமாகக் கொண்டு நின்றவனும், (பிறகு அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தவளவில் அவை தன்னை வழிபடாமற் போயினவாகக் காலமே மிச்சமாகும்படி), ஊழி பெயர்த்தான் - (சித் அசித் ரூபமான) இவ்வுலகத்தை ஸம்ஹரித்தவனும், உலகு ஏத்தும் ஆழி யான் - ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்து அந்த ஜகத்தை ரக்ஷிக்கைக்காக) லோகத்திலுள்ள வர்கள் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யும்படி திருப்பாற் கடலிலே (அநிருத்த ரூபியாய்க் கொண்டு) கண்வளர்ந்தருளுகிறவனும், தானவனை வல் நெஞ்சம் கீண்ட மணி வண்ணன்—(அங்கு நின்றும் நரஸிம்ஹ ரூபியாய் வந்து அவதரித்து அஸுர னை ஹிரண்யனுடைய கொடிய நெஞ்சத்தைக் கிழித்துப் போகட்டு (சிறுக்கன் விரோதிபோகப்பெற) கையாலே) நீலமணிபோலப் புகர் பெற்றுத்தோன்றுகின்ற வடிவையுடையவனும், அத்தியூரான் - (அவ்வடிவைக் காலத்தாற்பிற்பட்டாரும் ஸேவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி) திருவத்தியூரிலே யெழுந்தருளிய நீர்மையையுடை யவனுமான எம்பெருமான்,—என் நெஞ்சம் மேயான் - என்னுடைய ஹ்ருத யத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணா நின்றான்; என் சென்னியான் - என்னுடைய சிரசில் விரும்பியிரா நின்றான் ; (எ-று.)

கீழ்ப் பாசுரத்தில், தாம் வணங்கி உலகத்தோரை யுற்று வணங்கித் தொழக் காட்டின ஆழ்வார் இப்பாசுரத்தில் தம்முடைய வணக்கத்தைக் கண்டு உகந் தருளின ஊரினின்று தம்முடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் ஸர்வேஶ்வரன் புகுந் தருளினபடியைப் பேசுகின்றார். நம்மாழ்வார் “இவையும் வையு முவையும்”- என்ற திருவாய்மொழியிற் பரக்கப் பேசினபடியை இங்கு, இவ்வாழ்வார் சுருக் கியருளிச்செய்கிறார் என்க.

வல்நெஞ்சம் உக்ரமான நரஸிம்ஹ ரூபத்தைக் கண்டும் இளகாத நெஞ்சம். ‘செம்மை + ஊழி’ யென்றது ‘சேயூழி’ என்று ஆகி‘ஆன்’ விகுதிபெற்று, சேயூழி யான் என்று நின்றது. உலகு என்னும் பொருளுள்ள ஊழி என்ற சொல் - இலக்கணையால் சிதசித்துக்களைக் காட்ட ஊழியானென்றது- சிதசித்துக்களைச் சரீரமாக வுடையவனென்ற பொருளைக் காட்டிற்று. ஊழியென்பது உலகு என்னும் பொருளில் வருதலை, “ஊழியேழான வொருவா” என்ற விடத்திலும் காணலாம். இனி, சேயூழியான் என்பது - செய் ஊழியான் என்பவற்றின் விகாரமாக வந்த தொடரெனக்கொண்டு-செய்த உலகத்தை யுடையவன் [ஜகத் தை ஸ்ருஷ்டித் தவன்] என்று பொருளாகவுமாம். இனி, சேயூழியான்என்ப தற்கு- செய்த [ஸ்ருஷ்டித்த] உலகிலிருப்பவ னென்றும், ஊழி பெயர்த்தான் என்பதற்கு உலகை மீண்டும் உண்டாக்கினவ னென்றும் பொருள்கூறுவது

முண்டு. 'என்னெஞ்ச மேயான் என் சென்னியான்' என்று, ஸர்வேஸ்வரன் தமது உடலில் அபிநிவேஶங் கொண்டிருப்பது கண்டு விஸ்மயப்பட்டுக் கூறுகின்றா ரென்க. கூ௫

96. அத்தியூ ரான்புள்ளை யூர்வா னணிமணியின்
துத்திசேர் நாகத்தின் மேற்றுயில்வான்—முத்தி
மறையாவான் மாகடனஞ் சுண்டான் றனக்கு
மிறையாவா னெங்கள் பிரான்.

(இ—ள்.) புள்ளை ஊர்வான்-பெரியதிருவடியை (வாகனமாகக் கொண்டு) நடத்துமவனும்,—அணி மணி - இன் துத்தி சேர் - அழகிய மாணிக்கங்களும் அழகிய புள்ளிகளும் சேர்ந்த, நாகத்தின்மேல் - திருவனந்தாழ்வான் மேலே, துயில்வான் - பள்ளிகொண்டருளுமவனும்,-முத்தி மறை ஆவான் - மோட்சத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் வேதாந்த பாகங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுபவனும், மா கடல் நஞ்சு உண்டான்தனக்கும் இறையாவான் - பெரிய கடலில் தோன்றிய விஷத்தை உட்கொண்டு அந்த ஶக்தியோகத்தாலே (தன்னை) ஈஸ்வரனென்று அபிமானித்திருக்கிற ருத்ரமூர்த்திக்கும் ஈஸ்வரனுமான எம்பெருமான்,எங்கள்-பிரான்- (இப்படித் தான் உபயவிபூதி யுடையனுய் வேதாந்த வேத்யனுன தன் பெருமை பாராதே) எங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணுபவனுகி, அத்தியூரான்-திருவத்தியூரில் வந்து எழுந்தருளி யிருப்பவனுனன் ; (எ-று.)

'கீழ்ப் பாசுரத்தில் 'அத்தியூரான்' என்னெஞ்ச மேயான் : என் சென்னியான்' என்றார். இங்கு, எங்கட்கு உபகரித்தற்காகவே, அத்தியூரில் ஸர்வேஸ்வர னெழுந்தருளிய தென்கிறார். 'உபயவிபூதி நாதன் என்னை யிப்படி விரும்புகின்றானே! இது என்ன ஆஶ்சர்யம்' என்ற கருத்தும் இங்கு வெளியாம். 'புள்ளையூர்வான், நாகத்தின்மேல் துயில்வான் என்பன, அவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யுணர்த்தும். இவ்விஶேஷ்யங்கள் நித்ய ஸூரிகளில் தலைவரான திருவடி திருவனந்தாழ்வான்களை எம்பெருமான் ஶேஷமாகக் கொண்டமையைத் தெரிவித்தலால், அந்தப் பரமனது நித்ய விபூதிக்குத் தலைமை கூறியதாயிற்று. 'நஞ்சுண்டான் தனக்கு இறையாவான்' என்ற விஶேஷ்யத்தால், இந்த லீலா விபூதியில் தலைவனுன ருத்திர மூர்த்திக்குத் தலைவ னென்று கூறியமையால், அவனது லீலாவிபூதிக்குத் தலைமை கூறியதாயிற்று: ஆகவே, உபய விபூதி நாதன் அவன் என்பது பெறப்பட்டது. 'முத்தீ மறையாவான்' என்ற பாடத்துக்கு - கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம் தக்ஷிணாக்நி என்கிற த்ரேதாக்நி ப்ரதிபாதகமான வேதத்தாலே ஸர்வகர்மஸமாராத்யனுக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவ னென்றபடி.

97. எங்கள் பெருமா னிமையோர் தலைமகனீ
செங்க ணெடுமா றிருமார்பா - பொங்கு
படமூக்கி னாயிரவாய்ப் பாம்பணைமேற் சேர்ந்தாய்
குடமூக்கிற் கோயிலாக் கொண்டு.

(இ—ள்.) திருமார்பா - (எங்களை அடிமை கொள்ளும்படி புருஷகாரஞ் செய்கிற) பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலுடையவனே! இமையோர் தலைமகன் - நித்யஸூரிகட் கெல்லாந் தலைவனும், செம் கண் நெடுமால்- (அந்த நித்ய ஸூரிகட்குப் போக்யமாய்ச்) சிவந்த திருக்கண்கள் படைத்த ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்வரனும், எங்கள் பெருமான் - (ஆஶ்ரிதரான) எங்களுக்கு ஸ்வாமியுமான, நீ,—எங்களை அங்கீகரிக்கைக்காக(குடமூக்கு)திருக்குடந்தையை,கோயில் ஆ கொண்டு - வாழுமிடமாகக் கொண்டு,—பொங்கு படம் மூக்கின் -(உனது திருமேனி ஸ்பர்ஶத்தாலே) விரிகிற படத்தையும் மூக்கையுமுடையனும், ஆயிரம் வாய் - (உனது அனுபவத்தா லுண்டான மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாக வாய்விட்டு ஏத்துகைக்கு) ஆயிரம் வாய்களையுமுடைய, பாம்பு அணை மேல் - திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின் மேலே, சேர்ந்தாய்- பள்ளி கொண்டருளினாய்; (எ-று.)

அத்தியூரி லெழுந்தருளியது தம்மை யங்கீகரித்தற்காகவே யென்று அருளிச்செய்த ஆழ்வார், திருக்குடந்தையில் அப்பெருமான் ஆதிஶேஷ ஶயநத்திற் பள்ளிகொண்டிருப்பதும் எம்மைப் போன்றவர்களை அங்கீகரித்தற்காகவேயென்கின்றார்; இதனால், எம்பெருமான் பல திவ்யதேஶங்களில் பலபடியான திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பது ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்தின் பொருட்டேயென்க. கும்பகோணம் என்பதையே குடந்தை யென்பவாதலால், இங்கு 'குடமூக்கு' என்றார்.

௯எ

98. கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான்வளர்ந்த
துண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்கக்—கொண்டு
குடமாடிக் கோவலனாய் மேவியென் னெஞ்ச
மிடமாகக் கொண்ட விறை.

(இ—ள்.) கோவலன் ஆய் - இடையனாய் வந்து பிறந்தருளி, குடம் கொண்டு ஆடி- (ஐஸ்வர்யச் செருக்காலே ஜாத்யுசிதமாகக்) குடமெடுத்துக் கூத்தாடி, மேவி - (அந்தக் கோலத்தோடே) பொருந்தி, என் நெஞ்சம் இடம் ஆக கொண்ட - என் ஹ்ருதயத்தை (த்தனக்கு) இருப்பிடமாகக் கொண்ட, இறை- ஸர்வ ஸ்வாமியானவன்,—கொண்டு வளர்க்க-(சிலர் கையில்) எடுத்துக்கொண்டு சீராட்டி வளர்க்குமாறு, குழவி ஆய்- சிறு குழந்தையாய், வளர்ந்தது- வளர்ந்த நிலையிலே, உள் ஒடுங்க- (தன்) வயிற்றினுள்ளே ஒரு புடையிலே அடங்கிக் கிடககுமபடி, உலகு ஏழும்.—ஏழுலகங்களையும், உண்டது- அமுது செய்த செயல் நிகழ்ந்தது! இது (என்ன ஆச்சர்யம்!!) (எ-று.)

இந்தப் பாசுரத்தால், தமது மனத்தி லெழுந்தருளிய பெருமானது அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையும் குடக்கூத்தாடுகை முதலான திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்கின்றார் ஆழ்வா ரென்க. அப்பரமன் கொண்ட வடிவின் சிறுமையையும், உண்ட உலகங்களின் பெருமையையும், அவைதாம் திருவயிற்றின் ஏக

தேசத்திலே ஒடுங்கினபடியையும் அநுஸந்தித்து இவ்வாஸ்சர்யங்கள் இருக்கும் படியே'! என்று ஈடுபடுகின்றாரென்க- "ப்ராஹ்மணர் ஐஸ்வர்யம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐஸ்வர்யம் விஞ்சினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவதோடு கூத்தாய்த்து குடக் கூத்தாவது: தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரண்டு தோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிவது ஏற்பதாய் ஆடுவது ஒரு கூத்தாய்த்துக் குடக் கூத்தாவது" கூஅ

99. இறையெம் பெருமா னருளென் றிமையோர்
முறைநின்று மொய்ம்மலர்க டூவ—அறைகழல
சேவடியான் செங்க ணெடியான் குறளுருவாய்
மாவடிவின் மண்கொண்டான் மால்.

(இ—ள்.) இமையோர்-(தங்களையே ஈஸ்வரரென்று துர்மாநங் கொண்டு காளமூதித் திரிகிற பிரம ருத்திராதியரான) தேவர்கள், (அந்தத் துர்மாநம் நீங்கிக் காளத்தையும் போகட்டு எம்பெருமானைக் கிட்டி), 'எம் பெருமான்-எங்களுக்கு வகுத்த ஸ்வாமியான, இறை-ஸர்வேஸ்வரனே! அருள்-(எங்களுக்குத்) திருவருள் புரியவேணும்;' என்று-என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு, முறை நின்று-(தாங்கள் ஸேஷரும் அவன் சேஷியுமான) முறைமை தோன்றநின்று, மொய் மலர்கள் தூவ-அழகிய புஷ்பங்களை க்ரமமின்றிப் பணிமாறி யாஸ்ரயிக்க, அறை கழல சேசுடியான்-த்வனிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த அழகிய திருவடிகளை யுடையவனும், செம் கண் நெடியான்-('இவன்தான் ஸர்வேஸ்வரன்' என்பதை ஸூசிப்பிக்கிற) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிகனுமான ஸர்வேஸ்வரன், மால்-(அந்தத் தேவதைகளிடத்தி லிருக்கிற) வ்யாமோஹத்தாலே, குறள் உரு ஆய்-வாமன ரூபியாய் வந்து திருவவதரித்தருளி [தன் திருமேனியைச் சுருக்கிக்கொண்டு], மா வடிவின்-(உலக மடங்கத் தன்னுள்ளே யடங்கும்படி ஸங்கோச மில்லாமல் வளர்ந்த) பெரிய வடிவத்தோடு, மண்-(மகாபலி கவர்ந்த) லோகத்தை, கொண்டான்-(அளந்து) கைப்பற்றிக்கொண்டான்: (எ.—று.)

கீழ் தமக்கு ஸர்வேஸ்வரன் உதவினமையைப் பேசிய ஆழ்வார், ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்க்கு அப்பெருமான் உதவினபடியை இங்கு அருளிச் செய்கிறார். இதனால், ஸர்வேஸ்வரன் அநந்யப்ரயோஜநரோடு ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு வாசியற யாவர்க்கும் உதவுபவனென்பது, பெறப்பட்டது. கழலைக் கூறியது-மற்றைத் திருவாபரணங்கட்கும் உபலக்ஷணம். முறை நின்று-மாறி மாறி நின்று என்று உரைத்தலு மொன்று. ஈற்றடியை, 'மாவலியை மண் கொண்டான் மால்' என்று கொள்வாரு முளர். கூகூ

100. மாலே நெடியோனே கண்ணனே விண்ணவர்க்கு
மேலா வியன்றுழாய்க் கண்ணியனே—மேலாய்
விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே யென்ற
னளவன்றால் யானுடைய வன்பு.

(இ—ள்.) மாலே ஸ்வரூபரூப குணங்களால் வந்த பெருமையை யுடைய வனே! நெடியோனே-(உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த) வைபவத்தை யுடைய வனே! கண்ணனே-(ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும்) நிர்வாஹகனே! விண்ணவர்க்கு மேலா- பரமபதவாஸிகட்கும் அப்பாற்பட்டிருப்பவனே! வியன் துழாய் கண்ணியனே-(அவ்விண்ணவர்கள்க்கும்படி) சிறந்த துழாயை முடிமாலையாகப் புனைந்தவனே! மேல் ஆய்-(இவற்றுக்கெல்லாம்) மேலாக, (க்ருஷ்ணனுய்த் திருவவதரித்து),—விளவின் காய்-(அஸுராவிஷ்டமான) விளாவின் காயை, கன்றினால்-(அப்படியே அஸுராவிஷ்டமான) கன்றைக் கொண்டு, வீழ்த்தவனே- விழச் செய்தவனே! யான் உடைய-(உன் பக்கல்) யான் கொண்டுள்ள, அன்பு ப்ரேமமானது, என் தன் அளவு அன்று-(ஆஸ்ரயமான) என்னளவிலே யடங்கியிருப்பதொன்றன்று; (எ-று.)

கீழே ப்ரயோஜநாந்தரபரர் ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தது கேட்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, 'பிறர்படி சொல்லுகிறீரே: உமக்கு வேண்டுவது என்?' என்று திருவுள்ளமாக, என்னுர் ரயித்தை மூடும்படி வளர்ந்த அன்பை ஆஸ்ரயந் தாங்கும்படி அகஞ்சுரிப் படுத்தித் தர வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்ருரென்க. என்றனளவன்ருல் யானுடைய வன்பு' என்று அருளிச் செய்கையால், தம்முடைய அளவாக ஆக்கித் தரவேணுமென்ற பர்யம் ஸூசித மாகும். இனி, ஆஸ்ரயத்தை ப்ரேமத்தைத் தாங்கும்படி புரிய வேணுமென்று அருளிச் செய்தனரெனக் கொள்ளினுமாம். 'மாலே நெடியோனே' என்பவற்றிற்கு- ஆஸ்ரித வ்யாமோஹத்தை யுடையனுய், அந்த ஆஸ்ரித வ்யாமோஹத்துக்கு எல்லையில்லா திருக்குமவனே! என்றுமாம். 'வியந்துழாய் என்ற பாடத்துக்கு - வியப்பைத் தரும் துழாயைக் கண்ணியனே! என்று பொருளாம். 'விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே' என்ற விஶேஷ்யம்- கபித்த வத்ஸாஸுரர்களை முறித்துப் போகட்டாற் போல, என்னுடைய விரோதிகளை யெல்லாம் போக்கி அடிமை கொள்ளவேணு மென்ற தாத்பர்யத்தைக் காட்டும். கOO

இரண்டாந் திருவந்தாதி உரையுடன் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளி.

(ஸ்ரீ. உப. வித்வாந். எ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி, திருச்சி)

[ஸஞ்சிகை 1—பக்கம் 8 தொடர்ச்சி.]

நான்காம் ச்லோகம்.

" 𑌸𑌂𑌹𑍀𑌨𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌥𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌉𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑍇𑌹 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍋𑌽𑌯𑌮𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌃 ।
𑌸𑌾 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌃 𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿 𑌸𑌾𑌣𑌵𑌿𑌷𑌃 𑌹𑍀𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌃 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇
𑌉𑌦𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌉𑌹𑌤𑌿𑌜𑌹𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌉𑌲𑍍𑌤𑍍𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌬𑍍𑌭𑌵 𑌬𑍍𑌯𑌲 ॥"

இந்த ச்லோகத்தின் அழகை அப்பய்ய தீக்ஷிதர் ஸம்பூர்ணமாக அநுப வித்து, ஹ்ருதயத்தில் தரித்துக்கொண்டா ரென்பது நிச்சயம். 'கல்பதரு' வென்னும் பாமதீவ்யாக்யாநத்திற்குப் 'பரிமளம்' என்கிற விஸ்தாரமான வ்யாக் யாநம் அவர் செய்திருக்கிருர். அதன் ஆரம்பத்தில், இந்த ச்லோகத்தையே ஹ்ருதயத்தில் தரித்துச் சுருக்கிக் கீழ்க் காணப்படும் ஒரு ச்லோகத்தை எழுதி யிருக்கிருர்.

" உத்ருதிஹாதிமஹீரெ ஶ்ரியமாஶ்ரயவணஞ்ருநஂ யயா ஶ்ரீயதெ |
தஂஷ்ரூஷ்டி ததொ விபஂயாஃ குதிவயுரந்த்ர ஹாதிவாஂபஂயெஃ"||

இந்த இரண்டு ச்லோகங்களையுங் கவனித்தால், ஸ்வாமி ச்லோகத்திற்குத் தீக்ஷிதர் ச்லோகம் ப்ரதிபலநமென்று ஸுவிசதமாகும். தீக்ஷிதரை மீமாம்ஸ மூர்த்தந்யரென்று கண்டதேவாதிகள் ச்லாகிப்பர். அவருக்கு ஸ்வாமியி னிடம் இப்படிக் கௌரவ மிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்வது நமக்கு ஸந் தோஷத்தை அளிக்கிறது. முன் ச்லோகத்தில், ஸம்சயங்க ளுண்டாகி வழி தெரியாத இடங்களில் இந்த க்ரந்தம் திக்ப்ரதர்சநம் செய்யுமென்று கூறினுர். 'அதனுல், அபேக்ஷிக்கக் கூடிய எல்லா அம்சங்களையும் இந்தச் சுருக்கமான க்ரந் தத்தில் ஸங்க்ரஹித்து விட்டதுபோல் நினைக்கிறீரா?' வென்ருல், "திங்மாத்ரம் காட்டுகிறே"னென்று கூறுகிருர். திக் என்பதால் திக்கையும் ஸூசந மாத்ரத் தையும் சொல்லும். ப்ரதாநார்த்த ஸூசநமே காட்டுகிறே மென்கிருர்.

போதாயநருடைய வ்ருத்தி, பத்து லக்ஷ க்ரந்த மென்பர். அவ்வளவு விஸ் தாரமாயிருப்பதைப் பூர்வாசார்யர்கள் ஸங்க்ஷேபித்ததை அநுஸரித்து ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் ஒன்பதினுயிரம் க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளினுர். முப்பத்தாறு யிரம் க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீவ்யாஸார்யர் ச்ருத ப்ரகாசிகையை அநுக்ரஹித்தார். இந்த க்ரந்தம் மொத்தம் 561 பாட்டுகள். நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயப்படிக்கு ஸூத் ரங்கள் மொத்தம் 545; பாதங்கள் 16. இரண்டும் சேர்ந்து மொத்தம் 561. ஒவ் வொரு பாதமுடிவிலும், பதார்த்தம் முழுவதும் ஒவ்வொரு ச்லோகத்தில் அதிஸுந்தரமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சராசரிக்கு ஒரு ஸூத் ரத்திற்கு ஒரு ச்லோகமும், ஒரு பாதத்திற்கு ஒரு ச்லோகமுமாக மொத்தம் 561 ச்லோகமாக அமைக்கப்பட்டதாக நினைக்கலாம். 'இந்த 561 பாட்டுக் களில், தீராத ஸம்சயங்களையும் தெளியாத சங்கைகளையும் இந்த க்ரந்தத் தினின்றும் உதிக்கும் ஜ்ஞாந ப்ரபையால் தெளிவித்துத் தீர்க்கிறோம் என்று எப்படிக் கெட்டியாய் கூறுகிறீர்?' என்று வினவ, பதில் கூறுகிருர்.

வேதாந்தங்கள் அநந்தம்; அவை அகாத கம்பீரமான மஹா ஸமுத்ரமா கும். அநந்த ரத்நங்களும் முத்துக்களும் நிறைந்தது ரத்நாகரம்; அதன் ஆழம் அகாதம். அதிலுள்ள அநந்த ப்ரமேய ரத்நங்களை யார்தான் உள்ளே மூழ்கி வெளியே கொண்டுவந்து காட்டவல்லவர்? ஒருவராலும் அவற்றை முழுவதும் வெளிப்படுத்த இயலாது. ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து ஸாக்ஷாத்தாக "யோ

வெ வெஷாஂஹூவ ஹி ணொதி தவெஷ்ஃ" என்று நேரில் வேத வேதாந்தங்களின் பொருள்களை ச்ரவணம் செய்த ப்ரஹ்மம தேவனாலும் அவற்றை வெளிப்படுத்த இயலுமோ? ஸர்வலோக பிதாமஹரான, ப்ரதம குருவின் சிஷ்யரான சதுர்முகருக்கும் முழுவதும் உரைக்க இயலா விஷயத்தில், 'முழுவதும் உரைக்கவில்லை' என்கிற தோஷத்தை என் க்ரந்தத்தில் ஒரு தோஷமாக எண்ணக்கூடாது. முழுவது முரையாமை யாவர்க்கும் ஸாதாரணம். ஸர்வ வித மஹாங்களுட்பட அது அசக்யமான விஷயம். இந்த விஸ்தீர்ண அகாத ஸமுத்ர விஷயத்தில் முழுகும் அணுவுக்கும் குல பர்வதத்திற்கும் பேதமில்லை என்கிற ந்யாயத்தை ஸ்மரணம் செய்கிறார். "஗ஂஹீரெ ஸஹூஹாகெ." கர்ம பாகம் தேவதா பாகம் என்னும் பாகங்களை கஹநமாயிருக்கும். அவைகளின் பொருள்களை உள்ளபடி யறிய மீமாம்ஸை செய்யவேண்டும்; ந்யாயங்களைக் கொண்டு நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். வேதாந்தங்கள், குகையில் மறைந்துள்ள பொருளென்றும் கஹநத்தில் இந்த வித்யை ஸம்ப்ரதிஷ்டிதமென்றும் கஹ்வரத்திலிருக்கும் பொருளென்றும் வாக்குக்களுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டக்கூடாதென்றும் உத்கோஷிக்கின்றன.

ஸ்வல்பமே கண்டெடுத்து இந்த முக்தாஹாரத்தில் நடுநடுவே வைத்துக் கோத்தோ மென்றால் அது நமது தோஷமாகாது. விஷயத்தின் அளவில்லாமையே இதற்குக் காரணமாகும். விஷய காம்பீர்யமே காரணமென்று பரிஹாரஹேதுவைக் காட்டும் பதத்தை முதலில் வைத்தது மிகவழகு. வேதாந்தங்களாகிய ப்ரமாணமே இதை வாய் விட்டுச் சொல்வதையும் இந்தச் சப்தம் காட்டுகிறது. அகாதமான ஆழத்தையும் ப்ரௌடிமையையும் இந்தச் சப்தம் காட்டும். "஗ஂஹீரெ ஊஹதி ஸுஜுஸ" என்று முதலையும் முடிவையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் 'அகாதமான மகாஸமுத்திரம், நான் என்ன செய்வேன்? யார்தான் என்ன செய்வார்?' என்று விஷயத்தின் காம்பீர்யத்தையும் மஹத்வத்தையுமே ஹேதுவாகக் காட்டுவதில் இந்த ச்லோகத்திற்கு நோக்கென்று ஸூசிக்கிறார். ப்ரஹ்மபாகமென்பதால், ஓரே சாஸ்த்ரமான இருபது அத்யாயங்களடங்கியுள்ள மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் ஒருபாகத்தையே இங்கே விஷயமாகக்கொண்டோம். ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையை மட்டும் உபபாதிப்பதால் இது மட்டும் தனியாக வேறு சாஸ்த்ரம் என்று நினைக்கவேண்டாம். மொத்த மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் இது ஒரு ஏகதேசமே என்று காட்டுகிறார். "ஸவிஷஂ வுஜெயஂ ஗ணயிதுஂ"- ப்ரமேயமான எல்லா வம்சங்களையும் ஒன்று விடாமல் காணக்கிட்டு உரைக்க. ஸ்ரீபாஷ்யங்களை ஸங்க்ரஹிக்க வாரம்பிக்கையில் அதன் மங்கள ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள பதத்தை இங்கேயும் ப்ரயோகிப்பது அழகு. "கஃ வுவீணஃ" யாவர்தான் வல்லவர்? 'கஃ' என்பது ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லும். ஒருக்கால் அவர் வல்லவராவர். காகு வை வைத்து அவர்தான் வல்லவரோவென்றும் கொள்ளலாம். சிந்தாமணியில் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை ஒரு காவ்யமாய்ச் செய்யக் கோரி, வேதாந்தங்களை உத்தமமான காவ்யமாக ஸ்தோத்ர ரூபமாகப் பாடிய கவி

239

ச்ரேஷ்டரான ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ராரம்பத்தின் உக்தியை இங்கே அநு ஸரித்தால் இப்படியும் அர்த்தம் சொல்வது உசிதமாகும். முழுவதையும் ப்ரஹ்ம தேவன் கூட உரைக்க முடியாமையால் அவர் ஸ்வல்பமே உரைக்கவல்லவர். "கிஞ்சாஹம் உபதர்சயந் ஸகவி"- வழியை ஸூசநமே செய்துகாட்டும் நானும்; சிலவற்றைக் காட்டக் கூடிய மற்றவரைப் போல நானும்; 'இஹ'—இந்த சாஸ்த்ர காவ்ய நிர்மாண விஷயத்தில்; "நிபுணை:"— காவ்ய சாஸ்த்ரரச னையில் அப்யாஸம் செய்து அதன் அருமையை யறிந்த சதுரரான பெரியோர் களால். இங்கே "சக்திர் நிபுணதா" யென்கிற காவ்யப்ரகாச ச்லோகத்தின் ரீதியாய் காவ்ய நிர்மாணரசனை நைபுண்ய சக்தியையும் விவக்ஷிக்கிறது. அந்த ச்லோகத்திற் கூறிய கவிதா ஸாமக்ரிக்கு இந்த நிபுண சப்தத்தால் உபலக்ஷணம். "ஸாநுகூலமத்யக்ஷணீய:" அநுகூலமான த்ருஷ்டியோடு என்னுடைய நிர்மாணத் தை நிபுணர்கள் அத்யக்ஷர்களாக விருந்து திருச்செவி சாற்றி க்ரஹிக்க வேணும். பெரிய பெருமாள் ஸந்நிதியில் பெரியோர்கள் திருவோலக்கத் திலிந்த க்ரந்தம் ரசநம் செய்திருக்கக்கூடும். முதல் ச்லோகத்தில், பஹுஜ் ஞர்களான பெரியோர்கள் கூட்டம் அவஹிதராய்த் திருச்செவி சாற்ற, அவர்கள் முன் பெரிய பெருமாள் அநுக்ரஹித்த திருநாமத்தை யதார்த்தமாகச் செய்வதாகக் கூறினர். இங்கும் பெரியோர்கள் ஸபாத்யக்ஷர்களாக இருந்து க்ருபையாய்த் திருவுள்ளம் பற்றவேணு மென்கிறார். பரம வ்யோம மென்னும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் பகவான் அத்யக்ஷரா யிருக்கிறாரென்பது ச்ருதி. அந்த அத்யக்ஷரே இங்கே பூலோக வைகுண்டத்தில் அரங்கனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவரை அத்யக்ஷராக வைத்துக் காவ்யங்களை யெல் லாம் அவர் முன் கவிகள் அரங்கேற்றுவர். அவரை அத்யக்ஷராக நிர்த்தேசிக் காமல் ஸப்யர்களை அத்யக்ஷராகக் கூறலாமோ வென்றால், பெரிய பெருமாளே இவர் நெஞ்சிற் புகுந்து, இந்தக் காவ்யத்தைப் பாடுவதாக அநுஸந்தாந மாதலால் கவியான அவரையே அத்யக்ஷராக நிர்த்தேசிப்பது உசிதமல்ல வென்று திருவுள்ளமா யிருக்கலாம். "ஸாகல்யந்நி:சேஷவித்யை:"—அகிலமென்று முதல் பாதத்தில் சொன்னதை நிச்சேஷம் என்று அநுவதிக்கிறார். முழுவதும் வித்தியாதிருக்கட்டும். "தத்வி" யாதாயினும் - அப்படிக்கிருந் தும், "ஹி தநீ:வீசஸந்தே" - சிறந்த கணக்கில்லாத ரத்நங்கள் நிரம்பக் கிடைக் கும். "உததி கஹநை" மிகப் பெரிய ஸமுத்ரத்தில்;"ஹ்ருதயஹாரம் நியெயம்"- மார்பிலணியும் ஹாரத்தின் மத்தியில் நடு நாயகமாய் வைக்க யோக்யமான இந்த அதிகரண ஸாராவளியை ஹ்ருதய தேசத்தில் தரிக்கவேணும். ஹாரத் தை அணியும் மார்பின் மத்யம் ஹ்ருதயமாகும். ஆசார்யவான்களால் இந்த ஸாராவளியும், தத்வமுக்தாகலாபமும் தார்யமென்று கடைசியில் கூறுகிறார். முதல் பாதத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் மங்கள ச்லோகத்தின் முதல் பாதத்தை வைத்தார். நான்காம் பாதத்தில் இரண்டாம் ச்லோகத்தின் மத்யத்திலுள்ள மத்ய பாகத்தை வைக்கிறார். "நியெயம்" என்று நிதியைப் போல வேணுமென்று நாம் கொள்ளலாம். உததி கஹநௌஜ்வலம்,-மஹாஸமுத்ரத்தில் கைக்கு அகப்பட்ட, ஜளக்திகம் முத்தை, மாணவிஷ: குணத்தை க்ரஹிப்

வெ வெஷாஂஸூவ ஹி ணொதி தவெ்ஷ '' என்று நேரில் வேத வேதாந்தங்களின் பொருள்களை ச்ரவணம் செய்த ப்ரஹ்மம தேவனாலும் அவற்றை வெளிப்படுத்த இயலுமோ? ஸர்வலோக பிதாமஹரான, ப்ரதம குருவின் சிஷ்யரான சதுர்முகருக்கும் முழுவதும் உரைக்க இயலா விஷயத்தில், 'முழுவதும் உரைக்கவில்லை' என்கிற தோஷத்தை என் க்ரந்தத்தில் ஒரு தோஷமாக எண்ணக்கூடாது. முழுவது முரையாமை யாவர்க்கும் ஸாதாரணம். ஸர்வ வித மஹான்களுட்பட அது அசக்யமான விஷயம். இந்த விஸ்தீர்ண அகாத ஸமுத்ர விஷயத்தில் முழுகும் அணுவுக்கும் குல பர்வதத்திற்கும் பேதமில்லை என்கிற ந்யாயத்தை ஸ்மரணம் செய்கிறார். "மஂஹீயெ ஸஹஹாமெ." கர்ம பாகம் தேவதா பாகம் என்னும் பாகங்களே கஹநமாயிருக்கும். அவைகளின் பொருள்களை உள்ளபடி யறிய மீமாம்ஸை செய்யவேண்டும்; ந்யாயங்களைக் கொண்டு நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். வேதாந்தங்கள், குகையில் மறைந்துள்ள பொருளென்றும் கஹநத்தில் இந்த வித்யை ஸம்ப்ரதிஷ்டிதமென்றும் கஹ்வரத்திலிருக்கும் பொருளென்றும் வாக்குக்களுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டக்கூடாதென்றும் உத்கோஷிக்கின்றன.

ஸ்வல்பமே கண்டெடுத்து இந்த முக்தாஹாரத்தில் நடுநடுவே வைத்துக் கோத்தோமென்றால் அது நமது தோஷமாகாது. விஷயத்தின் அளவில்லாமையே இதற்குக் காரணமாகும். விஷய காம்பீர்யமே காரணமென்று பரிஹாரஹேதுவைக் காட்டும் பதத்தை முதலில் வைத்தது மிகவழகு. வேதாந்தங்களாகிய ப்ரமாணமே இதை வாய் விட்டுச் சொல்வதையும் இந்தச் சப்தம் காட்டுகிறது. அகாதமான ஆழத்தையும் ப்ரௌடிமையையும் இந்தச் சப்தம் காட்டும். "மஂஹீயெ ஊஹதி ஸுஙுஷ" என்று முதலையும் முடிவையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் 'அகாதமான மகாஸமுத்திரம், நான் என்ன செய்வேன்? யார்தான் என்ன செய்வார்?' என்று விஷயத்தின் காம்பீர்யத்தையும் மஹத்வத்தையுமே ஹேதுவாகக் காட்டுவதில் இந்த ச்லோகத்திற்கு நோக்கென்று ஸூசிக்கிறார். ப்ரஹ்மபாகமென்பதால், ஒரே சாஸ்த்ரமான இருபது அத்யாயங்களடங்கியுள்ள மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் ஒருபாகத்தையே இங்கே விஷயமாகக்கொண்டோம். ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையை மட்டும் உபபாதிப்பதால் இது மட்டும் தனியாக வேறு சாஸ்த்ரம் என்று நினைக்கவேண்டாம். மொத்த மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் இது ஒரு ஏகதேசமே என்று காட்டுகிறார். "ஸுவிஶும் வ ஜெயம மணயிதூம"- ப்ரமேயமான எல்லா வம்சங்களையும் ஒன்று விடாமல் காணக்கிட்டு உரைக்க. ஸ்ரீபாஷ்யங்களை ஸங்க்ரஹிக்க வாரம்பிக்கையில் அதன் மங்கள ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள பதத்தைஇங்கேயும் ப்ரயோகிப்பது அழகு. "கஃ வ வீணஃ" யாவர்தான் வல்லவர்? 'கஃ' என்பது ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லும். ஒருக்கால் அவர் வல்லவராவர். காகுவை வைத்து அவர்தான் வல்லவரோவென்றும் கொள்ளலாம். சிந்தாமணியில் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை ஒரு காவ்யமாய்ச் செய்யக் கோரி, வேதாந்தங்களை உத்தமமான காவ்யமாக ஸ்தோத்ர ரூபமாகப் பாடிய கவி

239

ச்ரேஷ்டரான ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ராரம்பத்தின் உக்தியை இங்கே அநுஸரித்தால் இப்படியும் அர்த்தம் சொல்வது உசிதமாகும். முழுவதையும் ப்ரஹ்ம தேவன் கூட உரைக்க முடியாமையால் அவர் ஸ்வல்பமே உரைக்கவல்லவர். "ஜிஜ்ஞாஸூநாம் ஸம்ப்ரதர்ஶயந் ஸ்ரீஹரி"- வழியை ஸூசகமே செய்துகாட்டும் நானும்; சிலவற்றைக் காட்டக் கூடிய மற்றவரைப் போல நானும்; 'இஹ'—இந்த சாஸ்த்ர காவ்ய நிர்மாண விஷயத்தில்; "நிபுணை:"— காவ்ய சாஸ்த்ரரசனையில் அப்யாஸம் செய்து அதன் அருமையை யறிந்த சதுரரான பெரியோர்களால். இங்கே "ஶக்திர் நிபுணதா" யென்கிற காவ்யப்ரகாச ச்லோகத்தின் ரீதியாய் காவ்ய நிர்மாணரசனை நைபுண்ய சக்தியையும் விவக்ஷிக்கிறது. அந்த ச்லோகத்திற் கூறிய கவிதா ஸாமக்ரிக்கு இந்த நிபுண சப்தத்தால் உபலக்ஷணம். "ஸாநுகூலாத்யக்ஷணீய:" அநுகூலமான த்ருஷ்டியோடு என்னுடைய நிர்மாணத்தை நிபுணர்கள் அத்யக்ஷர்களாக விருந்து திருச்செவி சாற்றி க்ரஹிக்க வேணும். பெரிய பெருமாள் ஸந்நிதியில் பெரியோர்கள் திருவோலக்கத்திலிந்த க்ரந்தம் ரசகம் செய்திருக்கக்கூடும். முதல் ச்லோகத்தில், பஹுஜ்ஞர்களான பெரியோர்கள் கூட்டம் அவஹிதராய்த் திருச்செவி சாற்ற, அவர்கள் முன் பெரிய பெருமாள் அநுக்ரஹித்த திருநாமத்தை யதார்த்தமாகச் செய்வதாகக் கூறினர். இங்கும் பெரியோர்கள் ஸபாத்யக்ஷர்களாக இருந்து க்ருபையாய்த் திருவுள்ளம் பற்றவேணு மென்கிறார். பரம வ்யோம மென்னும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் பகவான் அத்யக்ஷரா யிருக்கிறாரென்பது ச்ருதி. அந்த அத்யக்ஷரே இங்கே பூலோக வைகுண்டத்தில் அரங்கனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அவரை அத்யக்ஷராக வைத்துக் காவ்யங்களை யெல்லாம் அவர் முன் கவிகள் அரங்கேற்றுவர். அவரை அத்யக்ஷராக நிர்த்தேசிக்காமல் ஸப்யர்களை அத்யக்ஷராகக் கூறலாமோ வென்றால், பெரிய பெருமாளே இவர் நெஞ்சிற் புகுந்து, இந்தக் காவ்யத்தைப் பாடுவதாக அநுஸந்தாந மாதலால் கவியான அவரையே அத்யக்ஷராக நிர்த்தேசிப்பது உசிதமல்ல வென்று திருவுள்ளமா யிருக்கலாம். "ஸாகல்யேந நி:ஶேஷவித்பி: "—அகிலமென்று முதல் பாதத்தில் சொன்னதை நிச்சேஷம் என்று அநுவதிக்கிறார். முழுவதும் விசித்தியாதிருக்கட்டும். "தஸ்மி" யாதாயினும் - அப்படிக்கிருந்தும், "ஸ்ரீ தநீ:ஸீமமுக்தை" - சிறந்த கணக்கில்லாத ரத்நங்கள் நிரம்பக் கிடைக்கும். "மஹதி ஜலதௌ" மிகப் பெரிய ஸமுத்ரத்தில்;"மத்யேஹாரம் நிதேயம்"- மார்பிலணியும் ஹாரத்தின் மத்தியில் நடு நாயகமாய் வைக்க யோக்யமான இந்த அதிகரண ஸாராவளியை ஹ்ருதய தேசத்தில் தரிக்கவேணும். ஹாரத்தை அணியும் மார்பின் மத்யம் ஹ்ருதயமாகும். ஆசார்யவான்களால் இந்த ஸாராவளியும், தத்வமுக்தாகலாபமும் தார்யமென்று கடைசியில் கூறுகிறார். முதல் பாதத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் மங்கள ச்லோகத்தின் முதல் பாதத்தை வைத்தார். நான்காம் பாதத்தில் இரண்டாம் ச்லோகத்தின் மத்யத்திலுள்ள மத்ய பாகத்தை வைக்கிறார். "நிதேயம்" என்று நிதியைப் போல வேணுமென்று நாம் கொள்ளலாம். மஹதி ஜலதௌ லப்தம்,-மஹாஸமுத்ரத்தில் கைக்கு அகப்பட்ட, மௌக்திகம் முத்தை, குணவித்பி: குணத்தை க்ரஹிப்

பவர், ஜஹதி கிம் எறிந்து விடுவார்களா? மஹத்தான ஸமுத்ரத்திலேயே எறிந்து விடுவார்களா? மௌக்திகம் என்பதற்கு முக்தியை ப்ரயோஜனமாக வுடையது என்று அர்த்தம். இதில் ஸங்க்ரஹித்த விஷயங்கள் முக்தி யென்னும் ப்ரயோஜனத்தை அளிக்கு மென்று ஸூசநம். கல்பதருவில் ந்ருஸிம்ஹன் விஷயமான மங்களச் ச்லோகத்தில் "மௌக்திக" என்கிற பதத்திற்கு தீக்ஷிதர் இப்படியே வ்யாக்யாநம் செய்தார். இந்த ஸ்ரக்தரைகளிலுள்ள விசேஷார்த்தங்கள் முக்தியை ப்ரயோஜனமாகவுடையன. பாற்கடலில் அநந்த ரத்நங்களிலிருந்தும் எத்தனையோ ப்ரயாஸத்தினால் அதைக் கலப்பதில் கௌஸ்துபம் முதலிய சில ச்ரேஷ்ட வஸ்துக்களே அகப்பட்டதை எறிந்துவிட்டார்களென்று த்ருஷ்டாந்த ஸ்வாரஸ்யம் சிந்தாமணியில் காட்டப் பட்டது. இங்கே "உபஶயாநு" என்பதால் ஸநத்குமாரர் நாரதருக்குப் பூமவித்யையில் தமஸ்ஸின் பாரத்தை ப்ரதர்சநம் செய்கிறாரென்று கூறியதைப் போல இந்த ச்லோகங்கள் ஸந்தேஹத்தின் பாரத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் காட்டுகின்றன என்று நாம் அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

யார் கணநை செய்யக் கூடுமென்பது, சார்ங்கியின் குணங்கள் அநந்தமாகையால் எண்ணவே முடியாது என்கிற ப்ரமாணவசநத்தை ஒத்தது. கணயிதும். என்பது விஷயங்களை எண்ணவே முடியாதே, அவைகளை நன்றாக உபபாதநம் பண்ணுவதற்கு ப்ரஸக்தி யேதென்கிற கைமுத்யத்தையும் ஸூசிக்கிறது. "கம்பீரே" என்பதற்கு அதி கம்பீரமென்று சிந்தாமணியின் கருத்தைக் கூறினதை அநுஸரித்துத் தீக்ஷிதர் அதிகபீரே என்று வைத்தார். சிந்தாமணியையும் அவர் பார்த்திருக்கலாம்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ குண ரத்ந கோசம்.

[ஸ்ரீ உப. வித்வான் ஏ. வி. கோபாலாசார்யர், திருச்சி.]

"ஸ்ரீ பராஶர பட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேஶ புரோஹித: ।
ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸுத: ஸ்ரீமாந் ஶ்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே ।"

'ஸ்ரீ குணரத்ந கோசம்' என்னும் இந்த க்ரந்தத்தின் திருநாமத்தின் அர்த்தத்தைப் பத்தாவது ச்லோகத்தில் பட்டரே ஸாதித்திருக்கிறார். வேதம் லக்ஷ்மீயினுடைய கல்யாண குணங்கள் என்கிற ரத்நங்களால் நிறைந்த பொக்கிஷ க்ருஹமென்றும், அதன் கதவுகளைத் திறந்து அதிலுள்ளே மறைந்து பூட்டப் பட்டிருக்கும் குணங்களாகிய ரத்நங்களை வெளிப்படுத்தி எல்லோரும் யதேஷ்டமாய் க்ரஹணம் செய்து அநுபவிக்கும்படி இதிஹாஸம் புராணம் முதலிய க்ரந்தங்கள் செய்விக்கின்றன வென்றும் அந்த ச்லோகத்தில் ஸாதித்

241

திருக்கிறார். வேதத்தைப்போல் இந்த க்ரந்தமும் லக்ஷ்மியின் குணரத்நங்கள் நிறைந்த பொக்கிஷமாகும் என்பது அர்த்தம். வேதத்தின் கருத்து மறைந் திருப்பதும், மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களால் மறையின் கூடமான கருத்துக்களை அறியக் கூடுமேயல்லது நாம் ஸ்வதந்த்ரமாய் அறிய முடியாதென்பதும் ப்ர ஸித்தம். இந்த க்ரந்தமும் மறையைப்போல் கூடமான பாவங்களையுடையது. ரிஷிகளின் அபிப்ராயத்தை அவர்களைப் போன்ற ரிஷிகளே அறிவர்.

பராசரரென்று பட்டருக்குப் பெரியபெருமாள் தாமே திருநாமம் சாற்றி, அந்தத் திருநாமத்தை உச்சரித்துப் பலகால் அருளிப்பாடு செய்ததும் ப்ரஸித்தம். லக்ஷ்மியின் குணரத்நங்கள் ச்ருதியில் மறைந்து கிடப்பதைப் பராசர மஹர்ஷி, தம்முடைய புராண ரத்நத்தில் தெளிவாய் வெளிப் படுத் தியிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். பட்டரும் பிராட்டியின் குணரத்நங்களை ஒரு பொக்கிஷமாகச் சேர்த்துத் திரட்டி வைத்திருக்கிறார். இதையிட்டே இவருக் குப் பராசர மஹர்ஷியின் திருநாமம் சாத்தினது உசிதமென்று சொல்லலாம்.

விஷ்ணுபுராணம் ஒரு ஸ்ரீ குணரத்ந கோசமாகும். கோசமென்பது பொக்கிஷத்தையும், மூடியிருக்கும் தாமரைமொக்குப் போன்ற மொக்கையும் சொல்லும். இதில் பாவங்கள் த்வநி மர்யாதையினால் கூடமாயிருப்பதால் இரண்டு அர்த்தங்களும் தோன்றும்படி கோசக்ருஹமென்று திருநாமமிடா மல் கோசம் என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. இந்த ரத்நகோசம் ஒரு ஸ்ரீ கோ சம் என்கிற உத்தம ரத்நமாகும். ஸ்ரீ கோசமென்கிற பெயர் இந்த க்ரந்தத்துக் குத்தான் தகும். உத்தம காவ்யத்தின் குணரத்நங்களுக்கு இது ஒரு பொக்கிஷ மாகும். 'தேவதேவ திவ்யமஹிஷீ' என்றும், 'ஸாந்தே தேவதேவஸ்ய ருக்மிணீம்' என்றும் வர்ணிக்கப்படும் அளாவிலா அழகினும் பிராட்டியின் உயர்ந்த கல்யா ணகுணங்கள் சிறந்ததென்பதை அவள் குணங்களையும் அழகையும் நித்யம் அநுபவிக்கும் பெருமாள், 'குணாந் ரூபவதோ ஹ்ருத்யா ஸ்ரீ ஸுர்ப்பத ஏவ ஹ்ருத்யத' என்று குணங்களை முன்பும் ரூபத்தைப்பின்பும் ப்ரீதியின் வ்ருத் திக்குக் காரணமாக நிர்த்தேசிப்பதனால் வெளிப்படுத்துகிறார். பிராட்டியும் தான் ருக்மிணியான பொழுது, 'கந்யா வரயதே ரூபம்' என்று கந்நிகைப் பருவத் தில் நாயகனுடைய ரூபத்தை அதிகமாகப் பஹுமாநிக்க வேண்டியிருந்தும் 'ச்ருத்வா குணாந்' என்று முதலில் குணங்களையும், பின்பு 'ரூபம் ச ஸுந்தர ஸ்ருதம் த்வயி நிவிசதே' என்று அழகையும் நிர்த்தேசிப்பதால் ரூபத்தினும் குணங்கள் உயர்ந்தன வென்று காட்டுகிறார். ஸ்த்ரீ ரத்நமாகிய லக்ஷ்மியின் குண ரத்நங்களைத் திரட்டிய கோசம் இந்த ஸ்ரீ கோசம் என்று பாவம். இதன் பாவங்களை ரிஷிகளே அறியக்கூடும்.

'ஸ்ரீயை ஸமஸ்த சிதசிந் நிதாந ஹேதவே ।
அசேஷ லோக ஜனந்யை ஸாநந்த கரந்த்வஜாய ॥'

242

ஸ்தோத்ரம் என்பது த்யாநம். மூலகாரணத்தைத்தான் த்யாநம் செய்ய வேண்டுமென்று சாஸ்த்ர விதி. பெருமாள் மூலகாரணமாவர். அவரை ஸ்தோத்ரத்தினுல் த்யாநம் செய்வது உசிதம். லக்ஷ்மியை த்யானம்செய்து ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு அவள் ஜகத்காரணமென்று உபபாதித்தாலல்லது ஒவ்வாது. இப்படி ஆக்ஷேபம் வர பெருமாளுடைய ஜகத்காரணத்வம் இவளுடைய அங்கீகாரகடாக்ஷங்களால் ஸார்த்தகமாகிற தென்றும், அதனுல் ஜகத்காரணத்வத்தில் இவள் பெருமாளுக்கும் மேலதிகாரியான தால் இவளுக்குக் காரணத்வத்திற்குத் தட்டில்லை என்றும் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இதில் லக்ஷ்மியின் ஆதி மூர்த்தியைப் பற்றி த்யாநம். இந்த ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீரங்கநாயகி விஷயமாயிருந்தும், ஆதிலக்ஷ்மியின் மூர்த்திக்கும், அடுத்த ச்லோகத்தில் முதல் த்யாந விஷயமாக நிர்த்தேசிக்கப்படும் ஸ்ரீரங்கநாயகி மூர்த்திக்கும் பேதமில்லை யென்றும், இரண்டும் ஒன்றேயென்றும் காட்டுவதற்காக இங்கே முதலில் ஆதிமூர்த்தியை நிர்த்தேசிக்கிறுர். லக்ஷ்மியின் நிர்வ்யாஜமான க்ருபையை விளக்குவது இந்த க்ரந்தத்தின் முக்ய கருத்து. முடிவில் யாதொரு ஹேதுவன்றியிலும் அகஸ்மாத்தாக க்ருபையை ஸ்வீகரிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறுர். இங்கே ஆரம்பத்திலும் க்ருபாப்ரசுரமான ஸ்ருஷ்டியைக் கூறுகிறுர். ஸ்ருஷ்டியில் யௌகபத்யம் கேவலம் அநுக்ரஹ கார்யம். அது நிர்ஹேதுக க்ருபாமூலம். தாயாருடைய ஸ்நேஹத்துக்கும் க்ருபைக்கும் யாதொரு ஹேதுவும் அபேக்ஷையில்லை. ஸாமாந்ய ஸ்நேஹத்தைப் பற்றியே. ஸ்நேஹம் நிமித்த ஸவ்யபேக்ஷம் என்று சொல்லுவது விப்ரதிஷித்தமாகுமென்று மஹாகவி பவபூதியின் வார்த்தை. தருணவத்ஸையான தேநு கன்றைத் தேடுவதுபோல என்று வேதம் உபமாநம் கூறும். ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை என்ன ப்ரயோஜநத்தைக் குறித்து ஈச்வரன் செய்கின்றுனென்றும், அதற்கு யாதொரு ப்ரயோஜநமும் சொல்லமுடியாதென்றும், அது வ்யர்த்த மென்றும் ஆக்ஷேபம் வர, அதற்கு 'லோகவத்து லீலாகைவல்யம்' என்று ஸூத்ரகாரர் ஸமாதாநம் செய்தார். இங்கே பிராட்டியின் அங்கீகார ரூபமான கடாக்ஷங்களால் ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாகாமல் ஸார்த்தகமாகிறதென்று அந்த விஷயத்தில் அழகாக ஸமாதாநம் கூறுகிறுர்.

ஸ்ரியை-ஸ்ரீயின்பொருட்டு. நாராயணனுக்கு எப்படி அகாரம் முதற்பெயராகுமோ. அப்படியே லக்ஷ்மிக்கு ஸ்ரீ என்பது முதற் பெயர். இவளைப்பற்றிய வேதஸூக்தம் ஸ்ரீஸூக்தமெனப்படும். ஸ்ரீயென்பதற்கு மேல் உயர்ந்த பெயரில்லை-'ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே' என்பது ஆளவந்தார் பாசுரம். ஸ்ரீசப்தம் ஆறு விதமான வ்யுத்பத்திகளால் ஆறு உத்தம குணங்களைச் சொல்லு மென்று ப்ரமாணங்களால் நிர்வசநம் செய்யப்பட்டது. இவை ஸ்ரீக்கு ஒரு ஷாட்குணயமாகும். இந்த ஆறு குணங்களையும் தசகுணமாகப் பெருக்கி அறுபது ச்லோகங்களால் இந்த ஸ்தோத்ரம் அமைந்தது. ஸர்வேச்வரனும் ஸகல பல ப்ரதனுமான பர்த்தாவை இணைபிரியாமல் ஆச்ரயித்துத் தட்டக் கூடாத நிரதிசய வால்லப்யத்தை ஸம்பாதித்து ப்ரஜைகளுக்குப் புருஷகாரம் செய்து உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிறுள். எல்லா ப்ரஜைகளாலும் தாங்கள் கோரும் பலங்களுக்

காக ஆச்ரயிக்கப்படுகிறாள். ப்ரஜைகளின் ஸகலதோஷங்களையும் போக்குகிறாள் ப்ரஜைகளுக்கு ஜ்ஞானம் முதலிய ஸகல க்ஷேமங்களையும் விஸ்தாரப் படுத்து கிறாள். ப்ரஜைகளின் ப்ரார்த்தனைகளைக் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறாள். ப்ரஜை களைத் தன் நன் மொழியாகிய உபதேசத்தைக் கேட்கச் செய்து திருத்துகிறாள். "ஸ்ரியை நம:" என்று லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாமம் அர்ச்சனா ஸ்தோத்ரத்தில் முதல் திருநாமம். ஸ்ரீயின் அர்ச்சாவதாரமான ரங்கநாயகியின் வைபவத்தை வர்ணிக் கப் போகிறபடியால் பெருமாளுடன் கூட அவதரிப்பதைச் சொல்லும் ஸ்ரீயம் தெளகேசவஜுஷ்டாம் என்கிற ச்ருதியிலும், "அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ" என்கிற பராசரவசனத்திலும் ஸ்ரீ சப்தம் ப்ரயோகித்ததை இங்கே அனுஸரிப்பது யுக்தம். நம் ஸம்ப்ர தாய க்ரந்தங்களில் மட்டும் "ஸ்ரிய:பதி" என்று ஆரம்பிக்கிறோமென்பதில்லை. மாகமென்னும் மஹாகாவ்யம் "ஸ்ரிய:பதி" என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஸ்ரீமத் தாய் விளங்குகிறது. அந்த ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் மல்லிநாதர் ஸ்ரீசப்த ப்ரயோ கத்தால் வர்ணகணதி சுத்தியின் அப்யுச்சரயம். என்றார். ஸ்ரீ சப்தத்தை அவரவர் கள் பேருக்கு முன்பு நிவேசனம் செய்தே அவர்களிடம் ப்ராசஸ்த்ய புத்தி உண் டாகுமென்பது ஸர்வலோக ப்ரஸித்தம். 'ஸ்ரீசங்கரா சார்ய நவாவதாரம்' என்று அத்வைத க்ரந்தங்களில் ஸ்ரீ சப்தத்தை முன்னிட்டே அவர்கள் மத ப்ரவர்த்தனத்தை நிர்த்தேசம் செய்வர். உமையை இட்டாவது ஸரஸ்வதியை யிட்டாவது மஹிமவான்களுடைய பெயர்களில் ப்ரதம நிவேசம் செய்வதில்லை. இது சைவவைஷ்ணவம் அத்வைதம் முதலிய எல்லா ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் பொது. தங்கள் பேர்களும் தாங்களும் ஸ்ரீயினால் வ்யாப்தமாக வேண்டுமென்றே கோருவர். உத்க்ருஷ்ட விபூதிகளைச் சொல்வதிலும் பகவான் 'ஸ்ரீமத்'என்று வர் ணித்தார். ஸ்ரீயினால் எல்லாம் வ்யாப்தமாவது எல்லோருக்கும் இஷ்டம். ஸ்ரீயின் வ்யாப்தி ஸுலபமாய் அநுபவாரூடமாகும். பெருமாளுடைய வ்யாப்தி சாஸ்த்ரத்தால் மட்டும் தெரியும். "த்வயைதத் விஷ்ணுநா சாம்ப ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம்" என்று ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீவ்யாப்தியை த்ருஷ்டாந்தமாக முதலில் சொல்லி அதைப்போல் விஷ்ணுவின் வ்யாப்தி உபதேசம் செய்யப்பட்டது. ஜாதுநாஸம் என்கிற கீதா சாஸ்த்ராரம்ப ச்லோகத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ப்ரஸித்தமான கண்ணன் நித்யத்வத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி, கண்ணனைப் போல் ஜீவன்களும் நித்யமென்று கூறியதுபோல், இங்கேயும் முதலில் எடுத்த ஸ்ரீ வ்யாப்தியைப் பெருமாள் வ்யாப்திக்கு த்ருஷ்டாந்தமாய்க் கூறப்பட்ட தென்று அர்த்தம் கொள்வது ஸ்வரஸம். "யத்யத் ஸ்ரீமத் ... தத்தத் தேஜோம்ஸஸம்பவம்" என்றும் வ்யாப்தியை ப்ரதர்சனம் செய்யும் கண்ணன் ஸ்ரீமத்த்வத்தை அநுவாதம் செய்து தன்னுடைய தேஜோம்சம் இருப்பதை உபதேசித்தார். அணுவான ஸ்ரீ ஸ்வரூபத்தின் வ்யாப்தி குணத்தாலும் விக்ரஹங்களாலும் எல் லா வஸ்துக்களிலும் அஹமர்த்தமாக வ்யாபித்திருக்கும் பெருமாளுக்குள் அஹந்தையாக இருப்பதாலும், வ்யாபிக்கும் சக்தியாலும் நிர்வாஹம். இங்கே நான்காம் வேற்றுமையினால் இவளுக்கு உத்தேச்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது.

"க்ஷிப்ரம் ப்ரஸீதஸ்வ" என்கிற இடத்தில்போல் இங்கே செய்யப்படும் அஞ்சலிக்கு உத்தேச்யத்வம். எந்தத் தேவதையின் பொருட்டு ஹவிஸ் க்ரஹணம் செய்யப்படுமோ அந்தத் தேவதையை மனஸ்ஸினால் த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்று வேதத்தின் விதி. ப்ரணவத்தில் "ஆய" என்று முதலெழுத்தால் சொல்வது போல இங்கே "ச்ரியை" என்று சதுர்த்தி. "ஹரேஃ ச்ரியை" என்று அந்வயித்துக்கொண்டு தவ ப்ரியா என்பது போலும் "விஷ்ணுபத்நீ" என்பது போலும் பர்த்ரு ஸம்பந்தத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேணும்.

ஜகத் விசித்ர விந்யாஸம் என்று சொன்னதும் அவளை த்யானம் செய்யும் மந்த்ரமான 'ஆத்ரீம் புஷ்கரிணீம் புஷ்டிம் ஸுவர்ணாம் ஹேமமாலினீம்' என்கிற ருக்கில் ஸர்வ ப்ராணிகளையும் ஆள்வது புத்திஸ்தமானதால், முதலில் ஸர்வ பூதஸ்ருஷ்டியையும், அடுத்த ச்லோகத்தில் பாலந நிர்வாஹங்களையும் கூறுகிறார். ப்ரளயமென்கிற பெரிய ஆபத்து ஸமயத்தில் தமஸ்ஸினால் வேஷ்டிதராய் அசேதந ப்ராயராய் நிச்சேஷடராயிருக்கும் ப்ரஜைகளுக்குப் போக மோக்ஷங்களாகிய புருஷார்த்தங்களை அடைய ப்ரவ்ருத்திக்கக் கரண களேபரங்களைக் கொடுப்பதற்காகப் பரம காருணிகனான பகவான் இவளுடைய திருமுகத்தை வீக்ஷணம் செய்து கொண்டு இவளுடைய இங்கித பராதீநனாய் ஸ்ருஷ்டி செய்வதை உபபாதிப்பதால், இவளுடைய க்ருபையும் செல்வாக்கும் இவள் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் தாயாயிருப்பதும் தெளிவாகுமென்று ஸ்ருஷ்டியை விவரிக்கிறார். 'ஜகத்' என்பது ஸமஷ்டியைச் சொல்லும். ஹிரண்யகர்ப்பரென்னும் ப்ரஹ்மாவை ஸமஷ்டி சித் புருஷனென்று சொல்லுவர். அசித்தின் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி பகவானால் நேரில் செய்யப்படும். ஹிரண்ய கர்ப்ப சரீரகனான பகவானால் அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகுள்ள வ்யஸ்தமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி செய்யப்படும். 'யார் முதலில் ப்ரஹ்மாவை விதானம் செய்தாரோ; யார் அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைப் பாலிக்கும்படி செய்தாரோ, ஆத்மபுத்தி ப்ரகாசகனான அந்தத் தேவனை மோக்ஷார்த்தியாக நான் சரணமாக ப்ரபதநம் செய்கிறேன்,' என்கிற ச்வேதாச்வதர ச்ருதியை அநுஸரித்து, அஞ்ஜலி கரணமான ப்ரபதநத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் ஸமஷ்டி சித்தான ப்ரஹ்மாவை விதானம் செய்யும் ஸமஸ்த ஸ்ருஷ்டியைக் கூறுகிறார். அந்த ச்ருதியிலுள்ள 'விதாந' சப்தம் இங்கேயும் அமைக்கப்பட்டது. 'ஜகத் விசித்ர' என்று இங்கு ப்ரயோகித்ததற்கு இப்படி தாத்பர்யம் பட்டர் திருவுள்ளத்தில் இருந்ததற்கு நிச்சிதமான ப்ரமாணம் உண்டு. 'விதாதா' என்கிற பதத்திற்கு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "ஸர்வலோகாநாம் ஸர்வ ஸத்த்வஸ்ருஷ்டிஹேதூனாம் வ்ரஹ்மாதீனாம் ஸத்த்வஸ்ருஷ்டிஹேதும் விசிஷ்டாஸக்தம் மஹத்த்வம் ததாதீதி" என்று ஸாதித்தார். இந்த அர்த்தம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸம்ஜ்ஞா மூர்த்தி க்லுப்த்யதிகாரணத்தில் கண்டு கொள்ளலாம். 'ஜகத்' எல்லாம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேணும். விச்வத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டிகாரணத்வம் இங்கே சொல்லுகிறது. "ஜகத்ஸ்ருஷ்டம் யதவாங்மனஸம் ச்ரியம்" என்கிற ஸ்தோத்ர ரத்நச்லோ

245

கம் இங்கே பட்டர் திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது. இங்கேயும் இவருடைய அபாங்கங்களின் ப்ராதாந்யத்தை வர்ணிக்கிறார். ஸ்ருஷ்டிஸ் ஸர்கம் விவிதம் ஸம்வயம் வ்யாஸம்'' என்கிற வசநமும் இங்கே புத்திஸ்தம். “எல்லாம்” என்கிற அர்த்தமும் இங்கே திருவுள்ளம் தான். ஹரியினுடைய “ஸர்க விவித வ்யாஸநம்” என்பதால் ஹரியோடு ஸமஸ்தமான சிதசித்துக்களின் ஸ்ருஷ்டி என்றும் அர்த்தம். “ ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதா” என்கிறபடிக்கும் “ ஸூக்ஷ்மைரதை: ” என்கிறபடிக்கும் பெருமாளால் அநுப்ரவிஷ்டமான சிதசித்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுகின்றன என்பது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரதாநாம்சமாகையால் அதைஇங்கே முதலில் ஸூசிக்கிறார். ‘ஸர்கம்’ என்றால் சிதசித்துக்கள் யாரோடு ஸமஸ்தமாயின என்று ஆகாங்க்ஷை உதிக்கிறது. சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்துத் ‘தன்னோடு’ என்று பூரணம் செய்து கொள்வது உசிதம். உக்த க்ரமத்தில் இந்த மூன்று அர்த்தங்களையும் கொள்ளவேணும். “ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய” என்பதை நினைக்கவேணும். “விஹாரம்” என்பதால் ஸ்ருஷ்டியின் ஸத்யத்வத்தைக் கூறினார். “ஸங்கல்பயதி” என்கிற ச்ருதிக்கு ப்ராந்தியினால் கல்பநம் செய்ததாக அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது. “விஹாதி”, “ஸ்ருஜத ” என்கிற ச்ருதி பதங்களைப்போல் கல்பநத்தையும் ஸ்ருஷ்டியென்று கொள்ள வேணும். “வ்யஸநம்” என்பதற்கு இரண்டு மூன்று அர்த்தங்களில் இங்கே நோக்கு “வித்யாயாம் வ்யஸநம்” என்ற பர்த்ருஹரி ச்லோகத்தில் போல தீவ்ரமும் பிடிவாதமுமான விடாமுயற்சியையும் தீவ்ரமான ஆசையோடு செய்கிற உத்யோகத்தையும் சொல்லலாம். ஈச்வரன் சேதநர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யவேணு மென்கிற துராசாவசத்தால் மறுபடியும் மறுபடியும் பலபல ஜந்ம மெடுத்து அவதாரம் செய்கிறானென்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் வேடிக்கையாய் ஸாதிக்கிறார். சேதநர்கள் உஜ்ஜீவிக்கட்டும் என்று மநோரதம் செய்து எத்தனையோ தடவைகள் அந்தந்த ப்ரயத்நத்துக்குப் பிறகு ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தும் பலிக்காமலிருந்தும், இப்பொழுதும் ஆசையினால் விடா முயற்சியாய்க் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து உஜ்ஜீவநோபாயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கச் செய்யலாமென்று இந்த ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரத்தைச் செய்திருக்கிறார். இப்படிச் செய்வதில் முன் போல் வீணாய்ப் போகாமல் ஸார்த்தகமாக வேணுமே என்கிற சிந்தா வ்யஸநமும் துக்க வ்யஸநமும் இங்கே விவக்ஷிதம். இவர் கவலை பிராட்டியால் தீர்க்கப்படுகிறது.

‘நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன் ; சேதநர்களுக்குத் தாயாகி அவர்களை உபாயங்களில் மூட்டி ப்ரபந்நராகும்படி செய்து நம்மிடம் வந்து சேரும்படி செய்கிறேன்’ என்று தன்னுடைய அங்கீகார கடாக்ஷங்களால் ஆச்வாஸநம் செய்கிறாள். அவளுடைய கடாக்ஷமில்லாவிடில் விடாமுயற்சியாய் வ்யஸநிதயா செய்யும் பெரிய ஸ்ருஷ்டிஸம்ரம்பம் வ்யர்த்தமாய்விடும். வ்யஸநமென்பது த்யூதம் முதலிய விளையாட்டுக்களையும் சொல்லும். ஸ்ருஷ்டியை இந்தத் தம்பதிகளின் விளையாட்டென்று சொல்லுவர். “காமு: காமுக்யாஹ்நவநவ ஸுகே க்ரீடதி ப்ராணிபாஸை:” என்று பர்த்ருஹரி இந்தத் தம்பதிகளின்

246

சொக்கட்டான் சதுரங்க விளையாட்டென்கிறார். த்ரிகுண பலகத்தை மத்தியில் வைத்துக்கொண்டு இவ்விருவரும் செய்யும் விப்ரம த்யூதம் என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் வேதாந்தாசார்யர் வார்த்தை. ஸூத்ரகாரர், "ஸ்ருஷ்டி கேவலம் லீலையாகும்; அதற்கு ப்ரயோஜநம் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை" யென்று நிர்ணயம் செய்தார். ஸ்ருஷ்டி ஒரு லீலா வ்யஸநமாகும். ப்ரளயாபத்தை ஹரணம் செய்து ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார். ஸ்ருஷ்டி யென்கிற விளையாட்டினால் லக்ஷ்மியின் எதிரில் விஹரணம் செய்கிறார். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில், ஆண்மயிலானது சுருங்கியிருந்த தன் தோகையை நன்கு விரித்துப் பெண்மயில் முன்பு அதன் ஸந்தோஷத்துக்காகவும் அதற்கு அடையாளமான அங்கீகார அபாங்க வீக்ஷணங்களைப் பெறவும் ஆடி விளையாடுவது போல், சுருங்கியிருக்கும் இடம் தெரியாமல் ப்ரளய ஸமயத்தில் இருந்த சிதசித்துக்கள் என்கிற தம்முடைய சரீரத்தின் ஒரு பாகத்தை ஸ்ருஷ்டி என்ற வ்யாபாரத்தினால் விஸ்தாரமாக நீட்டி, அநேக வர்ணங்களுடைய தன் விசித்ரமான த்ரிகுண ஸம்ஸ்ருஷ்ட சரீரத்தோடு பிராட்டியின் முன் நர்த்தநம் செய்கிறார் என்று கூறியதை இங்கே நினைக்க வேணும். லோக வ்யஸநத்தை ஹரிக்கும் ஹரியின் வ்யஸநம் இவளுடைய ஆச்வாஸத்தினால் ஹரணம் செய்யப்படுகிறது.

(தொடரும்.)

க்ரந்த விமர்சம்.

(1) ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் இங்க்லிஷ் மொழி பெயர்ப்பு.

திருக்குடந்தையில் ஸ்ரீ ஆராவமுதனுடைய திருவடிவாரத்தில் நித்ய வாஸம் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றவர்களுள் ஒருவரான திவான் பஹதூர் ஸ்ரீ. உ.ப.வி, கெ. ராமாநுஜாசார்யர் என்னும் வித்வான், ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்தத்தை இங்க்லிஷ் பாஷையில் மொழி பெயர்ப்பதாக ஆரம்பித்த, முதல் அத்யாயம் முதல் பாதம் முதல் மூன்று ஸூத்ரங்களின் பாஷ்யத்தை ஒரு ஸஞ்சிகை யாகவும் முதல் பாதத்தின் அவசிஷ்டாம்சம் முழுவதையும் மற்றொரு ஸஞ்சிகையாகவும் இப்பொழுது வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் ஒரு ப்ரதியை நாம் வரப்பெற்றோம். ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரால் வெளியிடப்பட்டு வரும் க்ரந்தங்களெல்லாம் ஆஸ்திகர்களால் ச்லாகிக்கத் தக்கவையாகவே இருக்கின்றன வென்பது அவைகளைப் படிப்பவர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். பூர்வாசார்யர்களால் ஜகத்தின் ச்ரேயஸ்ஸை உத்தேசித்து அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள தத்வஹித புருஷார்த்த ஸம்பந்தங்களான விஷயங்களை, கேவலம் வித்வஜ்ஜநங்களுடன் சரிதார்த்தமாகப் பரிஸமாப்தியை அடையவொட்டாமல், ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கும் கோசரமாகும்படி, ஜநங்களுக்குள் வழங்கி வரும் பாஷையில் எளிதான நடையில் வெளியிட வேண்டும் என்பது அவருடைய முக்யமான நோக்கம், அந்த விஷயங்களெல்லாம் இக்காலத்தில், அநேக காரணங்களடியாக

பஹுப்ரகாரமான வைபரீத்யத்தை அடைந்து நிற்கின்றன. நமது சாஸ்த்ரங்களின் மீது த்வேஷம் கொண்டிருக்கும் சில அல்ப ச்ருதர்கள், அவைகளில் துராக்ரஹத்துடன் ப்ரவேசித்து, அவைகளின் தாத்பர்யத்தை உள்ளபடி க்ரஹிக்க அசக்தர்களாய் தம்முடைய புத்திக்குத் தோன்றும் அர்த்தத்தையே அவைகளின் உண்மையான அர்த்தமென்று கைக்கொண்டு, அந்த அர்த்தமே நமது பூர்வர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று ஜகத்திற்கு அந்தத் தவறுதலான அர்த்தத்தையே வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். நமது சாஸ்த்ர விச்வாஸிகளுட் சிலரும், அந்த விஷயங்களின் ப்ரசாரத்தைச் சரிவர செய்யக்கூடிய யோக்யதையைப் பெற்றிருக்கையிலும், சிற்சில விஷயங்களில் சிற்சில ஆக்ரஹ பரவசர்களாய் தமது அபிநிவேசங்களுக்கு அநுகுணமாக அவைகளைப் பரிணயநம் செய்து ஸாமாந்ய ஜநங்கள் ப்ரமிக்குமாறு அவைகளை வெளியிட்டு வருகிறார்கள். இவ்விதம் இரண்டு பக்கங்களிலும் பாதிக்கப்படும் அந்தச் சிறந்த விஷயங்களை, ஸ்வத: ஸித்தமானபடி ஜகத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் இம்மாதிரியான ப்ரவ்ருத்திகளில் ப்ரவேசிக்கிறபடியால், அவருடைய ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் ஆஸ்திகர்களால் ஸாது வென்றே ச்லாகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. "ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரச் சுருக்கு" என்னும் க்ரந்தத்திலும் "ஸ்ரீ கீதாபாஷ்ய மொழி பெயர்ப்பு" என்னும் க்ரந்தத்திலும் இந்த ஏற்றம் நன்கு ப்ரகாசிக்கின்றது. ப்ரக்ருத ஸ்ரீ பாஷ்ய மொழி பெயர்ப்பிலும் அந்த ஏற்றம் நன்கு தென்படுகின்றதென்பதே நம்முடைய அபிப்ராயம்.

இந்த க்ரந்தத்தை ஒரு மொழி பெயர்ப்பு என்னும் பேயருடன் அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆனால் அதைக் கேவலம் மொழி பெயர்ப் பென்று நாம் சொல்லத் துணியோம். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலுள்ள ப்ரதானமான அர்த்தத்தை, ஸ்ரீ பாஷ்யகர்த்தாவினால் அநுஸரிக்கப்பட்டுள்ள க்ரமத்தை மாத்ரம் அநுஸரித்து ஒருவாறு இவர் விவரித்திருக்கிறாரே தவிர ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தியைத் தவறாது அநுஸரித்து ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள விஷயங்களெல்லாவற்றையும் ஸமக்ரமாக வெளியிடவில்லை. ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் செய்யப்பட்டிருக்கும் விசாரங்களெல்லாம் ப்ராயேண விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தம்மால் நிரூபிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு ப்ரமாணமாக ஸ்ரீ பாஷ்ய கர்த்தாவால் உரைக்கப்பட்டுள்ள ப்ரமாண வாக்யங்களெல்லாம் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு க்ரந்தத்துக்கு அநுபந்த ரூபமாக மற்றோரிடத்தில் சிறிய வ்யாக்யாநத்துடன் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. மூல க்ரந்தத்தில் விஷயங்கள் துரூஹங்களாகக் காணப்படுமிடங்களெல்லாவற்றிலும், ஸ்ரீ ச்ருதப்ரகாசிகை யென்னும் வ்யாக்யாநத்தில் தென்படும் விவரணங்களில் சில அம்சங்கள் ஆங்காங்கு உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரியான காரணங்களால், இந்த க்ரந்தத்தைக் கேவலம் மொழி பெயர்ப்பு என்று சொல்வதற்கு நாம் சங்கிக்கிறோம். ஆனால் அதை எப்படி வ்யவஹரித்தால் என்ன? அதில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் ச்லாகார்ஹமான வைலக்ஷண்யம் இருக்கின்றது என்பதில் விவாதமில்லை.

இந்த க்ரந்தத்திற்கு ஒரு முகவுரையும் அநுரூபமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதில், பூர்வ மீமாம்ஸா விஷயங்களெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாக அநுவதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸங்க்ரஹத்தால் ஸம்பவிக்கக்கூடிய அவைசத்யம் முதலான சில தோஷங்கள் சிற்சில இடங்களில் தென்பட்ட போதிலும், ப்ராயேண அந்த ஸங்க்ரஹம் நிர்த்துஷ்டமாகவும் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு ஸ்ரீ பாஷ்ய விவரணங்களை விளக்குவதில் உபகாரகமாகவும் இருக்கின்றது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அநுக்ரஹிக்கப் பட்டுள்ள விஷயங்கள் அநர்க்கங்களான ரத்நங்களே. அவைகளை ஸர்வ ஜந கோசரமாகச் செய்வது பெரியதொரு ஜகதுபகாரம். அந்த உபகாரத்தைச் செய்ய ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸ்ரீ. ராமாநுஜாசார்யர் விஷயத்தில், பகவத் பாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ண

வர்களெல்லாரும் அளவற்ற க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் செய்யவேண்டியது அவச்யமே. இந்த ஸஞ்சிகையின் க்ரயம் ஒரு ரூபாயென்று ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. க்ரந்தத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் "திவான் பஹதூர் வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர், பெரிய வீதி, கும்பகோணம்" என்னும் விலாஸத்துக்கு எழுதி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

(2) பகவத் விஷயம்.

ஸ்ரீ நம்மாழ்வாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் திருவாய் மொழி என்னும் க்ரந்தத்தை ஆறாயிரப்படி முதலாய் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வரையிலான ஐந்து வ்யாக்யாநங்களுடன, திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ. உப. சேட்லூர் க்ருஷ்ணமாசார்யர் என்னும் ஸ்வாமி, சற்றேறக்குறைய ஒன்பது வருஷங்களுக்கு முன் அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்ய ஆரம்பித்தார் என்னும் விஷயம் நமது ஸுஹ்ருத்துக்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இப்பொழுது அந்தக் கைங்கர்யத்தை ஸ்ரீ சரண்யன் தலைக்கட்டிக் கொண்டுவிட்டான். பத்துப் பத்துக்களும் பத்து ஸம்புடமாக நல்ல காகிதத்தில் அச்சுப் பிழைகள் இராமல் அச்சுப்பதிப்பிக்கப் பெற்று வெளி வந்திருக்கின்றன. எம்பெருமானுடைய திவ்ய கல்யாண குணங்களை அநுஸந்தாநம் செய்வதில் நிரதிசய ப்ரீதியை உடைய ஆஸ்திகர்களெல்லாரும், இம்மாதிரி இந்த க்ரந்தம் வெளி வந்திருப்பதை மிக்க ஆஹ்லாதத்துடன் கொண்டாடுவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. இதன் விலை முதலிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள அபேக்ஷிப்பவர்கள், 'ஸ்ரீ வைஷ்ண ஸம்ப்ரதாய புஸ்தகசாலை, 19 தென்னண்டை மாடவீதி, திருவல்லிக்கேணி, மதிராஸ்,' என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(3) லகு ஆஹ்நிகம்

இது, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யர்களாய் எழுந்தருளி இருக்கும் ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமி என்று ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமத் ரங்கராமாநுஜ மஹாதேசிகர்களால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு ஆஹ்நிக க்ரந்தம். இக்காலத்தில் லௌகிக வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்துள்ள ஆஸ்திகர்களின் ஸௌகர்யத்தையும் அவர்களுடைய ச்ரேயஸ்ஸையும் உத்தேசித்து இது எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்று நாம் அறிகிறோம். அவர்கள் இந்த க்ரந்தத்தை அநுஸரித்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியால் உத்தேசிக்கப்பட்ட ச்ரேயஸ்ஸைப் பெற ப்ரயத்நப் படவேண்டும் என்பது நமது ப்ரார்த்தனை. இதன் க்ரயம் அணா 5. என். டி. ஸ்ரீராமாசார்யர் வக்கீல் கூடலூர், டி. டி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் வக்கீல் மயிலாப்பூர், பண்டிதர், வி. அநந்தாசார்யர் பச்சையப்பன் காலேஜ் மதிராஸ், இவர்களுள் ஒருவருக்கு எழுதி அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

249

ஸ்ரீ:

|| ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ||

ஸம்பாதகீயம்

யோ(அ)ந்த: ப்ரவிச்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலசக்திதர: ஸ்வதாம்நா
அந்யாம்ச்ச ஹஸ்தசரணச்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந்நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ||

வ்யாஸ ஸித்தாந்த மார்த்தாண்டம்.

“வ்யாஸ ஸித்தாந்த மார்தாண்டம்” என்னும் பெயருடன் ஒரு வேதாந்த க்ரந்தம், மஹாமஹோபாத்யாயர் கபிஸ்தலம் ஸ்ரீ உப. தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதப் பெற்று, இப்பொழுது ஒரு புஸ்தக ரூபமாக வெளி வந்திருக்கின்றது. ஏற்கெனவே நாம் இந்த க்ரந்தத்தைப் பற்றி நமது தீபிகையில் சென்ற விபவ வருஷம் மாசி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறோம். ஆனால், அப்பொழுது, அந்த க்ரந்தம் ஸமக்ரமாகவும் புஸ்தக ரூபமாகவும் வெளி வராமல் இருந்தது. இப்பொழுது அது ஸமக்ரமாக வந்திருக்கிறபடியால் அதைப் பற்றி மறுபடியும் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவம் செய்ய நாம் துணிகின்றோம்.

இந்த க்ரந்தத்தின் முக்யமான விஷயம் என்னவென்றால்:—‘பகவத் பாதராயணரால் செய்யப்பட்டுள்ள “சாரீரக மீமாம்ஸை” என்னும் ஸூத்ர ரூபமான க்ரந்தத்தின் ஸித்தாந்தமாவது யாது? என்பதை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும்’ என்பதே. அத்வைதிகள் சொல்வது போல ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் தென்படும் பேதம் கேவலம் அவித்யா கல்பிதமென்று அந்த ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிறதா? இல்லாவிட்டால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்வது போல, அந்தப் பேதம் ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லுகிறதா? இதை நிர்த்தாரணம் செய்வதே இந்த க்ரந்தத்தின் விஷயம். இந்த நிர்ணயம் ஸுலபமாகச் செய்யக்கூடிய நிர்ணயமன்று. இதற்கு முந்தி அநேக வித்வான்கள் இதே நிர்ணயத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி அநேக க்ரந்தங்களை பஹுவான ந்யாய ஸஞ்சார புரஸ்ஸரமாக எழுதி இருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த க்ரந்தங்களால், இது வரையில், எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியதாக ஒரு வித நிர்ணயமும் ஏற்பட வில்லை; இனியும் அம்மாதிரி நிர்ணயம் ஒன்று ஏற்படுமென்று நினைப்

250

பதற்குத் தகுந்த ஹேதுக்களையும் காணேம். அப்படியிருந்த போதிலும், அந்தந்தக் காலங்களில் அந்தந்த வித்வாங்களால், ஸூத்ராக்ஷர ஸ்வாரஸ்யத்தையும் மற்றை அந்தரங்க பஹிரங்க ஸாக்ஷ்யங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு புதிது புதிதாக உபபாதிக்கப்படும் யுக்திகளைப் பார்க்க, ரஸிகர்களுடைய மநஸ் மிகுந்த ஆஹ்லாதத்தை அடைகின்றது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. தவிரவும், தம் தமக்கு ருசிக்கும் ஸித்தாந்தத்தையே தத்வமென்று நம்பியிருக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கெல்லாம், இதரர்களாற் செய்யப்படும் யுக்த்யுபபாதநத்துடன் வாதத்தை முடிவு பெறவிடாமல் அவர்களாற் சொல்லப்பட்டுள்ள யுக்திகளில் காணப்படும் தோஷங்களை வெளியிட்டும் அந்த யுக்திகளுக்கு மேற்பட்ட ப்ரபலமான யுக்த்யந்தரங்களை உபபாதித்தும் ஒருவர் க்ரந்தம் எழுதினரேயானல், அந்த க்ரந்தம் அத்யந்தம் ஆச்வாஸகரமாக இருப்பது மாத்ரமன்றிக்கே மநஸ் ஓரிடத்தில் நிலைபெற்று லயிப்பதற்கும் காரணமாகுமன்றோ? ஆகையால் விசிஷ்டாத்வைதிகளாக இருக்கும் நாம் ஸ்ரீ. உப. தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியின் க்ருதியைப் போன்ற க்ருதிகளை மிக்க ஆநந்தத்துடன் கொண்டாடுகிறோம்.

ஸ்வல்ப காலத்திற்கு முன் உத்தர தேசத்தில் வஸித்து வந்த ஒரு அத்வைதி வித்வாங், வ்யாஸ ஸித்தாந்த விஷயமான நிர்ணயத்தைச் செய்யக் கருதினவராய், இவ்வளவு காலமாகப் பல வித்வாங்களாற் செய்யப்பட்டு வந்துள்ள ஸூத்ராக்ஷர ஸ்வாரஸ்ய சிந்தநம் முதலிய உபாயங்களை அபர்யாப்தங்களாக நினைத்து, புதிதான மற்றொரு உபாயத்தைக் கைப்பற்றி "வ்யாஸ தத்வ நிர்ணயம்" என்னும் ஒரு க்ரந்தத்தை எழுதி இருக்கிறார். அதில் அவர், 'வ்யாஸருடைய மதம் அத்வைதமே,' என்று நிர்ணயம் செய்திருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். அவரால் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள யுக்தி பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது. ஒரு க்ரந்த கர்த்தாவின் உக்திகளுடைய தாத்பர்யம் ஸந்தேஹக்ரஸ்தமாக இருந்ததே யானல், அந்த ஸந்தேஹத்தை நிர்ணயம் செய்து கொள்வதற்கு, நாம், 'அந்த ஸந்தேஹ விஷயமான கக்ஷியொன்றிலும் எவ்வித ஆக்ரஹத்தையும் செய்யாமல் கேவலம் தடஸ்தராக இருக்கும் மற்றொருவர் அந்தத் தாத்பர்யத்தை எவ்விதம் வெளியிடுகிறார்?' என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ப்ரக்ருத விஷயத்தில் அம்மாதிரி ஆக்ரஹமற்ற தடஸ்தர்கள் அநேகருண்டு. அவர்களுள் கபிலர் என்னும் மஹர்ஷி ஒருவர். அவர், வ்யாஸர் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் செய்திருப்பது போல, ஸாங்க்யம் என்னும் ஒரு ஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். வ்யாஸ ஸித்தாந்தத்தில் அவருக்கு எவ்வித விச்வாஸமுமில்லை யாதலால், அந்த ஸித்தாந்த ஸம்பந்தமான ஒரு கக்ஷியிலும் அவருக்கு எவ்வித பக்ஷபாதமும் இருப்பதற்கு ஹேதுவில்லை. அவர், தமது க்ரந்

த்தில் அநேக விஷயங்களைப் பற்றி விசாரித்து வரும்பொழுது, ஓரிடத்தில், 'ஸம்ஸார பந்தம் முழுவதும் மித்யையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்' என்று ஆரம்பித்துச் சில அநுவாதங்களைச் செய்து அவைகளைக் கண்டித்திருக்கிறார். அந்த அநுவாதங்கள் வ்யாஸருடைய மதத்தின் அநுவாதமாக இருக்கவேண்டுமென்று சில ஹேதுக்களால் அநுமாநித்துக்கொண்டு, இந்த அத்வைதி வித்வான், 'வ்யாஸருடைய மதம் சுத்த அத்வைதம் என்பதே கபிலருடைய அபிப்ராயம்' என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதுதான் இவர் சொல்லும் யுக்தி.

ஸ்ரீ தேசிகாசார்யர், ப்ரஸ்துத வ்யாஸ ஸித்தாந்த மார்த்தாண்டத்தில், எந்த அம்சங்களில் இந்த அத்வைதி வித்வானுடைய நிர்ணயம் அஸாதுவாக இருக்கின்றது என்றும், வேறு என்ன உபாயத்தைக் கைப்பற்றினால் நிர்த்துஷ்டமான நிர்ணயம் ஏற்படுமென்றும் விவரித்திருப்பதுடன், ஸூத்ரங்களுடைய அக்ஷரஸ்வாரஸ்யத்தைக் கொண்டும் வ்யாஸருடைய மதம் எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகவும் த்ருடமாகவும் விவரித்திருக்கிறார். முதலில் அவர் செய்யும் கண்டநம் எந்த ரீதியில் செல்லுகின்றது என்பதைப் பார்ப்போம். இந்த ஸந்தேஹ விஷயத்தில்கபிலர் தடஸ்தர் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவரால் அநுவதிக்கப்பட்டுள்ள மதம் வ்யாஸருடைய மதமென்று சொல்வதற்குப்போதுமான ஹேதுக்கள் இல்லை. ஓரிடத்திலாவது அவர், 'வ்யாஸர் இம்மாதிரி ஸித்தாந்தித்திருக்கிறார்' என்று சொல்லவில்லை. 'அப்படிச் சொல்லாவிடினும் விஷயத்தின் ஒற்றுமையைக் கொண்டு வ்யாஸருடைய மதமே இவ்விடத்தில் அநுவதிக்கப்படுகின்றது என்று அநுமாநம் செய்து கொள்ளக் கூடாதோ'? என்றால், வ்யாஸருடைய மதம் நிர்ணீதமாகத் தெரிந்தாலன்றோ நாம், 'அது அநுவாதத்துடன் ஒத்திருக்கின்றது' என்று சொல்லக்கூடும்? ஒற்றுமையை ஹேதுவாகக் கொண்டு வ்யாஸ மத நிர்ணயம் செய்யப் புகும்பொழுது, வ்யாஸ மத நிஷ்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒற்றுமையை ஸாதிக்க ப்ரயத்நப்படுவது அந்யோந்யாச்ரயமாக மாட்டாதோ? 'வ்யாஸமதம் அத்வைதம்; ஆகையால் ஒற்றுமை இருக்கின்றது' என்று அத்வைதிகள் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'வ்யாஸமதம் விசிஷ்டாத்வைதம்; ஆகையால் இவ்விடத்தில் அநுவதிக்கப்படுவது அதைக்காட்டிலும் வேறு' என்று நாம் சொல்வது ச்ரம ஸாத்யமாகுமோ? உண்மையாகவே, அநுவாதத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸம்ஸார பந்தம் மித்யை' இத்யாதியான விஷயங்கள் வ்யாஸ ஸூத்ரங்களில் ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. கபிலருடைய ஸூத்ர க்ரந்தத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கும் விஜ்ஞாநபிக்ஷு என்பவரும், இந்த ப்ரகரண ஸம்பத்தமான வ்யாக்யாநாரம்பத்தில் 'இவ்விடத்

தில் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் ஆபாதத: தோன்றும் விஷயங்கள் அநுவதிக்கப் படுகின்றன' என்று மாத்ரம் எழுதி இருக்கிறாரே தவிர, 'வேதாந்திகளுடைய ஸித்தாந்தம் இவ்விடத்தில் அநுவதிக்கப்படுகின்றது' என்று எழுதவில்லை. ஆகையால், கபிலருடைய அநுவாதம் ப்ரக்ருத விஷயத்தில் அவ்யாவர்த்தகமே.

'அந்த அநுவாதம் வ்யாஸ மதத்தையே விவரிக்கின்றது' என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், அது இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கத் தகுந்த பலத்தை உடையதன்று. ஏனென்றால், ஹேதுக்களின் பலாபல நிர்ணயம் பின்வருமாறு ஒரு ந்யாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவருடைய உக்தியின் தாத்பர்ய ஸம்பத்தமான ஸந்தேஹ நிர்ணயத்தைச் செய்யுமிடத்தில் ஸ்தலாந்தரங்களில் அவரே சொல்லி இருக்கும் வேறு உக்திகளைக் கொண்டு அந்த ஸந்தேஹ நிர்ணயத்தைச் செய்ய நாம் முதலில் ப்ரயத்நப்படவேண்டும்; அது அந்தரங்க ஸாக்ஷ்யமானதால் அந்த ஸந்தேஹ நிர்ணயத்தில் அதுவே பலிஷ்டம். அப்படிப் பட்ட உக்திகள் ஒன்றும் இல்லையானால் பிறகு பஹிரங்க ஸாக்ஷ்யமாகிற தடஸ்தர்களுடைய உக்தியைத் தேடிப்போவது ந்யாய்யமாகும். அந்தரங்க ஸாக்ஷ்யம் இருக்கும் காலத்தில் அதை அநாதரித்து பஹிரங்க ஸாக்ஷ்யத்தை பலவத்தாக எடுத்துக் கொள்வது சரியாக மாட்டாது. ப்ரக்ருதத்தில், வ்யாஸர், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தைச் செய்திருப்பது போல,மஹாபாரதம் என்னும் ஒரு க்ரந்தாந்தரத்தையும் செய்திருக்கிறார். அதில்,ப்ரஹ்ம ஸூத்ர தாத்பர்ய விஷயமாக ஏற்படும் ஸந்தேஹங்களெல்லாவற்றையும் சமநம் செய்யுமளவு ஸித்தாந்த விஷயங்கள் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஸாக்ஷ்யம் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கையில், இதை அநாதரித்து உதாஸீநரான வேறு ஒருவருடைய உக்திகளைக்கொண்டு ஸந்தேஹ நிர்ணயம் செய்யப் புகுவது அப்படிப் புகுமவரின் ந்யாய விஷயமான ஸாமர்த்யக் குறைவையே காண்பிக்குமன்றோ? மஹா பாரதத்தில் ஜீவேச்வர பேதம் ஸ்வாபாவிகமே என்பது வ்யக்தமாக விவரிக்கப் பட்டிருக்கிற படியால், அதே கர்த்தாவின்க்ருதியாயுள்ள ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கும் அதுவே தாத்பர்யமாக இருத்தல் வேண்டுமென்றே நிர்ணயம் செய்யப் படவேண்டும். இது தான் ஸ்ரீ தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியின் கண்டநம். இதை விவரிக்குமிடத்தில், கபிலருடைய ஸாங்க்ய ஸூத்ரத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள அநுவாதம், அதன் அர்த்தம், வ்யாஸ ஸூத்ரங்களில் அந்த அர்த்தம் ஓரிடத்திலும் காணப்படாமலிருப்பது, இன்னும் இவை போன்ற மற்றை ஸம்பத்தங்களான விஷயங்களை யெல்லாம் இவர் தீர்க்கமாக நிரூபித்திருக்கிறார். மஹா பாரதத்தில் தத்வ நிர்ணயம் எப்படி எந்த ப்ரகரணத்தில் வ்யக்தமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்

கின்றது என்பதையும் தல ஸ்பர்சம் ஏற்படும்படி விவரித்திருக்கிறார். இந்த விசாரமெல்லாம் அத்யந்தம் அத்புதமாகவே இருக்கின்றது.

இந்தப் புஸ்தகம் நான்கு பரிச்சேதமாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. முதல் பரிச்சேதத்தில், 'ஜகத் காரணத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் வேதாந்த வாக்யங்களுக்கெல்லாம், புருஷஸூக்தம் முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற புருஷ விசேஷனான நாராயணனிடத்திலேயே ஸமந்வயம் ஏற்படுகின்றது என்பது தான் ஸூத்ரகாரருடைய ஸித்தாந்தம்; இது, சாரீரக மீமாம்ஸையின் முதல் அத்யாயமாகிற ஸமந்வயாத்யாயத்தில் தென்படும் ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக லிங்கங்களினால் நன்கு விளங்குகின்றது' என்றும், இரண்டாவது பரிச்சேதத்தில், 'ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்டர்களெல்லாரும், சரம சரீரத்திலிருந்து உத்க்ராந்தியை அடைந்த பிறகு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே உயரப்போய் லோக விசேஷத்தில் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டனாக இருக்கும் நாராயணனை அடைந்தவர்களாய் பரமாத்ம யாதாத்ம்யாநுபவ ரூபமான எல்லையற்ற ஆநந்தத்தை அநுபவித்துக் கொண்டு பிறகு ஒருபொழுதும் ஸம்ஸரிக்காமலே இருக்கிறார்கள்; இது தான் மோக்ஷமென்று சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான் ஸூத்ர காரருடைய ஸித்தாந்தம்; இது, நாலாவது அத்யாயமாகிற பலாத்யாயத்தின் உத்க்ராந்தி பாதம் முதலான மூன்று பாதங்களுடைய ஸூத்ராக்ஷரங்களையும் அவைகளிலிருந்து ஸ்வரஸமாகக் கிடைக்கக்கூடிய அர்த்தத்தையும் கவனித்தால் நன்குவிளங்கும்' என்றும், மூன்றாவது பரிச்சேதத்தில், 'கீழ் இரண்டு பரிச்சேதங்களில் ஸூத்ர காரருடைய ஸித்தாந்தமென்று ஸாதிக்கப்பட்ட விஷயங்களே அந்த ஸூத்ர காரராற் செய்யப்பட்டுள்ள மஹாபாரதமென்னும் க்ரந்தத்தில் மோக்ஷ தர்ம பர்வாவிலும் நாராயணீயத்திலும் ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது' என்றும், நான்காவது பரிச்சேதத்தில் 'இவ்விதம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களின் அக்ஷர ஸ்வாரஸ்யத்தையும் அந்த ஸூத்ர காரராற் செய்யப்பட்ட மஹா பாரத வாக்யங்களில் தென்படும் ஸம்வாதத்தையும் பார்க்கும்பொழுது, ஸகல ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்டர்களுக்கும் இந்தச் சரீரத்தை விட்டு லோகாந்தரம் போன பிறகே மோக்ஷம் கிடைக்கின்றது என்பது ஸூத்ர காரருடைய ஸித்தாந்தம் என்று ஸித்திக்கிறபடியால், உதாஸீந புருஷர்களின் அநுவாதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கு வேறு விதமாக தாத்பர்யம் கல்பிப்பது அயுக்தம்' என்றும் நிரூபிக்கப் படுகின்றது.

நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களே முக்யமான ஆதாரமாகையால் அவைகளின் உண்மையான தாத்பர்யத்தை மற்றவர்களால் கலுஷிதமாக

வொட்டாமல் நாம் பாது காத்து வரவேண்டியது அவச்யம். அப்படி அதைத் பாது காத்து வருவதற்கு ஸ்ரீ தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியைப் போன்ற மஹாங்களே தகுந்த அதிகாரிகள். நிஷ்க்ருஷ்டமான சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமும் ருஜுவான பகவப் பக்தியும் ஸ்ரீ தேசிகாசார்யரிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றன. தத்வார்த்தத்தை உள்ளபடி ஜகத்திற்கு உபதேசிக்க வேண்டும் என்னும் அபிநிவேசமும் அவரிடம் பூர்ணமாக இருக்கின்றது. ஆனால், இம்மாதிரியாக க்ரந்தங்களை எழுதி அவைகளை ப்ர்சாரம் அடையும்படி செய்வதற்குப் போதுமான த்ரவ்ய ஸம்பத் அவரிடம் இல்லையாதலால், ஆஸ்திகர்களாயுள்ள சக்தர்களெல்லாரும் இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சம் ஸஹாயம் புரிவார்களேயானால், உத்திஷ்டமான வ்யாபாரம் த்ருப்திகரமாக நிறைவேறும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. இதை அறிந்துள்ள சில ப்ரபுக்கள் ஏற்கெனவே உதாரமாக உதவி புரிந்திருக்கிறார்களென்று நாம் அறிகின்றோம். அம்மாதிரியான ப்ரபுக்களின் உதவியைக் காட்டிலும், மிதமான சக்தியை உடைய ஆஸ்திக ஜநங்களிடமிருந்து புஸ்தக விக்ரயத்தால் கிடைக்கும் த்ரவ்ய ஸஹாயம் பல ப்ரகாரங்களில் சிறந்ததானதால், விசிஷ்டாத்வைத விச்வாஸியான ஒவ்வொருவரும் இப் புஸ்தகத்தை க்ரயத்துக்குப் பெற்றுக்கொண்டு அதனால் தம்மையும் ஸ்ரீஸ்வாமியையும் க்ருதார்த்தர்களாகச் செய்து கொள்வார்களென்று நாம் நம்புகிறோம். காருணிகனான பகவானால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள சாஸ்த்ரத்தில் நாம் செய்யும் விச்வாஸம் உண்மையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், இந்த க்ரந்தத்தின் ஒரு ப்ரதியை க்ரயம் கொடுத்து வாங்குவதைப் பெரியதொரு அஸஹ்யமான பாரமாக நாம் எண்ணமாட்டோம் என்பது திண்ணம். ஸ்ரீ தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி இப்பொழுது ஸூத்ர தாத்பர்யத்தை நிர்ணயம் செய்திருப்பது போல, உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதாக வேறு ஒரு க்ரந்தத்தையும் எழுதி வருகிறார். அதை அச்சுப்பதிப்பித்துப் புஸ்தக ரூபமாக வெளியிடுவதற்கும் இந்தப் புஸ்தகத்தின் விக்ரயத்தால் கிடைக்கும் த்ரவ்யம் மிக உபகாரகமாக இருக்கும்.

இந்தப் புஸ்த்தகத்தின் விலை ரூ 4-0-0. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள், ஸ்ரீ உப. மஹாமஹோபாத்யாயர் கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்யர், திருப்பதி, சித்தூர் ஜில்லா என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

* * * *

விவாஹச் சீர்திருத்த மசோதாவின் ஸ்திதி

“தேவோऽயஃ ஸர்வஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரக: ஸர்வஶக்திர் வ்யாபீ । விசித்ரசேஷ்டிதோ ஜ்ஞாதும் ந ஶக்யதே தஸ்ய ஸங்கல்ப: ॥” ஸர்வ வ்யாபியாயும் ஸர்வ சக்தனுயும் விசித்ர ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறவனுயுமிருக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய விசேஷ்டிதங்கள் அத்யாச்சர்யங்கள். அவனுடைய ஸங்கல்பத்தை யார் தான் அறிய சக்தராவார்? நிச்சயம் நடைபெறுமென்று நம்மால் எதிர்பார்க்கப்படும் கார்யம் நடைபெருமல் நின்று விடுவதையும், ஒருகாலும் நடைபெறமாட்டாதென்று நாம் நினைத்திருக்கும் கார்யம் நடைபெற்று விடுவதையும் நாம் அடிக்கடி காண்கிறேமன்றே? “தைவம் தைவாத் ப்ரபலம்” என்கிறபடி கார்யங்களின் நிஷ்பத்தி அநிஷ்பத்திகளில் தைவத்திற்கும் ஒரு அதிகாரமுண்டு. அந்தத் தைவத்தின் ஸங்கல்பம் எவ்வழியில் ப்ரவஹிக்கின்றது என்பது நமக்கு ஸர்வதா அகோசரம்! அந்தத் தைவத்தின் ஸங்கல்பமின்றிக்கே நாம் கார்யங்களை ஸாதித்துக்கொள்ளக் கூடும் என்று நினைப்பதும் அஜ்ஞாந விஜ்ரும்பிதமே.

நமது தேசத்தில் தேசோத்தாரகர்களென்று சொல்லிக் கொண்டு நமது தர்மத்திற்குப் பெருத்த ஹாநியை விளைவித்து வரும் சில ப்ராந்தர்களின் தூண்டுதலின் பேரில், ‘இந்தியன் லெஜிஸ்லெடிவ் அஸெம்ப்ளி’ என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பெரிய சட்ட நிர்மாண ஸபையார், சென்ற புரட்டாசி மாஸத்தில், பாலர்களின் விவாஹ வயஸ் விஷயமாகச் சில நிர்பந்தங்களை ஒரு சட்டமாக ஏற்படுத்தினர் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அந்த நிர்பந்தங்களை ராஜப்ரதி நிதியும் ஆமோதித்து நிகழும் பங்குனி மாஸம் 19உ (ஏப்ரில்மீ 1உ) முதலாக அந்தச் சட்டம் அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டு வரப்படு மென்றும் அதை மீறி நடப்பவர்கள் ராஜ தண்டனைக்கு உள்ளாவார்க ளென்றும் நாடு முழுவதும் அறியும்படி உத்கோஷித்திருக்கிருர். குறிப்பிட்ட அந்தத் தேதிக்கு இன்னும் ஐந்தாறு தினங்கள் மாத்ரம் இருக்கின்றன. அநேக ஸாது ஜனங்கள், சாஸ்த்ர விதிகளுக்கு விருத்தமான கார்யத்தைச் செய்வதிலிருந்து பயந்தவர்களாய், தாத்காலிக ஸம்ரக்ஷணத்தைச் செய்து கொள்வோமென்னும் எண்ணங்கொண்டு விவாஹார்ஹ வயஸ்ஸை அடையாமலிருக்கும் பாலர்களுக்குக் கூட விவாஹத்தைச் செய்து வருகிருர்கள். மற்றும் பலர், அநுரூபமான வதூவார்களைத் தேடியும் அவர்களைப் பெருதவர்களாய், ‘மஹத்தான ஆபத் ஸமீபித்து விட்டதே; நாம் என்ன செய்யப் போகிறேம்?’ என்று அளவற்ற சோகத்திற்குப் பாத்ரமாக இருக்கிருர்கள். இந்த ஆபத்துக்கு முக்ய காரணமாக இருக்கும் தேசோத்தாரகர்களும், தமது அபீஷ்டம் சீக்ரத்தில் நிறைவேறப்

போகிறதென்று மிகவும் ஸந்துஷ்டர்களாய், இனி இந்தச் சட்டத்தை மீறி நடப்பவர்களைத் தண்டனைக்கு உள்ளாக்குவதில் தாம் எவ்விதத்தில் ராஜாங்கத்தாருக்கு உதவியைச் செய்யக்கூடுமென்று பலவித உபாயங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸாது ஜனங்களின் ப்ரார்த்தனையின் பலமாகவோ, இல்லாவிட்டால் அத்யந்தம் ஆச்சர்யாவஹங்களான ஸம்பவங்களின் கர்த்தாவாயிருக்கும் ஸ்ரீபகவானுடைய ஸங்கல்பத்தின் பலமாகவோ, அந்தச்சட்டத்திற்குக் கொஞ்சம் உபரோதம் நேரப்போகின்றதென்று நாம் கேள்விப்படுகின்றோம். ஆனால் வஸ்து ஸ்திதி இன்னும் வ்யக்தமாகத் தெரியவில்லை.

ஸ்வல்ப தினங்களுக்குமுன், சட்ட நிர்மாண ஸபையாருள் ஒருவராயிருக்கும் ஸ்ரீ. எம். கே. ஆசார்யர் என்பவர், ராஜ ப்ரதி நிதியையும் அவருக்கு அடுத்த அதிகாரத்தை வஹிக்கும் மந்த்ரி ஒருவரையும் ஸந்தித்ததாகவும், அப்பொழுது அந்த அதிகாரிகள், 'ஸநாதந தர்மத்தில் விச்வாஸமுள்ள பல ஆஸ்திகர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் மிக்க ஸங்கடத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது என்பதை நாம் அறிகிறோம். அப்படி அவர்களுக்கு ஸங்கடம் ஜநிப்பது உண்மையானால், அதைப் பற்றி நாம் வருந்துகிறோம்' என்று அவரிடம் சொன்னதாகவும் ஒரு வார்த்தை வெளிவந்திருக்கின்றது. இந்த வார்த்தையை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு எம். கே. ஆசார்யர் என்பவர், அடுத்து வரும் ஸபையாரின் ஸங்கத்தில் வயஸ்ஸின் எல்லையைக்குறைக்க வேண்டுமென்று ஸபையார்களைக் கேட்டுக் கொள்ளப்போகிறாராம். ராஜாங்கத்தைச் சேர்ந்த ஸபையாரெல்லாரும் அதற்கு இணங்குவாரேயானால், அது ஸாதிதமாகிவிடும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. இதன் உண்மை இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள் வெளிவர வேண்டும். ஏனென்றால், ராஜங்கத்தார் இவ்விதம் அபிப்ராயப்படுவது உண்மையானால், பங்குனி மீ 19 உக்கு முன்னதாகவே, 'இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் சட்டத்தைக் குறிப்பிட்ட தேதியில் அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரப்போகிறதில்லை' யென்று அவர்கள் ஜனங்களுக்கு ப்ரசுரம் செய்யவேண்டுவது அவச்யமன்றோ ?

ஆனால், இது ஸ்வல்ப ஆச்வாஸமே. 'மத விஷயங்களில், தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமாக நாங்கள் சட்டம் ஏற்படுத்த மாட்டோம்' என்று ஒரு உறுதி மொழி நமக்கு ராஜங்கத்தாரிடமிருந்து கிடைத்தாலன்றோ, பூர்ண ஆச்வாசம் என்பது நமக்கு ஜநிக்கும்? மஹம்மதியர்கள் அம்மாதிரி உறுதி மொழியையே அபேக்ஷிக்கிறார்களென்றும் அது கிடையாமலிருக்கும் வரையில் அவர்கள் சாந்தராக மாட்டார்களென்றும் நாம் அறிகிறோம். நாமும் அவர்களுடன்

சேர்ந்து அம்மாதிரியே நம்முடைய வேண்டுகோளை வெளியிடும் பக்ஷத்தில், ஒரு கால், ஸந்தர்ப்பங்கள் அநுகூலங்களாக இருக்கிறபடியால் நமது மனோரதம்பூர்த்தி அடைந்தாலும் அடையலாம். நம்முடைய த்ருப்தி அத்ருப்திகள் ராஜாங்கத் தாருக்கு அவ்யாவர்த்தகங்களானாலும் மஹம்மதியர் விஷயத்தில் அவர்கள் அவ் விதம் ஔதாஸீந்யம் வஹிக்க மாட்டார் என்பது நிச்சயம். எம். கே. ஆசார்யர் முதலியவர்கள் இந்த அம்சத்தைச் சற்று கவனித்தல் வேண்டும்.

'இதற்கு முன் தீவ்ரமாய் ஸநாதந தர்ம விச்வாஸிகளை அநாதரித்த ராஜாங்கத்தார், இப்பொழுது என்ன காரணத்தால் அப்படி அநாதரியாமல் கொஞ்சம் ஆதரிப்பது போல பாவிக்கிறார்கள்?' என்பதை விசாரிப்பதில் சில ருக்கு ஸ்வல்ப குதூஹலம் உண்டாகலாம். ஆனால், நாம், அது விஷயமாகச் சிற்சில ஹேதுக்களைக் கொண்டு ஒரு வித அநுமானத்தை மாத்ரம் செய்யக் கூடுமே தவிர அவர்களுடைய அந்தர்க்கதமான கருத்து இப்படிப்பட்டது தானென்று நிஷ்க்ருஷ்டமாகச் சொல்வதற்கு அசக்தர்களே. இப்பொழுது வடதேசத்தில் மஹாத்மா காந்தியின் உத்போதநத்தின் பேரில், கணக்கற்ற ஜநங்கள், தமக்கு ந்யாய விருத்தமாகத் தோன்றும் ராஜாங்கத்தியச் சட்டங்க ளுள் சிலவற்றை, 'அவை ந்யாய விருத்தங்களாக இருக்கிறபடியால் ஒரு காலும் ஆதரிக்கத்தக்கவையாக மாட்டா. அவைகளை மீறி நடப்பதால் ராஜ தண்டனை ஸம்பவித்தாலும் வேறு என்ன ஆபத் நேர்ந்தாலும் நாம் அவைகளிலிருந்து பயப் படமாட்டேம்' என்று உறுதிகொண்டு, மீறி நடந்து வருகிறார்கள் என்பது எல்லா ருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அநேக க்ராம அதிகாரிகளும், இந்த ராஜாங்கத்திய ஸம்பந்தம் தமக்கு வேண்டுவதில்லையென்று தம் தம் அதிகாரங்களை ராஜீனமா கொடுத்து வருகிறார்களாம். தென்தேசத்திலும் இன்னும் வேறு ஸ்தலங்களி லும் ஜநங்கள் இம்மாதிரியே நடப்பதற்கு உத்யுக்தராகி வருகிறார்களாம். இவர்களை யெல்லாம் ராஜ புருஷர்களைக் கொண்டு சிறையில் போடுவது ராஜாங்கத்தாருக்கு ஸுலபமாக ஸாதிக்கக்கூடியதானாலும், பலவிடங்களில் கணக்கற்ற ஜநங்கள் இவ்விதம் உபத்ரவிக்க ப்ரவ்ருத்தித்தால், அது ராஜாங்கத் துக்குக் கொஞ்சம் ச்ரமத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. தவிரவும், இப்பொழுது நமது தேசத்திற்கு ராஜப்ரதி நிதியாக இருப்பவர் அபந்யாயத்திலிருந்து பயந்தவர்; இந்தத் தேசத்திய ஜனங்களுக்குத் தம்மால் இயன்றவரையில் அநுகூலத்தைச் செய்யவேண்டும் என்பதில் நோக்கமுள்ளவர். தம்மால் உத்தேசிக்கப் பட்டுள்ள அநுகூலாம்சங்களை ஸாதித்துக் கொடுப்பதற்கு இம்மாதிரி இந்திய ஜநங்களை துஷ்ட அதுஷ்ட வாசியின்றிக்கே சிறைச்சாலையில் அடைப்பது மிகவும் பாதகமாகுமென்று

258

அவர் நினைத்திருப்பதால், 'இப்பொழுது இம்மாதிரியான ஆதங்கத்தைக் காந்தி ஜநிப்பித்து விட்டாரே? என்று அவர் மஹத்தான சோகத்தை அடைந்திருக்கிறார் என்றும் நாம் அறிகிறோம். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸநாதந தர்ம விச்வாஸிகளையும் விரோதித்துக் கொள்வது அத்யந்தம் அநுசிதமாகு மாகையால், அவரும் அவருக்கு உள்பட்டிருக்கும் அதிகாரிகளும் நம்மை ஸாந்த்வப்படுத்துவதில் ப்ரயத்நப்படுகிறார்களென்று நாம் நினைக்கிறோம். எது காரணமாக இருந்த போதிலும், ராஜாங்கத்தார் நமது தர்ம சாஸ்த்ரத்தை ஆதரிக்கிறார்கள் என்பது உண்மையானால், அது நமக்குப் போதுமானது. எதற்கும் பகவத் ஸங்கல்பமே ப்ரமாணம்.

*　　　　*　　　　*　　　　*

ஸபையின் வார்ஷிக மஹாஸங்கம்

நமது ஸபையின் உபாத்யக்ஷர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ உப. டி. கோதண்டராம ஐயங்கார் ஸ்வாமியின் ஸஹாயத்தின் பேரில், இவ்வர்ஷத்திய மஹா ஸங்கம், நிகழும் பங்குனி மீ 24, 25-உ களில் தஞ்ஜாவூருக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் திருக்கண்டியூரில் நடைபெறுகின்றதென்று நாம் அறிகிறோம். யதா பூர்வம் பண்டித உபந்யாஸங்களும் பண்டித ஸம்மாநமும் நடைபெறும். ஆஸ்திகர்களாயுள்ள நமது ஸுஹ்ருத்துக்களெல்லாரும் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாய் இருந்து ஸங்கத்தை த்ருப்திகாமாக நடத்தி வைப்பார்களென்று நாம் நம்புகிறோம்.

"அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" (சாந்தோக்யம்)

"ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்மமேதத்" (ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்)

"நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்" [கடோபநிஷத்)

"ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:"

"இப்படி நிர்விகாரனான சேதநனாகவும் விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும் அவன் ஆகையிலும், அவன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள நிர்விகாரத்வ லக்ஷணத்தை விடாமலே இருந்தான்".

"இந்த ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேசித்து தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளுக்குப் பெயர்களையும் செய்வேன்" "ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் தன்னைச் சுழற்றுகிறவன் பரமாத்மா வென்றும், அப்படிச் சுழற்றப்படுகிறவன் அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும் உணர்ந்து, அந்த உணர்ச்சியால் ப்ரீதனான பரமாத்மாவுக்கு ப்ரீதி பாத்ரனாய், ஜீவன், முக்தியை அடைகிறான்".

"அநுபவிக்கிறவன் அநுபவிக்கப்படுவது ஏவுகிறவன் இவர்களை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு" "இந்த மூன்று வகைப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன".

"அநேக நித்யர்களான சேதநர்களுடைய இஷ்டங்களை, எந்த நித்ய சேதநன் பூர்த்திசெய்து வைக்கிறானோ",

---

"ஸத்யம் சாந்ருதம் ச" என்னும் வாக்யம் ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்திருக்கையிலும் அது தோஷங்களால் அஸ்ப்ருஷ்டமாகவே இருக்கின்றது என்பதை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகின்றது.

"ததஃ அம்ருதத்வமேதி" ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை அறிவதால் ப்ரமம் நீங்கி மோக்ஷம் கிடைக்கின்றது என்பதை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது.

'போக்தா' என்னும் சப்தம் 'போக்தாரம்' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை அர்த்தமுள்ளது.

"ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" (ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்)

இத்யாதி ஶ்ருதிஶதை:, ததுபப்ரும்ஹணை:

"ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே ஸ்தைர்யம் தே வஸுதாதலம்।"

"யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வை த்விஜ। தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:॥" (விஷ்ணுபுராணே)

"ப்ரக்ருதி தத்வத்திற்கும் ஜீவதத்வத்திற்கும் பதியாகவும் குணங்களுக்கு ஈசனாகவுமிருக்கும்",

"இரண்டு ஆத்மாக்களும் பிறப்பற்றவர்கள்; ஆனால் ஒருவன் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாந முடையவன், மற்றொருவனுடைய ஜ்ஞாநம் ஸங்குசிதம்; ஒருவன் நியமிக்கிறவன், மற்றொருவன் நியமிக்கப்படுகிறவன்."

இவை முதலிய கணக்கற்ற ச்ருதிவாக்யங்களாலும், இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள

"ஜகத் முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம்; பூமியின் ஸ்திரத்தன்மை உன் அதீநம்".

"எந்த எந்த வஸ்து ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸ்துவுக்கெல்லாம் பகவானே காரணம்; அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவெல்லாம் பகவானுடைய சரீரம்,"

'நித்யோ நித்யாநாம்' இந்த ச்ருதி ஆத்ம வஸ்துக்கள் நித்யங்கள் என்பதையும், அவை கணக்கற்றவை யென்பதையும் சொல்லுகின்றது.

ஈஶாநீஶௌ—ஈசன் அநீசன்; அதாவது நியமிக்கிறவன், நியமிக்கப்படுகிறவன். இவ்விடத்தில் 'ஈஶாநீஶௌ' என்று இருக்கவேண்டிய சப்தம் 'ஈஶநீஶௌ' என்று இருப்பது சாந்தஸம்.

வஸுதாதலம் தே ஸ்தைர்யம்—பூதலமானது உன்னுடைய ஸ்தைர்யமே. அதாவது, 'பூமியின் ஸ்திர ஸ்வபாவமானது உன் ஸங்கல்பாதீநம்' என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு நிதர்சநமாகச் சொல்லப்பட்டது. 'ஸகல ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் பகவததீநம்' என்பது இதன் கருத்து.

அஹமாத்மா ஸம்ஸ்தித:—பூதேஷு ஸம்ஸ்தித: இத்யர்த்த:. 'ஆத்மா எப்படி சரீரத்துக்கு நியமேந ஆதாரமாயும் நியந்தாவாயும் சேஷியாயும் இருக்கிறதோ, அப்படியே நானும் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு ஆதாரமாயும் சேஷியாயும் இருப்பதுடன் ப்ரவர்த்தந ரூபமான நியமநத்தையும் செய்கிறேன்' என்பது குறிப்பு.

"𑌅𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌶𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।" "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚 ।" (𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾)

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌿𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚

"ஹே அர்ஜுந! நான் எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆத்மா; எல்லா பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் இருக்கிறேன்,"

"எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன்; என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஜ்ஞாநம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன," இவை முதலான, வேதத்தின் அர்த்த மறிந்தவர்களுள் அக்ரேஸரர்களாக இருக்கும் வால்மீகி பராசரர்

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌚𑌾𑌹𑌮𑍍—இந்த வாக்யத்துக்கும் கீழ்ச் சொல்லிய கருத்துதான். '𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃' என்பதற்கு '𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃' என்பது பொருள். அதாவது 'கேவலம் ஆகாசம் போல் ப்ரவேசித்திருக்கவில்லை; ஆனால், ஆத்மாவாக ப்ரவேசித்து என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நியமநம் செய்துகொண்டு வருகிறேன்' என்று சொன்னதாயிற்று. '𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿' என்பதற்கு 'நினைவு' என்பது அர்த்தம். முன் அநுபவிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பந்தமாக பின் அதன் ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷமின்றிக்கே கேவலம் அநுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால் மாத்ரம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜ்ஞாநத்தை 'ஸ்ம்ருதி' என்று சொல்வார்கள். '𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍' என்றால் 'அறிவு'; இவ்விடத்தில் இந்த்ரியம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வஸ்து நிச்சயரூபமான ஜ்ஞாநமே சொல்லப்படுகின்றது. '𑌅𑌪𑍋𑌹𑌨𑌮𑍍' என்பதற்கு 'நிவ்ருத்தி' என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞாந நிவ்ருத்தியைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பதத்திற்கு, தர்க்கம் செய்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வமும் பகவானுடைய நியமநத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கருத்து.

𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚—வார்த்தைகளாலும். கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளாலும் இந்த மஹர்ஷி வாக்யங்களாலும், 'ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா' 'எல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்' என்பது அறியப்படுகின்றது. '𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑍈𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇' என்பது அந்வயம். இது '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' என்பதற்கு ஹேது. ச்ருதிகளும் மஹர்ஷி வாக்யங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறபடியால், 'ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படும் இடங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமஸ்த சேதநா சேதநங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடைய ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது' என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

ஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வாத்மத்வாபிதாநாத், சிதசிதாத்மகஸ்ய வஸ்துந: தச்சரீரத்வாபிதாநாத், சரீரஸ்ய சரீரிணம் ப்ரதி ப்ரகாரதயைவ தத்த்வாவஸ்திதத்வாத் சரீரசரீரிணோஶ்ச தர்மபேதேऽபி தயோரஸம்

வ்யாஸர் இவர்களுடைய ஸூக்திகளாலும், 'பரப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா; ஸகல சேதநாசேதந ரூபங்களான வஸ்துக்களும் பரப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்' என்று நாம் அறிகிறோம். சரீரம் ஆத்மாவை விட்டுத் தனித்து நிற்காததாலால் அது ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமே என்பதும், அந்தக் காரணத்தால் அந்தச் சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவைக் குறிக்கின்றனவென்பதும் வ்யக்தம். சரீரத்திற்கும் அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் தர்மபேதம் இருக்கையிலும், ஒன்றின் லக்ஷணம் மற்றொன்றுக்கு நேராமல் அவை அஸங்கீர்ணங்களாகவும் இருக்கின்றன. இப்படியெல்லாம் வஸ்து ஸ்திதி இருக்கிறபடியால், 'ப்ரஹ்மம் ஸகலத்தையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது' என்று ப்ரஹ்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லும் முக்ய வ்ருத்தங்களாக இருக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யங்க

'இந்த வாக்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றவைகளுக்குமுள்ள ஆத்ம சரீர பாவத்தை மாத்ரமே சொல்லுகின்றன. அதனால் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக் கூடுமோ? சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தால் ஆத்மாவைக் குறிக்கக் கூடுமோ?' என்னும் சங்கையை 'சரீரஸ்ய சரீரிணம் ப்ரதி' இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். ப்ரகாரமாகிற சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாகிற ஆத்மாவைக் குறிக்கக்கூடுமாதலால் ஸாமாநாதிகரண்யம் உபபந்நம் என்பது ஸமாதாநம்.

வைபவம் ப்ரதிபாதயதி:—இப்படி ப்ரஹ்மமும் மற்றை வஸ்துக்களும் ஆத்மாவாகவும் சரீரமாகவும் கலந்து நிற்கையிலும், மற்றை வஸ்துக்களின் லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு நேர்வதில்லை என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் பெருமை. அந்தப் பெருமையை விளக்குகின்றது இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம்.

தர்மபேதேऽபி— ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் வெவ்வேறு தர்மங்கள் இருக்கையிலும், அவை இரண்டும் அஸங்கீர்ணங்களாகவே நிற்கின்றன. 'லோகத்தில் வெவ்வேறு தர்மங்களை உடைய பொருள்களுக்கே பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தால் ஸாங்கர்யம் உண்டாவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஒரு கட்டையை உப்பளத்தில் ஸ்வல்ப காலம் ஸம்பந்தப்படும்படி வைத்தால், அந்தக் கட்டை உப்புப் பூத்து விடுகின்றது. அது போல வெவ்வேறு தர்மங்களையுடைய ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் பரஸ்பர ஸம்பர்க்கத்தால் ஏன் லக்ஷண ஸாங்கர்யம் நேரவில்லை?' என்று கேட்டால், அப்படி தர்ம பேதம் இருக்கையிலும் அது நேரவில்லை என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் பெருமை என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑍈𑌭𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍈𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ।

𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌏𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍁𑌰𑌤𑌾 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿, ‘𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇, ‘𑌤𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌕𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇; ‘𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌪𑌦𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌇𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌦𑍋𑌷𑌤𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

ளெல்லாம் ஸமஸ்த சேதநா சேதந வஸ்துக்களையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன.

இரண்டு பதங்கள் இரண்டு ப்ரகாரங்களின் வழியாக ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிப்ப தன்றோ ஸாமாநாதிகரண்ய மென்று சொல்லப்படுகின்றது? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் மாத்ரம் முக்யமாக இருக்கும். இதை ‘𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿’ (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்னும் வாக்யமே விளக்கும். இந்த வாக்யத்தில் ‘𑌤𑌤𑍍’ (அது) என்னும் பதம், ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமு மற்றதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது; அந்த ‘𑌤𑌤𑍍’ என்னும் சப்தத்துடன் ஸமாநாதிகரணமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍’ (நீ) என்னும் பதம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் அந்த ஜீவனைச் சரீரமாக உடையதாகவும் அந்த ஜீவனுகிற சரீரத்திற்கு ஆத்மாவாகவும் அந்தச் சரீரத்தை ப்ரகாரமாக உடையதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது. மற்றை ஸித்தாந்த மொன்றிலும் இப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் கிடைக்கமாட்டாது; ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கும் தன்மையும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿—இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடுமோனாலும், அதற்கு முக்ய வ்ருத்தத்வம் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்பதை விசாரிக்கிறார். இவ்விடத்தில், ஏற்கெனவே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு “𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃” [81-வது பக்கம் பார்க்க] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் லக்ஷணம் அநுஸந்தேயம்.

𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿—ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் முக்ய வ்ருத்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. இந்த உபபாதநம் 58-வது பக்கத்தில் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதன் ஸங்க்ரஹமே செய்யப்படுகின்றது.

𑌇𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁—மற்றை சாங்கர யாதவ பாஸ்கர பக்ஷங்களில். அந்தப் பக்ஷங்களில் எப்படி ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநியும் ப்ரஹ்மத்திற்குத்

ஸர்வமுபபந்நம் பவதி । 'ப்ரஹ்மைவமேவாவஸ்திதம்' இத்யத்ர 'ஏவம்' ஸர்வாவஸ்தமேதத் ப்ரகாரதயைவ ஸ்தித்வா சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்சம்

ஸர்வமுபபந்நம் பவதி—ஸுஸங்கதமிதி. இதன் தாத்பர்யமாவது:—ச்ருதிகளிலும் புராணங்களிலும் 'ப்ரஹ்மம் இவ்விதமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 'இவ்விதம்' என்று எந்த ப்ரகாரம் நிர்த்தேசிக்கப் படுகின்றதோ அந்த ப்ரகாரத்துடன் கூடியதாகவே ஸகல அவஸ்தைகளிலும் அந்த ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அந்த அவஸ்தைக ளெல்லாவற்றிலும் சேதநாசேதநங்க ளடங்கியுள்ள ப்ரபஞ்சம் ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் இருக்கின்றது என்பது ஸித்தம். அப்படி இருந்

தோஷமும் ஏற்படுகின்றன என்பதை அந்தந்தப் பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும் அவஸரத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநத்தில் கண்டுகொள்க.

ஸர்வமுபபந்நம் பவதி—'இந்தச் சரீர சரீரி பாவமெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகே உபபந்நமாகும். ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ப்ரஹ்ம மொன்றே இருந்தபடியால் அப்பொழுது எதற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்வது ஸாத்யம்?' என்று செய்யக்கூடிய சங்கைக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகு இந்தச் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சம் ஸ்தூலாவஸ்தையில் இருக்கின்றது; ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் அது ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது; இதுதான் விசேஷம். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே இல்லை என்று சொல்வது பிசகு' என்பது தான் ஸமாதாநம். ஆகையால் எப்பொழுதும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்லக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம்.

'ப்ரஹ்மைவ மவஸ்திதம்' [ப்ரஹ்மம் இவ்விதம் இருக்கின்றது] என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம' 'ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணு:' இவை முதலிய வாக்யங்கள் விவக்ஷிதங்கள். இந்த வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் எவ்விதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றதோ, அந்தந்த விதங்களைக் குறிக்கும் விசேஷணங்களை உடையதாகவே ப்ரஹ்மம் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இருக்கின்றதென்று நாம் அறிகிறோம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிறகும் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும், ப்ரஹ்மத்தின் விசேஷணமாக இருக்கும் இந்தச் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சம் இருத்தல் வேண்டும். ஆகையால் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் சரீர சரீரிபாவம் சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

அஸ்ய ஸூக்ஷ்மஸ்ய ஸூக்ஷ்மஸ்ய ச ஸத்பாவ: । ததா ச "பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யாதயோ(அ)பி ஸம்பன்னோ பவதி । ததேவ்யேவஸ்துவஸ்ய காயத்தயா காரணதயா ச நாநாஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதஸ்ய ஸம்ஸ்தாநதயா அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணத்வமிதி ।

நநு ஸம்ஸ்தாநரூபேண ப்ரகாரதயா 'ஸவதா' ஸம்பந்தித்வம் ஜாதிகுணயோரேவ த்ருஷ்டம் ந த்ரவ்யஸ்ய; ஸ்வதந்த்ரஸித்தியோக்யஸ்ய

தால் தான், 'பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' [நான் பஹுவாக ஆவேன்] என்னும் பஹுபவநமும் உபபந்நமாகும். ஆகையால் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம், கார்ய வஸ்துவாகவும் காரண வஸ்துவாகவும் இம்மாதிரி பற்பல அமைப்புக்களுடன் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்துடனேயே எப்பொழுதும் சேர்ந்து அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன என்பது ஏற்படுகின்றது.

நநு ச............த்ரவ்யஸ்ய —'அப்படி, ஒரு பதார்த்தத்துடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஜாதி குணம் இவைகளின் விஷயத்தில் மாத்ரம் காணப்படுகின்றதே தவிர, த்ரவ்யத்தின் விஷயத்தில்

"பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யாதயோ(அ)பி ஸம்பன்னோ பவதி— இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வ காலத்திலும் சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் இருந்தால் மாத்ரம், 'நான் பஹுவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பிக்க உபபத்தி உண்டு. அப்படி அவைகள் இல்லாமலே ப்ரஹ்மம் பஹுவாக ஆவதற்கு ஸங்கல்பித்தால், ப்ரஹ்மமே மாறுதல் அடையவேண்டி வரும். அப்படி அது மாறுதல் அடைகின்றது என்று சொல்வது, 'ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விருத்தம். தவிரவும், ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந வஸ்துக்களைப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டித்து அம்மாதிரி அது பஹுவாக ஆகின்றது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது, 'சேதநனாகிற ஜீவனும் அசேதநமாகிற ப்ரக்ருதியும் இரண்டும் உத்பத்தியற்றவை' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விருத்தம். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் இவை இருந்தன வென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் இம்மாதிரியான விரோதங்கள் வரமாட்டா என்பது தாத்பர்யம்.

ஸம்ஸ்தாநதயா அப்ருதக்ஸித்த— அப்ருதக் ஸித்த தர்மமாக இருக்கின்றது. அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை விட்டுத் தனித்து ஸ்வதந்த்ரமாக நிற்கக் கூடாததாக இருக்கின்றது என்பது தாத்பர்யம்.

'ஜாதி குணயோரேவ த்ருஷ்டம்'—'பசு' என்பது வ்யக்தி; 'பசுத்தன்மை' (கோத்வம்) என்பது ஜாதி. 'வெண்மை' என்பது குணம்; 'வெண்மையை உடைய பொருள்' என்பது குணி. இவைகளுக்கன்றோ தனித்து நிற்கக் கூடாமை லோகத்தில்

வஸ்துந: 'தண்ட' ஶப்தாபிதேயதயா ஸம்ஸ்தாநஸ்ய ப்ரகாராந்தரஸ்ய அயோக்யத்வ | உச்யதே | த்ரவ்யஸ்யாபி தண்டகுண்டலாதே: த்ரவ்யாந்தர ப்ரகாரத்வம் த்ருஷ்டமேவ | நநு ச, தண்டாதே: ஸ்வதந்த்ரஸ்ய த்ரவ்யாந்தர ப்ரகாரத்வே மத்வர்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:, யதா தண்டீ குண்டலீதி; அதோ கோத்வாதிதுல்யதயா சேதநாசேதநஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய ஸதோ வஸ்துந: ஸ்வரூப ப்ரகாரதயா ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதிபாதநம் ந யுஜ்யதே | அத்ரோச்யதே | கௌ:, அஶ்வ:, மநுஷ்ய:, தேவ இத்யாதி பூதஸங்காதரூபாணாம் த்ரவ்யாணாமேவ, 'தேவதத்தோ மநுஷ்யோ ஜாத: புண்யவிஶேஷேண' 'யஜ்ஞதத்தோ கௌர் ஜாத: பாபேந கர்மணா' 'அந்யஶ்ச புண்யாதிரேகேண தேவோ ஜாத:' இத்யாதி

காணப்படவில்லை. மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் என்னும் நியமமின்றிக்கே தனித்து இருப்பதற்கு யோக்யமாயுள்ள த்ரவ்யத்திற்கு, அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லும்படி ப்ரகாரத்தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாகுமோ?' என்று ஒரு ப்ரச்நம் கேட்கலாம். 'யுக்தமாகும்' என்பதே நம்முடைய ப்ரத்யுத்தரம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய த்ரவ்யங்களுக்கு அம்மாதிரியான ப்ரகாரத் தன்மையை நாம் காண்கிறோமல்லவா? ஆனால், 'தண்டம் முதலிய ஸ்வதந்த்ர த்ரவ்யங்கள் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ராகாரங்களாக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், 'தண்டம் முதலியவைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்', என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோமே தவிர, அந்த த்ரவ்யம் தண்டமே என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் நாம் சொல்லவில்லை. ஆகையால், த்ரவ்யமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களை, த்ரவ்யமின்றிக்கு ஜாதியாக இருக்கும் பசுத்தன்மைக்குத் துல்யமாக பாவித்து, அவைகளுக்கு ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுமளவு ப்ரகாரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாக மாட்டாது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யலாம். இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம். ஸ்ம்ருதியிலும் வேதத்திலும் நாம் இம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்தைப் பார்க்கிறோம். 'தேவதத்தன் ஒரு புண்ய விசேஷத்தால் மநுஷ்யனானான்' என்றும், 'யஜ்ஞதத்தன் ஒரு பாப விசேஷத்தால் மாடானான்' என்றும், 'மற்றொருவன்

காணப்படுகின்றது. ஒரு த்ரவ்யத்திற்கும் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கும் அப்படிப்பட்ட ஸ்திதி காணப்பட வில்லையே. இது இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

மத்வர்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:—'தண்டீ' (தண்டத்தை உடையவன்) என்னும் சப்தத்தில் 'தண்டம்' என்பது பகுதி; அதற்கு மேல் இருக்கும் ப்ரத்யயம் விகுதி. இதை 'மத்வர்தீயப்ரத்யய:' என்று சொல்வார்கள். அந்த விகுதி 'அதை உடையது' என்பதைக் குறிக்கும். தண்டம் போன்ற ஒரு த்ரவ்யம் அதை உடைய புருஷன்

267

𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 । 𑌉𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰𑌃—𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌰𑌃; 𑌕𑌿𑌂𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍; 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪-

---

ஒரு புண்ய ஆதிக்யத்தால் தேவனானன்' என்றும் ப்ரயோகங்கள் இல்லையா? 'மநுஷ்யன்' 'மாடு' 'தேவன்' என்னும் பதங்கள் அசேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் அந்தந்தச் சரீரங்களைக் குறிக்கின்றன; 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன்' 'மற்றொருவன்' என்னும் பதங்கள் சேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் ஜீவன்களைக் குறிக்கின்றன. இப்படி, கேவலம் பஞ்ச பூத ஸங்காதங்களாக இருக்கும் த்ரவ்யங்களுக்கு வேறு த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் சேதநன்களுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகிறோமன்றோ? உண்மை என்னவென்றால், ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரதிபாதிக்கும் பொருட்டு ஒன்று த்ரவ்யமாகவும் மற்றொன்று அதன் ஜாதி குணங்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்கவேண்டுமென்னும் நியமம் இல்லை; ஒரு த்ரவ்யத்தைக் குறித்து, மற்றொன்று ஜாதி குண த்ரவ்யங்களுள் எதுவாக இருந்தபோதிலும், அது தனித்து நிற்கக் கூடாததாயிருக்குமளவு விசேஷணமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதற்கு, அப்படித் தனித்து நிற்கக் கூடாமல் இருக்கும் தன்மையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்த த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தை நாம் சொல்லக் கூடும். மற்றொன்றுக்கு விசேஷணமாக இல்லாமலே ஸ்வதந்த்ரமாக நிற்கக் கூடிய

போன்ற மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு விசேஷணமாக வந்தால், அப்பொழுது இம்மாதிரி ப்ரத்யயம் வரவேண்டுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடாது என்பது ஆக்ஷேபம்.

𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃—இவ்விடத்தில் '𑌲𑍋𑌕𑌃' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸ்ம்ருதி' என்று அர்த்தம் கொள்வது உசிதம். ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்திற்கு ப்ரமாணம் சொல்லும் இடத்தில் லௌகிக வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வதைக்காட்டிலும் ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வது உபபந்நமன்றோ? தவிரவும் அது வேதத்துடன் கூடப்படிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

“ 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ” என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தின் பாஷ்யத்தில் “ 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ” [வேதார்த்தத்தை விளக்குகிறபடியால் ஸ்ம்ருதியை 'லோகம்' என்று சொல்லக்கூடும்] என்னும் வாக்யத்தைக் காணலாம். '𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃' என்பது அதற்கு வ்யுத்பத்தி.

𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾
𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵
𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ।

𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑌹𑌦𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌦𑌾
𑌰𑌬𑍍𑌧𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂

ஒரு த்ரவ்யம், எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகாரமாக இருக்கும்படி சேர்ந்தால், அப்பொழுது அதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக் கூடாது; அப்பொழுது தான் 'அந்த த்ரவ்யத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்க வேண்டும். இது தான் உண்மை. ப்ரக்ருதத்தில், ஸ்தாவரங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவும் வஸ்துக்களெல்லாம் எப்பொழுதும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகவே இருக்கின்றன; அவை ஒருபொழுதும் ஸ்வதந்த்ரங்களாக நிற்கக்கூடியவை யல்ல; அவைகளுக்கு ஸ்வரூபம் நிலைப்பது முழுவதும் ஈச்வரனுக்கு அவை ப்ரகாரங்களாக இருப்பதனாலேயே. ஆகையால் அவைகளுக்கு அந்த ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வது யுக்தமே. அதாவது, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் ஈச்வரனே சொல்லப்படுகிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த விஷயம் முழுவதும் முன்னமேயே நாம ரூப வ்யாகரண ச்ருதி வாக்யங்களை விவரிக்கும் ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகையால், சேதந தத்வ மாகிற ஜீவன், அசேதநங்களாகிற ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம், தந்மாத்ரங்கள், பூதங்கள், இந்த்ரியங்கள், இவைகளுடைய பரஸ்பர சேர்க்கையால் உண்டாகும் பதினாலு லோகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாண்டம், அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் இருக்கும் (தனது) அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமான ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக

𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑍇—ஸத் வித்யா விவரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கும் இடத்தில் இதைக் காண்க.

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿—தத்வங்கள் இருபத்தைந்து. அவையாவன:— ஜீவன் ஒன்று, ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம் இவை மூன்று, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து, இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று, இந்த இருபத்தைந்து தத்வங்களிலிருந்தே ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஏற்படுகிறது என்பது நமது கொள்கை.

ப்ரஹ்மைவேதி காரணபூத ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநாதேவ ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதீத்யேக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாந முபபந்நதரம்। ததேவம் கார்யகாரண பாவாதிமுகேந க்ருத்ஸ்நஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: பரப்ரஹ்ம ப்ரகாரதயா தாதாத்ம்ய முக்தம்।

அநேந பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபேண பரிணாமாஸ்பதத்வம்

ப்ரபஞ்சம், இவை யெல்லாவற்றுடனும் விசிஷ்டமாயிருக்கும் கார்ய வஸ்து முழுதிலும் ப்ரஹ்மமே; ஆகையால் காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்தை அறிவதால் ஸகலமும் அறியப் பட்டதாகிவிடும்; ஆகையால் 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும்' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் நன்ருக உபபந்நமாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்மமே கார்ய வஸ்துவாக வும் காரண வஸ்துவாகவும் இருப்பதனுல், பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாயுள்ள ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லப்படுகின்றது.

அநேந.........ஸத்யஸங்கல்ப ஸர்வ—'பர ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதென்றும் தோஷமற்ற தென்றும் ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன வென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு நீங்கள் பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை யென்று சொல்லுகிறீர்

கார்யகாரணபாவாதிமுகேந—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே' என்று நாம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் நாம் அவை இரண்டுக்கும் சரீர சரீரித் தன்மையால் ஏற்படும் ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிருேமே தவிர, 'அவை இரண்டும் ஒன்றே' என்னும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லவில்லை. அந்த ஒற்றுமையும் இரண்டு விதமாக ஏற்படலாம். ஒன்று கார்யம், மற்றென்று காரணம் என்பதால் ஏற்படுவது ஒரு விதம்; ஒன்று ப்ரகாரம் மற்றென்று ப்ரகாரி [அதாவது விசேஷணம் விசேஷ்யம்] என்பதால் ஏற்படுவது மற்றொரு விதம். இவைகளுள் கார்ய காரணத் தன்மையைச் சொன்னல், 'ப்ரகார ப்ரகாரித் தன்மை ஸித்தமாகி விடுகின்றது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் கார்யகாரணபாவாதிமுகேந சிதசித்வஸ்துந: பரப்ரஹ்ம ப்ரகாரதயா தாதாத்ம்யமுக்தம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அநேந—கீழில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைச் சார்ந்து நிற்கிறது; அப்படி அது உபாதாந காரணமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அது 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித விகாரமுமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விரோதிக்கு மாகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

நிர்விகாரஸ்ய நிரவத்யஸ்ய ஶ்ருதிவ்யாகோப ப்ரஸங்கேந நிவாரிதம் ।
"ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" [ப்ர. ஸூ. 1-4-23]
இத்யேகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாதத்த்ருஷ்டாந்தாப்யாம்
பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஜகதுபாதாந காரணத்வம் அபி ப்ரதிபாதிதம் । உபா
தாநகாரணத்வஞ்ச பரிணாமாஸ்பதத்வமேவ । கதமிதமுபபத்யதே ?

கள். 'ப்ரக்ருதிஶ்ச' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்தை வ்யாக்யாநம் செய்யுமிடத்தில் அந்த ஸூத்ரம், ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடுமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும் மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் இவை முதலியவைகளின் த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலும் பர ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்லுகிறீர்கள். எது எது உபாதாந காரணமோ அததெல்லாம் மாறுதலுக்குப் பாத்ரமாக வேண்டுமே. ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது எவ்விதம் உபபந்நமாகும்?' என்னில், அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம். ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞ்சம் முழு

என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம். [உபாதாந காரணம் என்பதன் பொருளை 43-ம் பக்கத்தில் காண்க]

"ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்"—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருளாவது:—ப்ரக்ருதிஶ்ச—ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமும் ப்ரஹ்மமே. ['ப்ரக்ருதி' என்னும் சப்தத்திற்கு இவ்விடத்தில் 'உபாதாந காரணம்' என்பது பொருள்.] ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்—அப்படி ஒத்துக் கொண்டால் மாத்ரம் ப்ரதிஜ்ஞையும் த்ருஷ்டாந்தமும் உபரோதிக்கப்பட மாட்டா. சாந்தோக்யத்தில் ஸத் வித்யையில், முதலில் 'எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமோ' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நடுவில், 'எப்படி மண் பிண்டத்தை அறிந்த மாத்ரத்தால் அந்த மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டனவாகி விடுமோ' என்று த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் ஒத்துக்கொண்டால் மாத்ரம் இவை இரண்டும் உபபந்நங்களாகும். [கீழில் ஸத் வித்யா ப்ரகரணத்தைப் பார்க்க].

ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாதத்த்ருஷ்டாந்தாப்யாம்—ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் முதலானவை இவைகளின் த்ருஷ்டாந்தத்தாலும். ப்ரதிஜ்ஞா ச த்ருஷ்டாந்தஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தௌ, தாப்யாம் என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

உச்யதே। ஸஜீவஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்யாவிசேஷேண காரணத்வ முக்தம் । தத்ர ஸம்ஸாரஸ்ய ஜீவஸ்யைவ பரிணாமாஸ்யாபமதேந

"நாத்மா ச்ருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்ய:" [ப்ர. ஸூ. II-3-18.]

இதி விரோத்யதே । வைஷம்யநைர்க்ருண்யபரிஹாரச்ச

"வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்" [ப்ர. ஸூ. II-1-34.]

வதற்கும் பர ப்ரஹ்மம் காரண மென்றன்றோ ச்ருதி சொல்லுகின்றது? அதில் ஜீவனுக்கு அது எப்படி காரணமாகின்றது என்பதை உபபாதிக்கு மிடத்தில், நீங்கள், 'பர ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கின்றது; ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது' என்று சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிச் சொல்வது 'நாத்மா' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திற்கு விருத்த மன்றோ? 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்

உச்யதே—உபாதாந காரணத்வமானது சேதநாசேதநங்களை விசேஷணமாகக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றிய தென்றும், விகாரமற்றிருப்பதானது விசேஷ்யாம்சமான பரமாத்மாவை மாத்ரம் பற்றிய தென்றும், ஆகையால் சங்கிக்கப்படும் விரோதம் இல்லையென்றும் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஸமாதாநத்தைப் பிந்திச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில், 'ஸம்ஸாரஸ்ய ஜீவஸ்யைவ.........உத்பாதிகா' என்னும் க்ரந்தத்தால் 'ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும் அசேதந ரூபமாகவும் பரிணமிக்கிறான்; ஆகையால் அவன் உபாதாந காரணமாகிறான்' என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு 'ஸாவம்அ.........ஸத்ய ஸங்கல்ப ஸாவ' என்பதால் தமது ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகிறார்.

'நாத்மா ச்ருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்ய:'—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள்:—ஆத்மா ந—ஆத்மாவானது உத்பத்தி செய்யப் படுகிறதில்லை; ச்ருதே:—ச்ருதியில் அதன் உத்பத்தி நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால்; தாப்ய: நித்யத்வாச்ச—அந்த ச்ருதிகளிலிருந்தே அதன் நித்யத்வம் அறியப்படுகிறபடியாலும்.

வைஷம்யநைர்க்ருண்ய பரிஹார:—ஒருவன் ஸுகியாகவும் மற்றொருவன் துக்கியாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஈச்வரன் பக்ஷபாத முள்ளவனாகவும் தயையற்றவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சங்கிப்பவர்களுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுமிடத்தில், 'ஜீவன்கள் அநாதி; அவைகளுக்குத் தேஹம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்பொழுது, ஈச்வரன் அவ்வவைகளின் பூர்வ கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்' என்று ஜீவனை அநாதி

𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃 ।

" 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨; 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 " [𑌬𑍍𑌰. 𑌸𑍂. II–1–35]

𑌇𑌤𑌿 𑌅𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌕𑍃𑌤𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑌃 ।

திலும், ஜீவன் அநாதி என்பதை ஒத்துக்கொண்டே, பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்கபடி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறபடியால் அவனிடம் பக்ஷபாதத்தையாவது தயவற்ற தன்மையையாவது சொல்வது உபபந்நமாக மாட்டாது என்று நிரஸநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. " 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮 " என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திலும், ஜீவன் நித்யனன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன், தான் செய்யும் கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்காமல் போகும்படிக்கும் தன்னால் செய்யப்

யென்று ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம். "𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌨, 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍" என்பதும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள்:—𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌨—பக்ஷபாதமும் தயையற்ற தன்மையும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா; 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—பலவீநமாக இருக்கும் இந்த ஸ்ருஷ்டியானது அந்தந்த ஜீவன்களுடைய கர்மத்தைப் பொருத்திருக்கிறபடியால்.

" 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 "—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். 'ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஜீவன்கள் இருந்தாலன்றோ, அவைகளுக்குப் பூர்வ கர்மம் ஏற்படும்?' என்னும் சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுமிடத்தில், 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும் அநாதி' என்பதை ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரத்தின் பொருள்:—𑌅𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍—('முதலில் ஈச்வரன் ஒருவனே இருந்தான்' என்று ச்ருதி வாக்யங்கள் ஒருமையையே வற்புறுத்துவதால் தெரியவரும்) அவிபாகத்திலிருந்து (விபாகத்தின் இன்மையிலிருந்து), 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨—பூர்வ கர்மம் என்பதே இல்லை என்று ஏற்படுகிறது; 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍—என்று ஆக்ஷேபிக்கும் பக்ஷத்தில், 𑌨—(அந்த ஆக்ஷேபம்) நிற்கமாட்டாது ; 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—(ஜீவன்களும் அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும்) அநாதியானவை யாதலால்; 𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚—(அப்படி அவை அநாதியாக இருக்கையிலும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஒருமை) உபபந்நமாகும் ; 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚—(அவைகளின் அநாதித்வமும் ச்ருதிகளில்) சொல்லப்பட்டு மிருக்கின்றது.

𑌅𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌕𑍃𑌤𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑌸𑍍𑌯—'𑌅𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮' என்பதற்கு, 'செய்யப்படாததன் வரவு' என்பது பொருள். அதாவது 'ஹேதுவில்லா

தயா ப்ரக்ருதெளபி அநாதிதா ச்ருதிபிஃ ப்ரதிபாதிதா ।

"அஜாமேகாம் லோஹிதசுக்லக்ருஷ்ணாம்
பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபாஃ ।

படாத கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்கும்படிக்கும் ப்ரஸங்கிக்கு மாகையால், அவனை நித்யனென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவை யெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனுகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு எவ்விதம் ஒத்து வரும்? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே ப்ரக்ருதியாகப் பரிணமிக்கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர்கள். அதுவும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விருத்தமே. ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளெல்லாம், ப்ரக்ருதி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. 'அஜா மேகாம்' இத்யாதியான ச்ருதி,

---

மலே பலத்தின் ப்ராப்தி' என்று சொன்னதாயிற்று. 'க்ருதவிப்ரணாச' என்பதற்கு, 'செய்யப்பட்டதன் நாசம்' என்பது பொருள். அதாவது 'செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் பல மற்றுப் போவது' என்று சொன்ன தாயிற்று. ஜந்மாந்தர கர்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமற் போனுல், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஈச்வரனிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் இல்லை யென்றும், 'நமக்குக் கிடைக்கும் பலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நம்மால் செய்யப்படும் கர்மமொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது' என்றும் சொல்வதற்கு, 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும் அநாதியே' என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம். அப்படி ஜீவன்களை அநாதி யென்று ஒத்துக் கொண்டால், ஈச்வரனே ஜீவனுகப் பரிணமிக்கிறுன் என்று சொல்வது ஸாத்ய மில்லை. இது தான் விஷயம்.

தயா ப்ரக்ருதெளபி—ஈச்வரன் அசேதநமாகப் பரிணமிக்கிறுன் என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறுர்.

'அஜாமேகாம்.........இந்த ச்ருதி வாக்யமானது சிதசித் விவேகத்தைச் சொல்லுகின்றது. அசேதந வஸ்துவும், சேதந வஸ்து போல, அநாதியே என்பது ப்ரக்ருத விஷயம். வாக்யத்தின் பொருள்:—லோஹித சுக்லக்ருஷ்ணாம்—சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் கறுப்பாயு மிருக்கும் [தேஜஸ் ஜலம் ப்ருதிவீ இவைகளின் ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கும்,] ஸரூபாஃ பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம்—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக வித பௌதிக வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கும், அஜாமேகாம்—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, ஹ்யேகஃ அஜஃ—உற்பத்தியற்

𑌅𑌜𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑍋 𑌜𑍁𑌷𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑍇𑌤𑍇

𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌾𑌮𑌜𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 ॥" [𑌶𑍍𑌵𑍇]

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑌜𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍 ।

"𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑍀 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 ।

𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍" [𑌶𑍍𑌵𑍇.]

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 ।

"𑌗𑍌𑌰𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍀 𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑍀" [𑌚𑍂𑌳𑌿𑌕.]

𑌇𑌤𑌿 𑌚। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டும் உத்பத்தியற்றவை என்பதைச் சொல்லுகின்றது. '𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍' இத்யாதியான ச்ருதியும் '𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂' இத்யாதியான ச்ருதியும் ப்ரக்ருதி மாத்ரமே ஸ்வரூப மாற்றம் அடையக்கூடியது என்பதை விளக்குகின்றது. '𑌗𑍌𑌃' இத்யாதி

திருக்கும் ஒரு அறியாதவன், 𑌜𑍁𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃—அதுவே நான் என்னும் புத்தியுடன் அநுபவித்துக்கொண்டு, 𑌅𑌨𑍁𑌶𑍇𑌤𑍇—அதை அநுஸரித்து நிற்கிறான். 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌜𑌃—உற்பத்தியற்றிருக்கும் மற்றொரு அறிந்தவன், 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌾𑌮𑍍 𑌏𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿—ஸ்வல்ப காலம் அநுபவித்து விட்டு, பிறகு வைராக்யம் கொண்டவனாய் அதை த்யஜிக்கிறான்.

'𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑍀.........'—ப்ரக்ருதிதான் மாறுதலுக்கு உட்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த வாக்யம். 𑌮𑌾𑌯𑍀—ப்ரக்ருதியை ப்ரேரிப்பிக்கும் பரமாத்மா, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇—அந்த ப்ரக்ருதியை ஸாதநமாகக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃—அந்த ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவன், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃—அந்த ப்ரக்ருதியினாலேயே சட்டப்பட்டு நிற்கிறான் [அதனால் மோஹமடைந்தவனாயிருக்கிறான்.]

"𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂........."—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வாக்யத்தில் இருக்கும் '𑌮𑌾𑌯𑌾' என்னும் சப்தத்தால் எது சொல்லப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன் யாவன்? என்பதை விளக்குகிறது இந்த வாக்யம். 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂—ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதி தத்வத்தை, 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍—விசித்ரமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாகிறபடியால் 'மாயை' என்று அறி; 𑌮𑌾𑌯𑌿𑌨𑌂—அந்த ப்ரக்ருதியை ப்ரேரிக்குமவனை, 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍—பரமாத்மாவென்று அறி.

'𑌗𑍌𑌃.........'—𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍀—ஆதியும் அந்தமுமற்றிருக்கும் (நித்யமாக இருக்கும்), 𑌗𑍌𑌃—ப்ரக்ருதியானது, 𑌜𑌨𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀—முதலில் தேஜஸ் ஜலம் ப்ரு

"𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃"

"𑌸𑌹𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿। 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃—𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿। 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌹𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌨𑌃𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌪𑍌𑌰𑌾𑌣𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌚𑌾𑌂𑌸𑌿,

"𑌨𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌚𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀"

𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌵𑌚𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾।

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்பது தான். "𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃" இத்யாதியான ச்ருதியும், 'ஸர்வ சப்தங்களாலும் ஈச்வரன் ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான்' என்பதற்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில் '𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்பது பொருள். 'ஸர்வத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாய்த் தங்களுடன் கூடவே இருக்கும் ஈச்வரனை, அந்த ஸர்வ வஸ்துக்களுடைய இந்த்ரியங்களொன்றும் மநஸ் உள்பட அறிகின்றன வில்லை' என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம். புராண வசநங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. "𑌨𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮" இத்யாதியான வாக்யம் அவைகளுள் ஒன்று. ['ஸகல வார்த்தைகளுக்கும் எதில் ப்ரதிஷ்டையோ' என்பதற்கு 'ஸகல வார்த்தைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்றதோ' என்பது அர்த்தம்.] வார்த்தைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ்டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே "𑌕𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂"

ப்ரஹ்மமொன்றே ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும்.]

"𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃........." இந்த ச்ருதி வாக்யம், 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வ சப்த வாச்யம்' என்பதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதன் அர்த்தம்: 'ஒரே ஈச்வரன் அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்கிறான். அப்படி இருக்கிறவனை அந்தத் தேவ மநுஷ்யாதிகளின் இந்த்ரியங்கள் அறிகின்றன வில்லை.' என்பது

"𑌨𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮........." 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் சாச்வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த வஸ்துவுக்கு ப்ரணாமத்தைச் செய்கிறோம்.' 'ப்ரதிஷ்டை' என்பதற்குப் 'பர்யவஸாநம்' ('முடிவு') என்பது பொருள். 'எவன் ஸர்வ சப்த வாச்யனோ அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம்' என்பது தாத்பர்யம்.

" காயசூாணாம் காரணம் வசுவஶம் வஅவஸாம் வாசூதஹ்தத "

" வெரைசுஸ்வ ஸவெஶுரஹவெ வெசுஃ "

உதநாதீதி ஸவஹாணி ஹி வசாம்ஸி ஸஶரீராத்மவிஶிஷ்டஜயசூாிணமேவா அக்ஷதெ ; " ஹஷாஹம் திஸஜ்ரா ஷெவதா அநெந ஜீவெநாத்மநாஅநு-ப்ரவிஶ்ய நாமரூபெ வ்யாகரவாணி " உதி ஹி ஶ்ருதிஃ । தயா அ ஶாநவம் வசஃ,

" ப்ரஶாஸிதாரம் ஸவெஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் ।

இத்யாதியான வாக்யமும் "வெரைசு" இத்யாதியான வாக்யமும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களை ப்ரகாரமாக உடைய அந்தர்யாமியையே சொல்லுகின்றன. 'ஹஷாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி, ப்ரஹ்மம் ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசித்துத் தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளின் நாமதேயங்களையும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றோ ?

மநு ஸ்ம்ருதியும் "ப்ரஶாஸிதாரம்" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'ப்ரஶா

"காயசூாணாம்........."—'ஜகத்தில் தென்படும் ஸகல கார்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் முதல் காரணமாய் இருந்துகொண்டு எது ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் ப்ரதாநமான வாச்யமாகின்றதோ'. கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வாச்யமாவதற்கு ஹேது.

" வெரைசுஸ்வ ஸவெஶு ரஹவெ வெசுஃ "—'எல்லா வேதங்களாலும் அறியத் தகுந்தவன் நானே.' எல்லா வேதங்களும் ஈச்வரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

இந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், ஈச்வரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவை யெல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீரகனாகவே ஈச்வரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசிக்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'ஹஷாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி.

'அநெந ஜீவெநாத்மநா' என்பதற்கு 'ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என்னாலே' என்பது பொருள்.

"ப்ரஶாஸிதாரம்........." இவ்விடத்தில் 'ப்ரஶாஸிதா' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து நியமநம் செய்துவருகிற

𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌧𑍀𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 ’’

𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍—𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌃—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃; 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇; 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿

𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍' என்பதற்கு 'உள் ப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகலத்தையும் நியமிக்கிறவனை' என்பது பொருள். '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌮𑍍' என்பதிலுள்ள 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑍍 சப்தத்தால் ஆத்மாக்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆத்மாக்கள் ஸகல அசேதந வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால், அவை அசேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மிக ஸூக்ஷ்மங்கள்; ஆகையால் அவைகள் '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌃' என்று சொல்லப்படுகின்றன. '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍍' என்பதற்கு, 'அப்படி ஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்கும் ஆத்மாக்களையும் வ்யாபிக்கிறபடியால் அவைகளைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும்' என்பது தாத்பர்யம். '𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌮𑍍' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வர்ணத்தைப்

என்பது அர்த்தம். இந்த அர்த்தம் எப்படிக் கிடைக்கின்றதென்னில்: வேறொரு ச்ருதியில் '𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍' என்று ஈச்வரனுடைய ப்ரசாஸநம் முழுவதும் உள்ளில் ப்ரவேசித்துச் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? '𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍍' 'ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் ஈச்வரன் அதிக ஸூக்ஷ்மன்'. இது அவன் உட்ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸநம் செய்வதற்கு ஹேது. இந்த ச்லோகத்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தின் ஹேது சொல்லப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தில் தென்படும் '𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌮𑍍' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமாநமான வர்ணத்தை உடைய' என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இது "𑌯𑌦𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍" என்னும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அநுஸரித்திருக்கின்றது. "𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇" என்னும் ச்ருதியில், 'ஸூர்யனுக்குள் ஸ்வர்ணமயமாக ஈச்வரன் தென்படுகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த இரண்டு ச்ருதிகளையும் பார்த்தால், ஈச்வரன் துராதர்ஷமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்துடன் இருக்கையில் ஸ்வர்ணம் போல அதி போக்யமான வர்ணத்துடன் கூடியிருக்கிறான் என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனால் 'ஈச்வரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின் ஸாம்யம் சொல்லப்படுகின்றதே அது எப்படி?' என்று கேட்கலாம். 'அந்த நீலமேக வர்ணத்திற்கே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால் ஸ்வர்ண வர்ணத் தன்மையானது உபபந்நமாகக் கூடும்' என்பது பெரியோர்களின் நிர்வாஹம். அப்படி இருப்பதால் தான், பகவானுடைய விக்ரஹம் இளம் வெய்யிலால் பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல இருக்கின்றது என்று அதை அறிந்தவர்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்

𑌸𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌨𑍇𑌨—𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 । 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌧𑍀𑌗𑌮𑍍𑌯𑌃—𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌕𑌲𑍍𑌪𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌃; 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌤𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍈𑌕𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ।

“𑌏𑌤𑌮𑍇𑌕𑍇 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌮𑍍 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑍇 𑌪𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌪𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌮𑍍 ॥”

𑌇𑌤𑌿 । 𑌏𑌕𑍇—𑌏𑌕𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃

போன்ற வர்ணமுள்ள' என்பது பொருள். '𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌧𑍀𑌗𑌮𑍍𑌯𑌃' என்பதற்கு 'ஸ்வப்நம் போன்ற புத்தியால் அறியத்தகுந்த' என்பது அர்த்தம். அதாவது, 'தெளிந்த ப்ரத்யக்ஷ தசையை அடைந்திருக்கும் அநுத்யாநம் ஒன்றாலேயே அறியத் தகுந்த' என்று சொன்னதாயிற்று.

"𑌏𑌤𑌮𑍇𑌕𑍇" இத்யாதியான ச்லோகமும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ சப்த வாச்யத் தன்மையையே வெளிப்படுத்துகின்றது. '𑌏𑌕𑍇' என்பதற்கு, 'சில வேதங்கள்' என்பது பொருள். முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாரம், ப்ராஹ்மம் எல்லா வஸ்துக்களினுள்ளும் அநுப்ரவேசித்து அவைகளை நியமித்துக்கொண்டு அந்தக் காரணத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் இந்த ச்லோகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள அக்நி முதலிய சப்தங்களும் 'சாச்வத ப்ரஹ்ம' சப்தம் போல ப்ராஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

திலும், "𑌕𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌹𑌾𑌟𑌕𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍" என்று நீலமேக ச்யாமளனுயுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸ்வர்ண ஸமாந வர்ணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

"𑌏𑌤𑌮𑍇𑌕𑍇......" 'சில வேதங்கள் ஈச்வரனைச் சாச்வதமான ப்ரஹ்மமென்று சொல்வதுபோல, வேறு சில வேதங்கள் இவனை அக்நி என்றும், வேறு சில மருத்துக்கள் என்றும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவென்றும், இன்னும் சில இந்த்ர னென்றும், இன்னும் சில ப்ராண னென்றும் சொல்லுகின்றன'. ஈச்வரன் ஸர்வ சப்த வாச்யனுகிறபடியால், அக்நி முதலிய சப்தங்களும், சாச்வத ப்ரஹ்ம சப்தம் போல அந்த ஈச்வரனையே குறிக்கின்றன என்பது இந்த ச்லோகத்தின் குறிப்பு. ஆகையால் இந்த ச்லோகமும் ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தையே விவரிக்கின்றது. இதில் உள்ள '𑌏𑌕𑍇' என்பதற்கு 'சில வேதங்கள்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

279

“𑌯𑍇 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥”

𑌇𑌤𑌿 । 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌦𑍇𑌵𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍍 — 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌚𑌿𑌤𑌾𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨

மற்றுமொரு ஸ்ம்ருதியும் “𑌯𑍇 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿” இத்யாதியான ச்லோகத்தால் இந்த அர்த்தத்தையே விவரிக்கின்றது. இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘𑌪𑌿𑌤𑍃’ ‘𑌦𑍇𑌵’ ‘𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣’ ‘𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨’ முதலான சப்தங்களெல்லாம், அந்தப் பித்ருக்கள் தேவதைகள் ப்ராஹ்மணர்கள் அக்நி இவர்கள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன.

𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌃... இதுவிஷயமான ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்—‘ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞாநத்தையே தர்மமாக உடையவை;

“𑌯𑍇 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿..........”—இது தக்ஷ வசநம். இதுவும் ஸர்வ சப்த வாச்ய பரமான ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்தில், அக்நி முதலிய சப்தங்கள் போல் இந்த ச்லோகத்தில் பித்ரு தேவ சப்தங்கள் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன. சப்தங்களுட் சில, ப்ரஹ்மம் முதலிய சப்தம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய ஈச்வரனை அத்வாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அக்நி பித்ருக்கள் போன்ற மற்றும் சில சப்தங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஸத்வாரகமாகச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்தால் தான் ஸகல சப்தங்களும் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாந்திகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸ்தரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத ச்ருதி அபேத ச்ருதி கடக ச்ருதி இவைகளின் அர்த்தத்தை உபபாதித்தார். இனி, பகவானை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைப் பற்றிப் பேசும் ச்ருதி வாக்யங்கள் முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய், முதலில், அந்த உபாயபர வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறார். இவ்விடத்தில் மித்யா வாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள். அது என்னவென்றால், ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍’ [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்பது முதலான வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஜ்ஞாநம் என்பது அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தை மாத்ரம் நிவ்ருத்திக்கக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியே

𑌮𑌲𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁-
𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇-

அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமு மற்றது; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது; ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாவதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அம்மாதிரியான ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' என்பது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி ச்ருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள '𑌵𑍇𑌦𑌨' முதலிய சப்தங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞாநம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதாநம். இந்த ஸமாதாநத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் அர்த்தம் யாது என்பதை ஒருவித அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍍—ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவ்ருத்திக்கப்படவேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவர்த்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பர்யாலோசித்துப் பார்க்குமளவில் நாம் சொல்லும் அர்த்தமே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பது ச்லாக்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

'𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌚𑌿𑌤' என்பதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' என்பது பொருள்; '𑌅𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨' என்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மாநுரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உடைத்தாய், முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்திற்குக் கர்மமே நிபந்தநம்.

'𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲'—மலமற்றது. ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாவது ராகம் த்வேஷம் முதலியவைகள்; ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

281

ஶேஷம் ப்ரவிஷ்டாஸ்தத்ததேஹோசிதஜ்ஞாநப்ரஸராஸ்தத்ததேஹாதிஷு

களாய், அந்தந்தக் கர்மங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அநுரூபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன ; அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத்

லும் பகவான் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத க்ரஹ ணம் இருக்கும்பொழுது மாத்ரம் இவை ஏற்படுமாகையால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மல மாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கர்ம பந்தமற்றிருக்கும் ஜீவன் விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிர்மலமே.

'ஜ்ஞாநஸ்வபாவா:'—ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மமாக உடைத்தானவை. 'ஸ்வரூபம்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் 'தர்மம்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவன்க ளுடைய ஸ்வரூபமானது, ஜட பதார்த்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் போலன்றிக்கே தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதை உடையது. இதைத் தான் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாந மென்று சொல்வார்கள். இந்த ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞா நத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் என்பதே இல்லை. ஈச்வரன் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் விபு; ஜீவன் விஷயத்தில் இது அணு. இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவன்களை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது. ஸ்வ ரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மி ஜ்ஞாந மென்றும் மற்றொன்றை தர்ம பூத ஜ்ஞாந மென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத் தால் விபு; ஆனால் கர்ம பரவசமாய் ஸம்ஸரிக்கும் பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படு கின்றது. இந்தத் தர்மபூத ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா:—கர்மமாகிற அவித்யையால் சூழப்பட்டவை களாய். கர்மத்தால் 'தேஹமே ஆத்மா' என்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவன்களுக்கு உண் டாகின்றது; இந்த ப்ரமம் அவித்யை என்று சொல்லப்படும். இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸனையும், அந்த வாஸனையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் மறுபடியும் கர்மமும், இம்மாதிரி அநாதி சித்ர பரம் பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸம்ஸார மென்னும் சக்ரம். அதில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை 'கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா:' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது.

தத்தத்கர்மாநுரூபஜ்ஞாநஸங்கோசவந்த:—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோ சத்தை அடைவதற்குக் கர்மமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங் கோசமும் அந்தந்தக் கர்மங்களின் தாரதம்யத்தைச் சார்ந்திருக்கிறபடியால், கர்மம் பலவத்

ப்ரவிஷ்டாஸ் தத்தத்தேஹோசிதஜ்ஞாநப்ரஸரா: ஸுகது:கைகஹேதுதேஹாத்மாபிமாநஸம்ஸாரப்ரவாஹம் ப்ரதிபத்யந்தே; தேஷாம் ஸம்ஸாரமோசநம் பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யத இதி ததர்த்தம் ப்ர

ரம் அல்பமாயுள்ள ஸ்தம்ப பர்யந்தமான பலவித விசித்ர தேஹங்களுள் புகுந்தவைக ளாய், அந்தந்தத் தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸ்வல்பம் ஸ்வல்பமான ஜ்ஞாந விளக்கத்தைப் பெற்றும், அந்தந்தத் தேஹமே ஆத்மாவென்னும் அபிமாநத்தைச் செய்துகொண்டும், அதற்கு யோக்யங்களான வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தும், அந்தந்த வ்யாபாரங்களால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும், இம்மாதிரி தொடர்ந்து வரும் ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டு நிற்கின்றன; இவைகளுக்கு இந்த ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திலிருந்து விமோசநம், பகவானிடத்தில் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே நேரக்கூடிய தாதலால், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம், முதலில் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடங்களில் அதிக ஸங்கோசமும் அவ்வளவு பலமில்லாமல் இருக்குமிடங் களில் கொஞ்சம் குறைந்த ஸங்கோசமும் இப்படி நிரவதிகமான ஸங்கோச தாரதம்யம் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படுகின்றது.

ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதேஹை:—சதுர்முக ப்ரஹ் மாவும் கர்ம பந்தத்திற்கு உட்பட்டவரே. 'ஸ்தம்ப' என்னும் பதம் அத்யல்பமான ஸ்தாவர விசேஷத்தைக் குறிக்கும். 'விவித' என்பது தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் முதலிய பேதங்களைக் குறிக்கின்றது; 'விசித்ர' என்பது ஒவ்வொன் றிலும் அவாந்தர பேதங்களைக் குறிக்கின்றது. தத்தத்தேஹோசிதஜ்ஞாந ப்ரஸரா:—அந்தந்தத் தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரஸரத்தைப் பெற்ற வர்களாய். ப்ராணிகளில்லாமல் இருக்கும் ஸ்தாவரங்களில் இந்த ஜ்ஞாந ப்ரஸரம் அதி மாத்ரம் ஸ்வல்பம் என்று அறியவேண்டும்.

ஸுகது:கைகஹேதுதேஹாத்மாபிமாநஸம்ஸாரப்ரவாஹ:—ஸுகத்திற் கும் துக்கத்திற்கும் தேஹாத்மாபிமாநமே ஹேது. எது ஆத்மாபிமாநத்திற்கு அநு கூலமோ அது ஸுகம், எது அதற்கு ப்ரதிகூலமோ அது துக்கம்.

தத்தேஷாம்—இதனால் ஸம்ஸார மோசநத்திற்கு உபாயம் சொல்லப்படுகின் றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம். நம்முடைய வேறு கதியற்றிருக்கும் தன்மை யையும் வேறு புகலற்றிருப்பதையும் உணர்ந்து பகவானிடத்தில் பூர்ண விச்வாஸத்து டன் நாம் நம்மையும் நமது ரக்ஷணத்தின் பரத்தையும் அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பதை ப்ர

𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌰𑌹𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌤𑍈𑌕𑌰𑌸𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌗𑌵

பேதமனைத்தும் தேஹத்தைப் பற்றியவை யென்றும், அந்தத் தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞான மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஒருவித பேதமும் இல்லை என்றும் அந்த ஆத்மாக்கள் ஸர்வ தேச ஸர்வ காலங்களிலும் பகவானுக்கே சேஷமாயிருக்கிறபடியால் அவை எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்து விட்டு, பிறகு பகவானுடைய

புத்தி என்று சொல்வார்கள். இப்படி ப்ரபத்தி செய்து நாம் பக்தி யோகத்தின் நிஷ்பத்தியைத் தேடிக்கொண்டு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம். இதை ஸத்வாரக ப்ரபத்தி என்று சொல்லுவார்கள். இந்த மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் பக்தியோக நிஷ்டராவர். ப்ரபத்தியானது ஸாக்ஷாத்தாகவும் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி மோக்ஷத்தைத் தேடுபவர்கள் அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டராவார்கள். இந்த இரண்டு மார்க்கங்களிலும் ப்ரபத்தி அவச்யம் அபேக்ஷித மாகையால் 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு ஸம்ஸார விமோசநம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑌃—தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டவர்களே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயத்தைத் தேடுவார்கள்; அந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் மோக்ஷோபாயத்தின் அபேக்ஷை ஜநிக்க மாட்டாதன்றோ? ஆகையால் 'ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அது கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமே; அந்தக் காரணத்தால் ஸகல ஆத்மாக்களும் ஸமம்' என்பது முதலில் விளக்கப்படவேண்டும். இம்மாதிரியே, 'பகவானுக்கே நாம் எப்பொழுதும் சேஷ பூதர்கள்' என்னும் ரஸம் ஸித்தித்த பிறகு தான் மோக்ஷத்தை அடைவதில் இச்சை பிறக்கு மாகையால், ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷத்தன்மையும் முதலில் விளக்கப்படவேண்டும். இந்த அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்தே, இவ்விடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயங்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறார்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂—முதலில், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. சரீரங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை; எல்லா ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம்; ஆகையால் எல்லாம் ஸமம்; எல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷ பூதங்கள்; ஆகையால் எல்லாம் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்.

ஜ்ஞாத்ருதாம் ச ப்ரதிபாத்ய, பரமாத்மஸ்வரூபம் ச ஹேயப்ரத்யநீககல்யா-ணைகதாநதயா ஸகலேதரவிஸஜாதீயம் அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய-கல்யாணகுணகணாஶ்ரயம் ஸ்வஸங்கல்பப்ரவ்ருத்தஸமஸ்தசிதசித்வஸ்துஜாத-தயா ஸர்வஸ்யாத்மபூதம் ப்ரதிபாத்ய, தது பாஸநம் ஸாங்கம் தத்ப்ராப-கம் ப்ரதிபாதயந்தி ஶாஸ்த்ராணீதி । யதோக்தம்

ஸ்வரூபத்தை விளக்க ஆரம்பித்து, அது எவ்விதஹேய ஸம்பந்தமுமற்ற சுத்த ஆநந்த ரூப மென்றும், அந்தக் காரணத்தாலேயே அது மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டி லும் வேறுபட்ட தென்றும், அது அளவற்றதும் மேன்மையானதும் கணக்கில்லாததது மான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிட மென்றும், தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத் தால் சேதநாசேதந ரூபங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் ப்ரவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டிருக் கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆத்மாவாக இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லி விட்டு, பிறகு ஸகல அங்கங்களுடனும் அந்தப் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே

பரமாத்மஸ்வரூபம்—இரண்டாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக் கப்படுகின்றது. அது, எவ்வித ஹேய ஸம்பந்தமுமில்லாத கேவல ஆநந்த ஸ்வரூபம்; ஆகையால் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணம்; கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்; ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லா வற்றையும் அது தனது ஸங்கல்பத்தால் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது; ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் அது ஆத்மாவாகின்றது.

ததுபாஸநம்—இப்படி ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள் இரண்டையும் ப்ரஸ்தாவித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம ப்ராப்தி எப்படிக் கிடைக்கும் என்பதை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். பகவானை உபாஸிப்பதே அதற்கு உபாயம். கீழில் 'பகவத் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே ஸம்ஸார மோக்ஷம் ஸாதிக்கத் தகுந்தது' என்று சொல்லிவிட்டு, இவ்விடத்தில் பகவதுபாஸ்தியை உபாயமாகச் சொல்வதன் கருத்து, 'பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு பகவதுபாஸநம் உபாயம்; அந்த உபாஸநத்திற்கு ப்ரபத்தி அங்கம்' என்பதுதான். ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'வேதந' சப்தத்திற்கு 'ஜ்ஞாநம்' என்று பொருள் கொண்டு மித்யா வாதிகள் செய்த சங்கைக்கு, 'வேதநம்' என்பதற்கு 'உபாஸநம்' என்பது பொருளே தவிர 'கேவல ஜ்ஞாநம்' பொருள் ஆகமாட்டாது என்பது தான் ஸமாதாநம். அதுவே இவ்விடத்தில் ஸூசிக் கப்படுகின்றது.

யதோக்தம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் க்ரமப்படி ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முதலில், "நித்யோ நித்யாநாம்" இத்யாதி

“ 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑌲𑌃 ।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌲𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥”

𑌇𑌤𑌿। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌕𑍃𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன'. “நிர்வாணமய:” என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆத்மா வென்னும் வஸ்து கேவலம் ஆநந்தமயம் ஜ்ஞாநமயம் நிர்மல மென்றும், துக்கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றது. அதாவது: துக்கம் முதலியவை, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் கர்மங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் 'ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'விசுத்தாவிநயஸம்பந்நே' இத்யாதியானது, 'சரீரத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி வியுக்தங்களான ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேதமும் இல்லை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். “ஊஹைவ தைர் ஜித: ஸர்க:”என்பது, இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. “தைவீ ஹ்யேஷா” என்பது, 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்க மாட்டாது' என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'யா ததர்' என்பது 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றது'என்பதைச் சொல்லுகின்றது; 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி' என்னும் வாக்யத்தால் 'பகவானுடைய ஸர்வாத்மகத்வம் மித்யை' என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக்கும் சங்கையும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரிஹரிக்கப் படுகின்றது.

'நிர்வாணமய:.........'—இதன் பொருள்: 'ஆத்ம வஸ்துவான்து கேவலம் ஆநந்த ஸ்வரூபம்; கேவலம் ஜ்ஞாநமே. ஆகையால் அதற்கு எவ்வித மலமும் இல்லை; துக்கம் அஜ்ஞாநம் இவையாகிற மலங்களை உடைய தர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களேதவிர ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல' என்பது தான். இந்த ச்லோகத்தில் 'மலம்'என்னும் சப்தம் 'ராகம்' 'த்வேஷம்' இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைத்தான் 'துக்கம்' 'அஜ்ஞாநம்' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'இந்தத் துக்காஜ்ஞாநங்கள் எப்படி அசேதநமான ப்ருக்ருதியின் தர்மங்களாகும்? சேதந வஸ்துவுக்கன்றோ அவைகள் உபபந்நங்கள்?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். இந்தச் சங்கையை “ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க” இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். 'ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆத்மாவுக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்தத் துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுகின்றன; ப்ருக்ருதி ஸம்பந்தம் விலகினால் அவைகளும் விலகி விடுகின்றன' என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது: துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கே நேரக்கூடியவை

𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍇𑌵 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃 ।

"𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌗𑌵𑌿 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿 ।
𑌶𑍁𑌨𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑍇 𑌚 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃 ॥ "

[ஸ. கீ. 5-18.]

ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் து:கம் முதலியவை ஏற்படும்; அது இராவிட்டால் இவையுமில்லை யாகையால் இவைகள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

"𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇" இத்யாதியான வாக்யம், 'உபாதியின் ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஆத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபம் என்பது ஸகல ஆத்ம வஸ்துக்களுக்கும் ஸமம்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. தேவ ரூபமாகவும் திர்யக் ரூபமாகவும் மநுஷ்ய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும் இருக்கும் ப்ரக்ருதியுடன் கலந்து நிற்கும் ஆத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபத்தை விவேசித்து அறியக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களே இவ்விடத்தில் 'பண்டிதர்கள்' என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அப்படி அந்தந்த ப்ரக்ருதி விசேஷத்தைக்

என்பது உண்மையானாலும், அவை ஆத்ம ஸ்வரூப ப்ரயுக்தங்களல்லவென்று சொன்னதாயிற்று. து:காதிகள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாக இருந்தால் என்ன பலம் உண்டாகுமோ, அதுவே அவை ப்ரக்ருதி தர்மங்களாக இராமலிருக்கையிலும் உண்டாகிறபடியால் 'அவைகள் ப்ரக்ருதி தர்மங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றன என்பது அபிப்ராயம். 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇𑌨—'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் இருந்தால் துக்காதிகள் ப்ராப்தங்களாகின்றன; அது இராவிட்டால் இவை அப்ராப்தங்களே' என்னும் விவேகத்தால்.

'𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯.........' இதன் பொருள்: 'ஜ்ஞானம் சம தமாதிகள் இவைகளுடன் கூடிய ப்ராஹ்மணன், கேவலம் ஜந்மத்தால் மாத்ரம் ப்ராஹ்மண்யத்தை உடைய ப்ராஹ்மணன், இவர்கள் இருவரிடத்திலும் ஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமான வைஷம்யம் இருக்கையிலும், அந்த வைஷம்யம் கேவலம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றதே தவிர அது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதை ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்; அதே மாதிரி பசுவுக்கும் யானைக்குமுள்ள ஆகார ப்ரயுக்த வைஷம்யமும், நாய்க்கும் நாய் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் ச்வ பாகர்களுக்குமுள்ள வ்ருத்தி ப்ரயுக்த வைஷம்யமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுகின்றன என்பது அவர்களுக்கு விளங்கும்.' இதனால் உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸமமே என்பது சொல்லப்பட்டது. சிலர், இந்த ச்லோகத்தால் சரீர கதமான வைஷம்யமே நிஷேதிக்கப்படுகின்

இதி | தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாத்மந: ஸ்வரூபவிவேசநீம் புத்திம் யேஷாம் தே 'பண்டிதா:' | தத்தத்ப்ரக்ருதிவிசேஷவியுக்தாத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநவந்த: தத்ர தத்ர அத்யந்தவிஷமாகாரே வர்தமாநமாத்மாநம் ஸமாநாகாரம் பஶ்யந்தீதி 'ஸமதர்சிந:' இத்யுக்தம் | ததிதமாஹ

"இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மந: |

காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், 'ஆத்ம வஸ்துக்கள் அதிமாத்ரம் விஷமமான ஆகாரத்தையுடைய ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் கலந்து இருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் ஒரே விதமான ஆகாரத்தை உடையவைகளே' என்பதை நன்ருக அறிவார்களன்ருே? இந்த அர்த்தத்தைத் தான் இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸமதர்சிந:' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. "இஹைவ தைர்ஜித:" இத்யாதியான வாக்யம் இதை ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. 'நிர்தோஷம்' என்ப

றது என்று அபிப்ராயப்படுவார்கள். அது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தம். சரீர கதமான வைஷம்யமே இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; ஆனல் அந்த வைஷம்யம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றது என்பதும் அது உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதுமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இது இவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள 'பண்டித' 'ஸமதர்சி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யாநத்திலிருந்து விளங்கும்.

"இஹைவ.........''—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள "வித்யாவிநய" இத்யாதியான ச்லோகத்திற்கு அடுத்துவரும் ச்லோகம் இது. 'ஸமதர்சிந:' என்பதால் சொல்லப்படும் ஸாம்யமானது உபாதியால் விடப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமே என்னும் அர்த்தத்தை இது ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்—'எந்த முமுக்ஷுக்கள், நிருபாதிக ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநைகாகாரமா யிருக்கிறபடியால் எவ்வித வைஷம்யமுமற்றது என்பதை நன்கு உணர்கிருர்களோ, அவர்கள் இன்னும் மோக்ஷத்தை அடையா விட்டாலும் முக்த ப்ராயர்களென்றே சொல்லப்படவேண்டும். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாகிற தோஷத்தால் விடப்பட்டுள்ள ஆத்ம வஸ்து எவ்வித வைஷம்யமுமற்றதாதலால் அது ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லப்படக்கூடும்; அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திலன்ருே அவர்கள் இருக்கிருர்கள்? ஆகையால் அவர்கள் முக்த ப்ராயர்களே' என்பதுதான். 'ப்ரக்ருதி விகாரமாகிற தேஹாதிகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதானது தோஷம்; அந்தத் தோஷமில்லாமல் இருக்கும் ஆத்மாக்களெல்லாம் ஸமமானவைகளே' என்னும் அர்த்தம் 'நிர்தோஷம் ஹி ஸமம்' என்பதால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால்,

நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா: ॥ ”

[கீ. 5-19]

இதி । ‘நிர்தோஷம்’—தேவாதிப்ரக்ருதிவிசேஷஸம்ஸர்கரூபதோஷரஹிதம்; ஸ்வரூபேணாவஸ்திதம் ஸர்வமாத்மவஸ்து நிர்வாணரூபஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமமித்யர்த்த: । ததேவம் ஸர்வஸ்யாத்மந: பரமாத்மசேஷதைகரஸதா தந்நியாம்யதா ததேகாதாரதா ச தச்சரீரதத்தத்தந்வ்ருத்திபி: சப்தை: ஸாமாநாதிகரண்யேந ச ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணேஷு ப்ரதிபாத்யத இதி பூர்வமேவோக்தம் ।

தற்குத் ‘தேவ’ரூபம் முதலான ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் சேர்ந்திருப்பதாகிற தோஷமற்றிருக்கும் என்பது பொருள். ‘சுத்த ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் (அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம்) ஆநந்த ரூபமான ஒரே ஆகாரத்தை உடையவை; ஆகையால் அவையெல்லாம் ஸமமே’ என்பது குறிப்பு. தவிரவும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் பகவானுக்கும் அவனுடைய சரீரமாயுள்ள மற்றைப் பதார்த்தங்களுக்குமுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவனை அந்தப் பதார்த்தங்களைச் சொல்லும் சப்தங்களாலேயே வ்யவஹரிக்கின்றன வென்றும், அப்படி அவை வ்யவஹரிப்பதே ‘அந்த ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷமாயிருப்பதையே ரஸமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன; பகவானாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன’ என்பதை நன்கு

இது ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. மோக்ஷமடையாமல் முமுக்ஷு தசையிலேயே இருக்கும் ஒருவனை, எவ்விதத்தில் ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்துவிட்டான் (ஸர்க: ஜித:) என்று சொல்லக்கூடும்? என்றால், அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யம் ‘அவன் முக்த ப்ராயன்’ என்பது தான்; ‘அவன் முக்தனே’ என்பதன்று என்று ஸமாதாநம் சொல்ல வேண்டும். முன் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸமதர்சிகளின் ப்ரசம்ஸையே இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

ததேவம் ஸர்வஸ்ய—இது வரையில் ஆத்மா ஜ்ஞாநைகாகாரம் என்பதற்கும், அதன் உபாதி வியுக்த ஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஸமம் என்பதற்கும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது, க்ரமப்படி, ஆத்மாக்களெல்லாம் பகவானை அந்தராத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன என்பதற்கு ப்ரமாணம் உபபாதிக்கப்படவேண்டும். இந்த உபபாதநம் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இங்கு அது சொல்லப்படவில்லை. [ஸத் வித்யையின் ஸவிசேஷ பரத்வத்தைச் சொல்லி முடிக்கையில் எல்லாம் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 53-65-ம் பக்கங்களைப் பார்க்க.]

‘‘𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 ।
𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥’’

[𑌭. 𑌗𑍀. 7-14.]

𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ;

விளக்குகின்ற தென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். ‘‘𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀’’ இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யமும், ‘‘𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃’’ இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களும், கர்மத்தால் ஏற்படும் விசித்ரமான குணமய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாக்கள் மோக்ஷம் பெறுவது, அந்தப் பகவானை ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

‘‘தைவீஹ்யேஷா.........’’—இதன் பொருள்: ‘ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமாயிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியானது ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலையில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் என்னாலேயே நிர்மிதமா யிருக்கிறபடியால் அது அநீச்வரர்களாக இருக்கும் ஒருவராலும் தாண்டக் கூடாதது. என்னைச் சரண மடைபவர்கள் மாத்ரம் அதைத் தாண்டச் சக்தராவார்கள்’; ப்ரக்ருதி என்பது அசேதந வஸ்து; அது நித்யமானது. ஜீவன்களுடைய கர்மாநுகுணமாக இந்த ப்ரக்ருதி விசித்ரமான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்படி செய்யப்படுகின்றது. இதுதான் ‘பகவான் ப்ரக்ருதியை நிர்மாணம் செய்கிறான்’ என்பதன் தாத்பர்யம். அப்படித் தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியானது, பகவத் ஸ்வரூபத்தை அந்த ஜீவன்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல் தடுப்பதையும் தனது ஸ்வரூபத்தில் போக்யதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது கார்யமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது. இப்படி ப்ரக்ருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித ஆநந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பகவானை அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவ்ருத்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரண மடையவேண்டும். இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘மாயை’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘ப்ரக்ருதி’ என்பது பொருள். ப்ரக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமானதால் அது ‘𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. ‘𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿’ [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என்பதற்கு, ‘ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்பது தாத்பர்யம். பகவத் கீதையில் இந்த ச்லோகம் வரும் ஸ்தலம் உபாஸநா ப்ரகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்தி, உபாஸநத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகின்றதென்று அறிய வேண்டும்.

"நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே"

இத்யாதிச்ருதிபி: ।

"மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா ।
மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தித: ॥
ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம் ॥"

[ப. கீ. 9-4, 5.]

இதி ஸர்வஶக்தியோகாத் ஐஶ்வர்யமாஶ்சர்யதமமுக்தம் । ததாஹ

கின்றன. "மயா ததமிதம்" இத்யாதியான வாக்யங்கள், பகவான் ஸர்வ சக்தனு யிருக்கிறபடியால் அதிமாத்ரம் ஆச்சர்யகரமான ஈச்வரத் தன்மையை உடைத்தாயிருக்

"நாந்ய: பந்தா.........'—'பகவத் ப்ராப்திக்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை' இதற்கு முன் வாக்யம் 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி' [அவனை அறிகிறவனே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்று இருக்கிற படியால், இவ்விடத்தில் 'வேறு மார்க்கம்' என்பது 'அவனை அறிவதைத் தவிர்த்து வேறு மார்க்கம்' என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் 'வேதநம்' [அறிவது] என்பது உபாஸநத்தைக் குறிக்கின்றது; அந்த உபாஸ்தியின் நிஷ்பத்தி, ப்ரபத்தியை அபேக்ஷித் திருப்பதால், 'ப்ரபத்தி யின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கமாட்டாது' என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூடும்.

"மயா ததமிதம்.........'—ஜகத் முழுவதும் அந்தர்யாமியா யிருக்கும் பகவானால் தரிக்கப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணம். இதற்கு ப்ரமாணம் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதை உபபாதிக்கப்போகிறோமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது அதை உபபாதிக்க ப்ரயத்நப்படுவதன் காரணம், இந்த ச்லோகத்தால் ப்ரக்ருத அர்த்தம் உபபாதிக்கப்படுகின்றது என்பதுடன் இது ஸம்பத்தமாக அத்வைதிகளால் செய்யப்படும் ஒரு சங்கையும் பரிஹ்ருதமாகின்றது என்பதுதான். ச்லோகத்தின் பொருள்.—'நான் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தாமலே ஜகத் முழுவதிலும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அதைத் தரிக்கும் பொருட்டும் நியமிக்கும் பொருட்டும் சேஷியாக வ்யாபித்திருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லா பூதங்களுடைய ஸ்திதியும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் என்னைச் சார்ந்தே இருக்கின்றது; என்னுடைய ஸ்திதி கொஞ்சமேனும் அவைகளைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை. அவைகள் என்னிடத்தில் சார்ந்திருப்பதும் குடம் ஜலத்தைத் தாங்குவது போல ஸம்யோகத்தாலன்று; ஆனால் கேவலம் என்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே அவைகள் தரிக்கப்படுகின்றன. நான் இச்சித்து அவைகளைத் தரிக்கிறேனே தவிர, பரதந்த்ரனாகத் தரிக்கவில்லை. இதுதான் என்னுடைய அஸாதாரண ஸ்வபாவம்.' இதனால் 'பகவான் ஸர்வ சக்தன்; அவனுடைய ஈச்வரத்தன்மையும் அஸாதா

"𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂𑌶𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍍"

𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑍈𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑌾𑌂𑌶𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾

கிறுன் என்பதை விளக்குகின்றன. "𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑍍" இத்யாதியான வாக்யம் இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. இந்த வாக்யத்தின் பொருள்:—"கணக் கற்ற வைசித்ர்யத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் மிகவும் ஆச்சர்யகரமான இந்த

ரணமே' என்பது விவரிக்கப்பட்டதாகின்றது. ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் செய்யும் அர்த்தம் வேறு. 'பகவான் மூர்த்தமான வஸ்து அன்று. அவனுக்கு, மூர்த்தங்களான வஸ்துக்களுடன் ஸம்ஸர்க்கம் சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் '𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿' [ஸர்வ பூதங்களும் என்னால் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன] என்று தேஹாதி ஸங்காதம் விபஜித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை, லோக புத்தியை அநுஸரித்து வ்யபதேசம் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். 𑌨 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 [பூதங்கள் என்னிடத்தில் இல்லை] என்னும் வாக்யத்தால் அந்த வ்யபதேசம் நிஷேதிக்கப் படுகின்றதன்றோ ?' என்பதுதான் அவர் சொல்லும் அர்த்தம். இப்படி முதலில் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு உடனே அதை நிஷேதிக்கிறார் என்று சொல்வது யுக்தியுக்தமாக மாட்டாதாகையால், '𑌨 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿' என்பது, ஜகத்திற்கும் பகவானுக்குமுள்ள தார்ய தாரக பாவம், லோகத்தில் மூர்த்தங்களான வஸ்துக்களில் தென்படும் தார்ய தாரக பாவம் போன்றதன்று' என்னும் அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது என்று விவரிப்பதே ஸங்கதமாகும் என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாருடைய திருவுள்ளம். இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் பின் வரும் "𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍' [என்னுடைய அஸாதாரணமான ஈச்வரத்தன்மையைப் பார்] என்று சொல்வதும் பொருந்தும். எவ்வித ஆயாஸமுமில்லாமல் கேவலம் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலன்றோ பகவான் ப்ரபஞ்சத்தைத் தரிக்கிறான் ? இது அவனுக்கே அஸாதாரணம். இந்த அர்த்தத்திற்கு மற்றுமொரு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணம் சொல்லுகின்றார்.

"𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑍍........." இதன் பொருள்:—இந்த ஜகத் முழுவதும் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தை அதிக்ரமித்து வர்த்திக்காமலிருக்கும்படி நான் என்னுடைய மஹிமையின் ஒரு லேசத்தால் அதை வசீகரித்துக்கொண்டு அதிஷ்டாநம் செய்து வருகிறேன்.' '𑌏𑌕𑌾𑌂𑌶𑍇𑌨' எனபதற்கு'ஒரு அம்சத்தால்' என்பது பொருளன்று. பகவான் எவ்விடத்திலும் பரிபூர்ணன்; ஆகையால் 'அவனுடைய நியமந ஸாமர்த்யத்தின் ஒரு லேசத்தால்' என்பதே பொருள். இப்படி, '𑌨 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿' என்னும் வாக்யம் மாயாவாத பக்ஷத்திற்கு ஒரு கால் அநுகுணமாகுமோ என்னும் சங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது.

ப்ரவிஶ்ய ஸர்வம் ஸ்வஸங்கல்பேந விஷ்டப்யாநேந ப்ரபஞ்சரூபேணாஸங்க்யேயோத்க்ருஷ்ட விபூதிரநவதிகாதிஶயோதாரகுணஸாகரோ நிரவதிகாஶ்சர்யபூதஸ் ஸ்தி தோऽஸ்மீத்யர்த்த: ।

ததிதமாஹ

"ஏகத்வே ஸதி நாநாத்வம் நாநாத்வே ஸதி சைகதா ।

ப்ரபஞ்சம் முழுவதிலும் நான் என்னுடைய மஹிமையின் லேசத்தால் ஆத்மாவாக உட்புகுந்து, ஸகலத்தையும் என்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் தாங்கிக் கொண்டு, அந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ரூபமான கணக்கற்ற உத்க்ருஷ்ட விபூதிகளை உடையவனும், அளவற்ற உதாரகுண விசேஷங்களுடனும், எல்லாருக்கும் எல்லையில்லாத ஆச்சர்யகாரமான வஸ்துவாகவும் நிற்கிறேன்' என்பதுதான்.

ததிதமாஹ............ 'இப்படி ஸர்வ சக்தி யோகத்தால் தனது ஸங்கல்ப ஏகதேசத்தாலேயே ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் தரிக்கக் கூடிய ஆச்சர்யகாரமான ஈச்வரத் தன்மையை உடையவன் பகவான்' என்னும் அர்த்தத்தையே "ஏகத்வே ஸதி"

ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம், பகவத் ஸ்வரூபம், பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாயுள்ள பக்தி ஆக இம்மூன்று விஷயங்களையும் ப்ரஸ்தாவித்து, பிறகு அவைகளுக்கெல்லாம் க்ரமப்படி சாஸ்த்ர ப்ரமாணங்கள் இது வரை கூறப்பட்டன. கடைசியாகக் கூறப்பட்ட ப்ரமாண வாக்யத்தில் "ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்" என்னும் வாக்யத்தை விவரிக்கும் பொழுது, 'பகவான் ஸர்வ சக்திகளுடனும் கூடியவனதால் ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் தனது ஸங்கல்ப லேசத்தால் மாத்ரம் நிலைநிறுத்துவதற்கு அவன் சக்தன்' என்னும் விஷயம் ப்ரஸ்துதமாயிற்று. 'அப்படி இவன் ஆச்சர்ய பூதன்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் வேறு ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார்.

"ஏகத்வே........." இதன் பொருள்:—'பகவான் ஒன்றாக இருக்கையிலும் பஹுவாக இருக்கிறான்; பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான். அவனுடைய ரூபம் சிந்திக்கத் தகாதது; அதை உள்ளபடி அறிவதற்கு யார் சக்தராவார்? ஒன்றாகவும் பஹுவாகவும் இருப்பது விருத்தமான தர்மங்கள். ஆகையால் அதன் உட்கருத்து, வெளியில் தோன்றும் அர்த்தமாக மாட்டாது. "யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே" "ஏகஸ்ஸந் பஹுதா" என்னும் க்ரந்த வாக்யம், "ஏகத்வே ஸதி" என்னும் மூல வாக்யத்தையும், "விதித்ர.........ஜாயதே" என்பது "நாநாத்வம்" என்பதையும், "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி..........ததோऽஸி ஸர்வ:" என்பது "நாநாத்வே ஸதி" என்பதையும், "ஏகத்வமிதி.........ஏகத்வே ஸ்திதே" என்பது

அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் கஸ்தத்வேதிதுமர்ஹதி ॥"

இதி । வ்யாஸாதிபிஶ்சைவமேக ஏவ ஸந் விசித்ர நிகிலஜகதாத்மா

இத்யாதியான வாக்யமும் சொல்லுகின்றது. ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், அப்படி நியமிக்கும் சக்தியை உடைய

"ஏகதா" என்பதையும், "ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய......ந யுஜ்யதே" என்பது "அசிந்த்யம்......அர்ஹதி" என்பதையும் விளக்குகின்றன. இவற்றின் தாத்பர்யம் என்ன வென்றால்:—ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஈச்வரன் நியமேந தாரகன், நியாமகன், சேஷி; ஆகையால் அவனே ஆத்மாவென்றும் சேதநாசேதநங்களை அவனுடைய சரீரமென்றும் சொல்வார்கள் இப்படி ஈச்வரன் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரகாரமாகவும் இருக்கிறபடியால், 'ஈச்வரன் ஒருவனே' என்று சொல்லும்பொழுது 'ப்ரகாரி ஒன்றே' என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும், 'அவன் பஹு' என்று சொல்லும் பொழுது 'ப்ரகாரங்கள் பல' என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும் நாம் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான். இதனால் 'ஏகஏவ ஸந் நாநாபூத:' [ஒன்றாக இருக்கையிலும் பஹுவாக இருக்கிறான்] என்பது வ்யக்தம். 'நாநாபூத ஏவ ஸந் ஏகதா' [பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான்] என்பதற்கும் அதே கருத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இந்த இரண்டாவது வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜநம் இராமற் போய் விடுமாதலால், வேறு கருத்து சொல்லவேண்டும். அது என்ன வென்றால்: 'முதலில், லீலா விபூதியில் தென்படும் வைசித்ர்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து ப்ரகாரங்களின் நாநாத்வம் சொல்லப்பட்டது; இந்த இரண்டாவது வாக்யத்தில், லீலா விபூதியில் ப்ரகார பேதங்களால் அவன் பஹுவாகத் தோன்றுகையிலும், அத்யாச்சர்யகரமான நித்ய விபூதியின் யோகம் அவனுக்கு இருப்பதால் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனென்றும் ஆகையால் அவன் ஒருவனே என்றும் பொருள் சொல்ல ப்படுகின்றது என்பது தான். இந்த நித்ய விபூதி யோகத்தைக் குறிக்கும் பொருட்டே "அதவயி காதிமய.........ஶ்ரீதிவிஜூ:" என்னும் விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

"அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம்"—ப்ரஹ்மம் மற்றை வஸ்துக்களைப் போன்றதன்று; அது விஜாதீயமானது. ஆகையால் இதர வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் தர்மங்களைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாகவே அதன் தர்மங்கள் இருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸகல சக்திகளும் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல ரூபங்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் இருக்கக்கூடும். 'பரஸ்பரம் விருத்தங்களாயுள்ள தர்மங்கள் எவ்விதம் ஒரே வஸ்துவிடத்தில் இருக்கக்கூடும்?' என்று நாம் ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சிந்திப்பது யுக்தமாகமாட்டாது. இது தான் 'அசிந்த்யம்' என்பதன் கருத்து.

தயா ப்ரகாரஸ்ய தத்தத்ரூபேண விசித்ரப்ரகாரோ விசித்ரம் கார்ய கார்ய-
காரணதாரூபவதாம் பஜதே । ஏவம் ஸர்வாவஸ்தாவஸ்தித சித் அசித்வஸ்துசரீர-
தயா நாநாரூபவம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரவிஸ்ய விஶேஷ்ய நாநாகேஷு நா-
வஸ்திதோऽபி ஸந் அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகண:
ஸர்வேச்வரேச்வர: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நாராயணோ

ப்ரகாரி ஒருவனே. அப்படி அவன் ஒருவனாக இருக்கையிலும், விசித்ரங்களாயுள்ள சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் அவன் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து, அந்த சேதநாசேதநங்களைப் பற்பல விதமான கார்யங்களில் நியமித்துக்கொண்டு, அவையெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் கணக்கற்ற ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனாகிறான்; ஆகையால் அவன் பல ரூபங்களை அடைகிறான் என்றும் சொல்லக்கூடும். இப்படி, தனது ஸங்கல்ப லேசத்தால், ஸர்வாச்சர்யமயமாயும் அதி விசித்ரமாயுமிருக்கும் இந்த லீலா விபூதி முழுவதிலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து அந்தக் காரணத்தால் அநேக ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனாக

ப்ரசாஸித்ருத்வேநைக:—சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பகவான் நியாமகன்; அவையெல்லாம் பகவானுக்கு நியாம்யங்கள்; ஆகையால் அவை அவனுக்குச் சரீரம், அவைகளுக்கு அவன் சரீரி; அதாவது அவன் ப்ரகாரி, மற்றவையெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரகாரி ஒருவனே.

தத்தத்ரூபேண விசித்ரப்ரகார:—அவையவைகளைச் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடையவனாகிறான். 'விசித்ரம் கார்யகாரயது' என்பதால் அவன் நியந்தா வென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் நியமிக்கப்படுகிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் என்பது உபபாதிக்கப்பட்டதாகின்றது. நாநாரூபவதாம்—விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையே இவ்விடத்தில் 'அவன் பஹுவாக இருக்கிறான்' என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.

"அநவதிகாதிஶய.........நிரதிஶயாஸ்சர்யபூத:"—இது, 'அவன் நித்ய விபூதி நாதனாகிறபடியால் அவனுக்கு ஸமனாகவாவது அவனைக் காட்டிலும் அதிகனாகவாவது ஒருவரும் இல்லை' என்பதைக் குறிக்கின்றது. 'நிருபமோ' இத்யாதி யானு வாக்யம், 'அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பார்த்தாலும் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது.

நிரதிசயாச்சர்யபூதோ நீலதோயதஸங்காச: புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண: ஸஹஸ்ராம்சு: ஸஹஸ்ரகிரண: பரமே வ்யோம்நி “யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்” “ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்” இத்யாதிச்ருதிஸித்த: ஸந்நேவமவதிஷ்டதே। ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய விலக்ஷணஸ்ய வஸ்துந: ஸ்வஸ்வபாவவைசித்ர்யகார்யசக்திரூபவைசித்ர்யகாரணஸ்ய ரூபாந்தரயோக: ஸ்வபாவாந்தரயோக: சக்த்யந்தரயோகச்ச ந கடதே; ததைச்வர்யஸ்ய பரப்ரஹ்மணஸ்து ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீய

இருக்கையிலும், அவன் பரமமான நித்ய விபூதிக்கெல்லாம் நாதனாகவும் அத்யாச்சர்யகரமான விக்ரஹ விசிஷ்டனாகவும் அந்தக் காரணத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனாகவும் இருக்கிறபடியால் அவன் ஒருவனாகவே இருக்கிறான். “யோ வேத நிஹிதம்”, ‘ததக்ஷரே’ இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், அவனை அப்படியே ப்ரதிபாதிக்கின்றன. அவன், அளவற்ற மேன்மையுடனும் கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களுடனும் கூடினவனென்றும், ஸகல ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனென்றும், பரப்ரஹ்ம மென்றும், புருஷோத்தமனான நாராயணனென்றும், ஆகையால் அளவற்ற ஆச்சர்ய பூதனென்றும், நீருண்ட மேகம் போன்றதும் தாமரைப் புஷ்ப தளம் போல நிர்மலமாயும் நீண்டுமிருக்கும் கண்களை உடையதும் கோடி ஸூர்யன் போல கணக்கற்ற கிரணங்களை உடையதுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனென்றும், பரம ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் நித்ய விபூதியில் வஸிப்பவனென்றும் ச்ருதிகள் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வல்லவா? ‘விசித்ரமாகவும் பரஸ்பர விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் ஸ்வபாவம் சக்தி ரூபம் இவைகளுடன் கூடினதாகவும் ஒரு வஸ்து இருக்கக் கூடுமோ?’ என்று விரோத சிந்தை செய்வது பகவான் விஷயத்தில் யுக்தமாகமாட்டாது. பகவானைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கன்றோ, தமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸ்வபாவத்தையும் சக்தியையும் ரூபத்தையும் காட்டிலும் வேறு ஸ்வபாவ சக்தி ரூபங்கள் அமைய மாட்டா வென்று ஒரு நியமம்

பரமே வ்யோம்நி—நித்ய விபூதியோகமே ‘அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்’ என்பதற்கு ஹேது. ச்ருதி வாக்யங்களில் தென்படும். “பரமே வ்யோமந்” என்பது, “பரமே வ்யோமநி” என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையைச் சொல்லுகின்றது.

ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயதயா—‘லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பகவான் விஸஜாதீயன்; ஆகையால் அவனிடம் காணப்படும் தர்மங்களும் லோக வஸ்துக்களின் தர்மங்களைக் காட்டிலும் விஸஜாதீயங்களாக இருக்கக்கூடும்’ என்பது கருத்து. விஸஜாதீய தர்மிக்கு விஸஜாதீய தர்மங்களின் யோகம் உபபந்நமன்றோ?

तथा सर्वस्वभावत्वं सर्वशक्तियोगश्चैश्वर्यमेव विचित्रानन्तनानारूपता च स्वानवद्यानन्तापरिमिताश्चर्ययोगेनैकरूपता च न विरुद्धेति वस्तुमात्रसाम्याद्विरोधचिन्ता न युक्तेत्यर्थः ।

यथोक्तम्

" शक्तयः सर्वभावानामचिन्त्यज्ञानगोचराः ।

சொல்லக்கூடும்? ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனுயுள்ள பகவான் விஷயத்தில் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல சக்திகளும் சேர்ந்திருப்பது உபபந்நமாகையால், அவனுக்கு, ஆச்சர்யகரங்களும் கணக்கற்றவையுமான பல ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையும், அப்படியே கணக்கற்றதாயும் அளவற்ற ஆச்சர்யத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயுமுள்ள திவ்யாயுத பூஷணுதி யோகத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்று ப்ரகாரியாக இருக்கும் தன்மையும் அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா. கேவலம் 'அவனும் வஸ்து' என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம், அவனிடத்தில் மற்றை வஸ்துக்களிடத்தில் தென்படும் விரோத சிந்தையைச் செய்வது யுக்தமாக மாட்டாது. இது தான் " एकत्वे सति " இத்யாதியான ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.

यथोक्तम्........."शक्तयः सर्वभावानाम्" இத்யாதியான ச்லோகம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்:—'அக்நி ஜலம் முதலான பதார்த்தங்களுள் ஒன்றில் தென்படும் சக்தியே, அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான மற்ருெரு

'अनन्तापरिमिताश्चर्ययोगेन' என்பதற்கு, 'अनन्तापरिमिताश्चर्यभूतदिव्यायुधयोगेन' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். பகவானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும் அநந்தங்கள்; அளவற்ற ஆச்சர்யத்திற்கு இருப்பிடங்கள்; அவைகளின் யோகமே 'அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதைக் காட்டுகின்றன என்பது குறிப்பு. 'அப்படி ஒப்பு உயர்வு அற்று இருப்பதால் அவனுக்கு ஏகரூபதை உண்டு; கீழ்ச் சொல்லி இருக்கிறபடி அவனுடைய ப்ரகாரங்கள் பலவானதால் அவனுக்கு நாநா ரூபதையும் உண்டு. இவை அவனிடத்தில் விரோதிக்க மாட்டா' என்பது விஷயம். 'இவனும் வஸ்து, மற்றவைகளும் வஸ்து; ஆகையால் மற்ற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் எவை விருத்த தர்மங்களோ அவை இவன் விஷயத்திலும் விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும்' என்று சொல்வது அயுக்தம் என்பது 'वस्तुमात्रसाम्याद्विरोधचिन्ता न युक्ता' என்பதன் தாத்பர்யம்.

यथोक्तम्—விஸஜாதீய தர்மிக்கு விஸஜாதீய தர்மங்கள் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிருர். ச்லோகத்தின் அர்த்தம்:—यतः सर्व

यतोऽतो ब्रह्मणस्तास्तु सर्गाद्या भावशक्तयः।
भवन्ति तपतां श्रेष्ठ पावकस्य यथोष्णता ॥"

एतदुक्तं भवति— सर्वेषामग्निजलादीनां भावानामेकस्मिन् भावे दृष्टैव शक्तिस्तद्विजातीयभावान्तरेऽपीति न चिन्तयितुं युक्ता; जलादावदृष्टापि तद्विजातीयपावके भास्वरत्वोष्णतादिशक्तिर्यथा दृश्यते, एवमेव सर्ववस्तुविजातीये ब्रह्मणि सर्वसाधर्म्यं नानुमातुं युक्तमिति। अतो विचित्रानन्तशक्तियुक्तं ब्रह्मैवेत्यर्थः। तथाह

பதார்த்தத்திலெ தன்படவேண்டும் என்று எதிர் பார்ப்பது யுக்தமன்று. ஜலத்தில் காணப்படாமல் இருக்கும் ப்ரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய சக்திகள், ஜலத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான அக்நியில் காணப்படுகின்றனவல்லவா ? இம்மாதிரியே மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமானப் பகவானிடத்தில், மற்றெந்தப் பதார்த்தத்திலும் காணப்படாமலிருக்கும் சக்தி விசேஷம் காணப்படக் கூடும். அந்தப் பகவான் மற்றை வஸ்துக்கள் போலவே இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது யுக்தமான அநுமாநமாக மாட்டாது'. ஆகையால் ப்ரஹ்மமானது விசித்ரமான அநந்த சக்தியுடன் கூடியதே என்பது ஸித்தம். இந்த அர்த்தத்தையே "जलादौ" இத்யாதியான ச்லோகமும் சொல்லுகின்றது.

भावानां शक्तयः अचिन्त्यज्ञानगोचराः—அக்நி ஜலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுடைய சக்திகளும் எந்தக் காரணத்தால் அத்யாச்சர்ய கரங்களாக இருக்கின்றனவோ [ஒன்றுக்கு இருக்கும் சக்தி மற்றொன்றுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்று சிந்திப்பது எப்படி யுக்தமாகமாட்டாதோ ,அதாவது ஒன்றுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் மற்றொன்றுக்கு வேறு விஸஜாதிய சக்திகள் எப்படி ஸம்ப்விக்கின்றனவோ என்றபடி.] **अतो ब्रह्मणस्ताः सर्गाद्या भावशक्तयः भवन्ति**—அந்தக் காரணத்தாலேயே ப்ராஹ்மத்திற்கு விலக்ஷணங்களான ஸ்ருஷ்டி முதலிய விசித்ர சக்திகள் ஸம்பவிக்கக் கூடும். **हे तपतां श्रेष्ठ**—ஹே தபஸ்வி ச்ரேஷ்டரே, **पावकस्य उष्णता यथा**—நெருப்புக்கு உஷ்ணத் தன்மைபோல. ஜலத்தில் தென்படாத உஷ்ணத் தன்மை நெருப்பில் தென்படுவதுபோல, ஸாமாந்ய வஸ்துக்களில் தென்படாத ஆச்சர்ய சக்திகள் விஸஜாதீயனான பகவானிடத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம்,

"ஜகதேதந்மஹாச்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: ।
தேநாச்சர்யவரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத: ॥"

இதி ।

ததேதந் நாநாவிதாநந்தச்ருதிநிகரசிஷ்டபரிக்ருஹீததத்வ்யாக்யாநபரிச்ரமாதவதாரிதம் । ததாஹி ப்ரமாணாந்தராபரித்ருஷ்டா

ததேதத்................இந்த விஷயங்களெல்லாம், பற்பல அர்த்தத்தை உடையதும் எல்லையற்றதுமான ச்ருதி கணங்களையும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த ச்ருதி வ்யாக்யானங்களையும் நன்கு அர்த்த விசார புரஸ்ஸரமாக அத்யயனம் செய்து அறியப்பட்டன. முதலில், ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமாக. ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் இவை யிரண்டும் தத்வங்களின் பரிணாமங்களால் ஏற்படுகின்றன; தத்வங்கள் அநேகங்கள்; அவைகளின் பரிணாமங்களும் கணக்கற்றவை. இவை யெல்லாவற்

ததாஹ—ப்ரஹ்மம், விசித்ரமாயும் அநந்தங்களாயுமுள்ள சக்தியுடன் கூடியது என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார். அக்ரூரர் பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லும் வாக்யம் இது. க்ருஷ்ண—ஹே க்ருஷ்ணனே! ஏதந்மஹாச்சர்யம் ஜகத் யஸ்ய மஹாத்மநோ ரூபம்—இந்த அத்யாச்சர்யமான ஜகத்தானது எந்த மஹாத்மாவின் ரூபமோ, தேநாச்சர்யவரேண பவதா ஸஹ ஸங்கத:—அப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யகரமாயிருக்கும் உன்னுடன் நான் சேர்ந்தேன்.

ததேதத்—'இது வரை அநேக விஷயங்கள் விவரிக்கப்பட்டன; அநேக அர்த்தங்கள் நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்பட்டன. இவை யெல்லாம் ச்ருதி வாக்யங்களையே ஆதாரமாக உடையவை. சில ச்ருதிகளை மாத்ரம் பார்த்து இந்த நிஷ்கர்ஷங்கள் செய்யப்படவில்லை; ச்ருதிகளில் ஆபாதத: தோன்றும் அர்த்தத்தை மாத்ரம் பார்த்தும் இவை செய்யப்படவில்லை. ஆனால், ஸகல ச்ருதிகளையும் தீர்க்கமாக விசாரித்து, நன்றாகப் பர்யாலோசனை செய்து, இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன' என்பதை இவ்விடத்தில் ஸூசிப்பிக்கிறார். பேத ச்ருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து அபேத ச்ருதிகளை அநாதரித்தாவது, அபேத ச்ருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து பேத ச்ருதிகளை அநாதரித்தாவது இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டனவல்ல; ஆனால் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஆதரித்து, ஏற்கெனவே சிஷ்டர்கள் காண்பித்திருக்கும் வழியே போய், எல்லாவற்றுக்கும் ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது தாத்பர்யம். அதை வெளியிடும் பொருட்டு, இப்பொழுது, ச்ருதி வாக்யங்கள் ப்ரக்ருத விஷயமாக எப்படிப் பேதிக்கின்றன வென்பதைச் சொல்லுகிறார். முதலில், ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமான ச்ருதிகள் எப்படிப் பேதிக்கின்றன வென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

வரிஶிதவரிணாமாநேகதத்வாநியதக்ரமவிபரிஷ்டு ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரஹ்ம ணோऽநேகவிதா: ஶ்ருதயோ வதந்தி । "நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் விஜ்ஞாந

றையும் ச்ருதி ப்ரமாணத்தைத் தவிர்த்து வேறு ப்ரமாண மொன்ருலும் அறிவது ஸாத்ய மில்லை. அந்தத் தத்வங்களின் பரிணும க்ரமமும் அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தாலேயே அறி

ப்ரமாணாந்தராவரிஶ்ரஷ—தத்வங்கள் எவ்வள்வு என்பதும் அவைகளின் பரிணும க்ரமமும் ச்ருதிகளிலிருந்தே அறியக்கூடியவை. அதீந்த்ரியமான விஷயங் களில் சாஸ்த்ர மொன்றே ப்ரமாணமாகக் கூடுமென்ருே ?

அநேகவிதா: ஶ்ருதய:—சில ச்ருதிகள், தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளைப் பற்றி மாத்ரம் பேசுகின்றன; மற்றும் சில, ஐந்து விதங்களான பூதங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன; வேறு சில, மஹத் முதலானவைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி யும் பேசுகின்றன. இவ்வாறு ச்ருதிகள் பிந்நங்களாயிருக்கின்றன வென்பதைக் கணி சித்து இவ்விடத்தில் 'ச்ருதிகள் அநேக விதங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அவரிஶிதவரிணாம—கணக்கற்ற மாறுதல்களை உடைய. தத்வங்கள் மூன்று என்பது நமது கொள்கை. அவை, சேதநம் அசேதநம் ஈச்வரன். இவைகளுள் சேதந தத்வமாகிற ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை; ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாத்ரம் உண்டு. ஈச்வர தத்வத்திற்கு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந தத்வம் பலவகைப்பட்டது; அவைகளுள் 'மூல ப்ரக்ருதி' என்பது ஒன்று. அந்த ப்ரக்ருதி விகாரித்து 'மஹத்' என்னும் தத்வமாக மாறுகிறதென்றும், அந்த மஹத்தி லிருந்து 'அஹங்கார'மும், பஞ்சபூதங்கள், மநஸ், ஐந்து ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவை உண்டாகின்றனவென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன. இவைகள் தாம் இவ்விடத்தில் 'கணக்கற்ற மாறுதல்கள்' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றன.

அநியதக்ரம—ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி ச்ருதிகள் பல விடங்களில் பேசு கின்றன. சில விடங்களில் தேஜஸ் (அக்நி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (ப்ருதிவீ) இவைக ளின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், மற்றும் சில விடங்களில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி மாத் ரமும், இன்னும் சில விடங்களில் மஹத் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இம்மாதிரி அநியதமாகவே ச்ருதிகளில் க்ரமம் காணப்படுகின்றபடியால், இவ்விடத்தில் 'க்ரமங்கள் அநியதங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. நமது ஸித்தாந்தம், இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய நிஷ்கர்ஷத்தைச் செய்யும்பொழுது ஓரொரு ச்ருதி வாக்யத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து

ஆநந்தம் நிர்விகாரம் நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிர்குணம்" இத்யாதிகா:, நிர்குணம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமேவ ப்ரஹ்மேதி கேசந ஶ்ருதயோऽபிதததி। "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந। ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி" [கட. 4-10, ப்ரு. 6-4-14],] "யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பஶ்யேத் தத்கேந கம் விஜாநீயாத்?" [ப்ரு. 4-4-14] இத்யாதிகா நாநாத்வநிஷேதவாதிந்யஸ்ஸந்தி கேசந ஶ்ருதய:। "ய: ஸர்வஜ்ஞ:

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை ச்ருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன. இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில ச்ருதிகள், 'அது நிரவத்யம், நிரஞ்ஜநம், விஜ்ஞாநம், ஆநந்தம், நிர்விகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்க்ரியம், சாந்தம், நிர்க்குணம்' என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும் குணமற்றதாகவும் சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "நேஹ நாநாஸ்தி", "யத்ர த்வஸ்ய" இத்யாதியான ச்ருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பேதங்களை நிஷேதிக்குமவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. வேறு சில "ய: ஸர்வஜ்ஞ:", "ஸர்வாணி ரூபாணி", "ஸர்வே நிமேஷா:",

---

அதனுடன் த்ருப்தியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களையும் பர்யாலோசித்தே நிஷ்கர்ஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு.

நிரவத்யம்—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிர்க்குண ச்ருதிகள் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.

நேஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், 'இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே' என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும் போல் காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாதத: தோன்றும் அர்த்தம்:—**இஹ**—இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், **நாநா**—பேதமானது, **கிஞ்சந நாஸ்தி**—ஸ்வல்பமேனும் இல்லை. **ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி**—எவன் இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் பேதத்தைப் பார்க்கிறானோ, **ஸ ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுமாப்நோதி**—அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறான். **யத்ர த்வஸ்ய**—எல்லாம் பரமாத்மாவாக இருக்கிறபடியால், பார்க்கிறவன் ஒருவன், பார்க்கப்படுகிறவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்று என்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍, 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃" [𑌮𑍁. 1-1-10], "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌭𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇" [தை. பு. ஸூ.], "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌧𑌿" [தை. நா.] "𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃" [சா. 8-1-5] 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌗𑌤𑌿 𑌹𑍇𑌯𑌤𑌯𑌾𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯, 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂

"𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾" இத்யாதியான ச்ருதிகள், ஜகத்தில் ஹேயங்களாகக் காணப் படும் குணமொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், 'ப்ரஹ்மம் என்பது கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடியது; அது, முழுவதும் கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வ ரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது, ஸகல பதார்த்தங்களுடைய உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது; அது ஸகலத் திற்கும் ஆதாரம்' என்றும் சொல்லுகின்றன. இன்னும் சில "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿",

---

𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃—இந்த வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லுமவை. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃—ஸகல விஷய ஸம்பந்தமான ஜ்ஞானத்தையும் உடையவன்; 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல ப்ரகாரமான ஜ்ஞானத்தையும் உடையவன். '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃' என்பதற்கு 'முழுமையும் ஜ்ஞானமாக இருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன்' என்று பொருள் சொல்வதுமுண்டு 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌪𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌮𑍍—பகவானுக்கு, ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான கர்மங்களெல்லாம் கேவலம் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞானமே. அதாவது, 'ஸங்கல்பத்தைத் தவிர்த்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுக்தமாக ஒரு கர்மமும் அவனுக்கு வேண்டுவதில்லை' என்று சொன்னதாயிற்று.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿.........ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம ரூபங்களைப் பகவானே கொடுக்கிறார். ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய நாம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்பது தாத்பர்யம். 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃—இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. 𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾—இந்த வாக்யங்கள், 'பகவான் ஹேய குணமற்றவன், கல்யாணகுண ஸம்பூர்ணன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றன.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂—'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே பரமார்த்தமான வஸ்து' என்பதைச் சொல்லுகின்ற ச்ருதிகள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. இவைகளுள் '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿' இத்யாதியான வாக்யம் ப்ரதானம். இதன் அர்த்தம்:— 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿—ப்ரஹ்மத்தி

302

ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி" [சா. 3-14-1], "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" [சா. 6-8-7] இத்யாதிகா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டம் ஜகந்நாநாகாரம் ப்ரதிபாத்ய ததைக்யம் ச ப்ரதிபாதயந்தி காச்சந ச்ருதய:। "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ச்வே. 11], "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ச்வே. 1] "ப்ரஜாபதிரகாமயத ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி" "பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம்" [தை. நா], "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் தம் தைவதாநாம் பரமம் ச தைவதம்" [ச்வே. 6], "ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந:" [ப்ரு. 6-4-22] இத்யாதிகா:, ப்ரஹ்மண: ஸர்வஸ்மாதந்யத்வம், ஸர்வஸ்யேசிதவ்யத்வம்,

---

"ஐததாத்ம்யம்" இத்யாதியான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜகத் முழுவதும் பலவகைப்பட்டதாக இருக்கையிலும், எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "ப்ருதகாத்மாநம்", "போக்தா" "ப்ரஜாபதி:" "பதிம் விச்வஸ்ய" "தமீச்வராணாம்", ஸர்வஸ்ய வசீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷ

ணிடமிருந்து ஜநிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினுலேயே அநுப்ரவேசிக்கப்பட்டு ஜீவித்திருப்பதைப் பெறுகிறபடியாலும், இதம் ஸர்வம்—இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும், ப்ரஹ்ம ஸலு—ப்ரஹ்மமே யன்றோ? ஜாயதே இதி ஜம் [ஜநிக்கிறபடியால் 'ஜம்' என்று சொல்லப்படுகிறது]; லீயத இதி லம் [லயிக்கிறபடியால் 'லம்']; அநிதீதி அந [ஜீவித்திருக்கிறபடியால், 'அந்'] தஸ்ய ஜலாந தஜ்ஜலாந என்பது விக்ரஹம்.

ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்'—இந்த வாக்யமும் கீழ் வாக்யங்கள் போல 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு' என்பதையே சொல்லுகின்றது.

ப்ருதகாத்மாநம்—இவையெல்லாம் 'ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரபஞ்சம் வேறு' என்பதை விளக்கும் வாக்யங்கள். 'ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு நியந்தாவாயுள்ள ஈச்வரனையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவனே பகவத் ப்ரீதி பாத்ரமாகிறான்' என்பது, முதல் இரண்டு வாக்யங்களின் பொருள். 'ப்ரஜாபதிரகாமயத' இத்யாதியான வாக்யமும், பகவானிடமிருந்து ப்ரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் போதிக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதைச் சொல்லுகின்றது. 'விச்வஸ்ய பதிம்'— விச்வத்திற்கு நாதன் என்பதும் பேதத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது. இம்மாதிரியே 'தமீச்வராணாம் மஹேச்வரம்' இத்யாதி வாக்யங்களும்.

ஸாம்ஸாரத்வம் ச ப்ரஹ்மண:, ஸர்வஸ்ய ஶேஷதாம், பதித்வம் சாஸ்ய ஸர்வஸ்ய காம்ஶ்சந ப்ரதிபாதயந்தி। "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜுராரண்ய 3–20], "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா" [ஸுப. 5–7], "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், யஸ்யாப: ஶரீரம், யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம், யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யு: ஶரீரம், யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" [ஸுப. 5–7] இதி ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ ப்ரஹ்மண: ஶரீராத்மபாவம் ச ப்ரதர்ஶயந்தி காம்ஶ்சந।

இதி நாநாவிதாநாம் வாக்யாநாமவிரோதோ முக்யார்த்த பரித்யாகஶ்ச யதா ஸம்பவதி ததைவ வர்ணநீயம், வர்ணிதம் ச। அவி

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாம் அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபு; மற்றவை அதற்குச் சேஷ பூதங்கள்; அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி' என்பதை விளக்குகின்றன. இன்னும் சில "அந்த: ப்ரவிஷ்ட:", "ஏஷ ஸர்வ", "யஸ்ய ப்ருதிவீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள் 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மா' என்று அவை இரண்டுக்குமுள்ள சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தைப் போதிக்கின்றன.

இதி நாநாவிதாநாம்.........இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் எப்படிப் பரஸ்பரம் விரோதம் வரமாட்டாதோ, எப்படி எல்லாவற்றுக்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப் பட வேண்டும்; அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட்டும் இருக்கின்றது. 'ப்ரஹ்மம் எவ் வித மாறுதலு மற்றது' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

"அந்த: ப்ரவிஷ்ட:" இத்யாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தை விளக்குகின்றன. "யஸ்ய ப்ருதிவீ"—இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 182, 183-வது பக்கங்களில் காண்க.

இதி நாநாவிதாநாம்—இம்மாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. கேவலம் அபேதத்தை அவலம்பிக்கும் சாங்கர பக்ஷத்திலும் பேதாபேதத்தை அவலம்பிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த ச்ருதிகள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம்; 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யங்களைத் தமது பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷணையை அவலம்பித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைத பக்ஷத்திலோவென்றால் விரோதமும் இல்லை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும் இல்லை. அது எப்படி என்பதை 'அவிகாரஶ்ருதய:' இத்யாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறார்.

காரச்ருதய: ஸ்வரூபபரிணாமபரிஹாராதேவ முக்யார்தா:। நிர்கு-ணவாதாஶ்ச ப்ராக்ருதஹேயகுணநிஷேதபரதயா வ்யவஸ்திதா:। நாநாத்வநிஷேதவாதாஶ்ச ஏகஸ்யைவ ப்ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரபூதம் ஸர்வம் சேதநாசேதநம் வஸ்த்விதி ஸர்வஸ்யாத்மதயா ஸர்வப்ரகாரம்

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' என்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளுக்கு முக்ய அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது. 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணம் இல்லை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தில் காணப்படும் ஹேய குணங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை' என்று பொருள் கொள்ளப் படுகிறபடியால், அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும் ஸம்பவிக்கவில்லை. 'ப்ரபஞ்சம் பல வகைப்பட்டது' என்பதை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்க ளெல்லாம், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதநங்களான மற்றை வஸ்துக்க ளெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருந்து கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லா வற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவும் ஆகையால் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹாநி இல்லை. 'ப்ரஹ்மம் மற்றவை

அவிகாரச்ருதய:—'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிகள். ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை. ஆகையால் 'அவிகார' என்பதற்கு நாம் முக்ய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம்.

ப்ராக்ருதஹேயகுண நிஷேதபரதயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' என்னும் அசேதந வஸ்துவின் விகாரங்கள். அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள். அம்மாதிரி குணமொன்றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை. 'நிர்குண' என்பதற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறபடியால் முக்யார்த்த பரித்யாகம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது.

நாநாத்வநிஷேதவாதா:—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஆத்மா, சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் என்பவை அதன் சரீரம்' என்பதன்றோ நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் பல வகைப்பட்டவை யானாலும், சரீரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நாநாத்வத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை யாதலால், நாநாத்வத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் நம்முடைய பக்ஷத்தில் முக்யார்த்தத்தை உடையனவகளே.

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌤𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌅𑌪𑌿, 𑌸𑌰𑍍𑌵

களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணம்; மற்றவைகளுக்கெல்லாம் சேஷி; மற்றவைகளுக்கெல்லாம் நியந்தா; ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; அதன் ஸங்கல்பம் காமம் எல்லாம் ஸத்யமே' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், அந்தக் குணங்கள் யாவும் நம்மால் உள்ளபடி ஒத்துக்கொள்ளப் படுகிறபடியால், அப்படியே நிலைபெறுகின்றன. 'ப்ரஹ்மம் கேவலம் ஜ்ஞாநமே, கேவலம் ஆநந்தமே' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் முக்யார்த்தத்தை உடையனவே; எப்படியென்றால்,ப்ரஹ்மத்தின்

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵—இது 'ப்ரஹ்மம் வேறு, மற்றவை வேறு' என்று பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யம். நம்முடைய பக்ஷம் 'அவை வேறு' என்பதே; ஆதலால், இதற்கு முக்யார்த்தத்வம் வ்யக்தம்

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿—'ப்ரஹ்மம் கேவலம் ஜ்ஞாநமே' என்று சில ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. இதைப் பார்த்து, 'அதற்குத் தர்ம பூதமாக வேறு ஜ்ஞாநமொன்றும் இல்லை' என்று நிர்விசேஷ வாதிகள் வாதிக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்களில்லை. நாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் கேவலம் ஜ்ஞாநம்' என்பதை முதல் வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், 'ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநமென்னும் ஒரு தர்மமும் உண்டு' என்பதை இரண்டாவது வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன வென்றும் பொருள் கொள்ளுகிறபடியால், இரண்டு வித வாக்யங்களும் நமது பக்ஷத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகின்றன. ஆனால், 'எவ்விடத்திலாவது ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநம் தர்மமாக இருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமா? ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது யுக்திக்கு விருத்தம்' என்று அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் நாம் யுக்தி விசாரம் செய்யக்கூடாது என்பது நமது முதல் ஸமாதாநம். இரண்டாவது, 'யுக்தி விரோதம் இல்லை' என்றும் நிர்வஹிப்போம். லோகத்தில், ஜ்ஞாநத்தை ஜ்ஞாநம் தர்மமாக ஆச்ரயிக்கவில்லை என்பது உண்மையே. அதாவது, 'மற்றொன்றுக்கு தர்மமாக நிற்கும் தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு, வேறொரு ஜ்ஞாநம் தர்மமாக நிற்கமாட்டாது' என்று சொன்னதாயிற்று. அது யுக்தமே. ப்ரக்ருதத்தில் மற்றொன்றுக்கு தர்மமாக நிற்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்ரயம் சொல்லப்படவில்லை. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் மற்றொன்றுக்கும் தர்ம பூதமன்று. ஆகையால், அதை ஜ்ஞாநமாகிற ஒரு தர்மம் ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. தவிரவும், லோகத்தில் காணப்படும் வ்யாப்தி பலம் போதுமான பலமாக மாட்டாது. 'லோகத்தில் ஜ்ஞாநம் என்பது ஒரு

𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌧𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌕𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌮𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌦𑌨𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍 ।

ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தர்மமானது தோஷமற்ற ஆநந்த ரூபமான ஜ்ஞாநமென்பதே நம்முடைய கொள்கை; அந்தத் தர்மத்தை யுடைய தர்மியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியால், அந்தத் தர்மி ஸ்வரூபமும் கேவலம் ஜ்ஞாநமென்றன்றோ ப்ரதிபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? தவிரவும், அந்தப் பரப்ரஹ்மம், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால், அது வேறு வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணம்; எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தா; சேஷி; ஆதாரம்; எல்லாவற்றினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணம்; தோஷமற்றது; விகாரமற்றது; எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கின்றது' என்று ச்ருதி சொல்லுகின்றதன்றோ? எல்லாம்

வஸ்துவின் தர்மமாகவே காணப்படுகிறபடியால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமும் வேறொரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமாக ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று லோக வ்யாப்தியை அவலம்பித்துச் செய்யப்படும் சோத்யத்திற்கு அவர்களும், 'ச்ருதி பலத்தால் அந்த ப்ரஸக்தி தடைபடும்' என்றே ஸமாதாநம் சொல்ல வேண்டுமாகையால், ச்ருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாப்தி பாதிக்கமாட்டாது என்றே ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ச்ருதி பலமே ப்ரக்ருதத்தில் நமக்கு அவலம்பம் என்பதைக் காண்பிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯' இத்யாதியான அநேக விசேஷணங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ வைலக்ஷண்யம் முதலியவைகளை நாம் எப்படி ச்ருதி பலத்தால் அங்கீகரிக்கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞாநத்திற்கு, ஒரு தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தின் ஆச்ரயத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌕𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃—நிர்மலமான ஆநந்தரூபமான ஜ்ஞாநமே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம். எந்தத் தர்மத்தைக் கொண்டு நாம் ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறோமோ, அந்தத் தர்மம் அந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகும்.

𑌐𑌕𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚—'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் வாக்யங்கள். நாம், சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முக்யார்த்தம் சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நம்மால் முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன,

தேநைக்யவாதாஶ்ச ஶரீராத்மபாவ ஸாமாநாதிகரண்யமுக்யத்வோபபாதநாதேவ ஸமர்த்திதா: ।

ஏவம் ச ஸதி, அபேதோ வா பேதோ வா த்வ்யாத்மகதா வா வேதாந்தவேத்ய: கோऽயமர்த்தோऽபிப்ரேதோ பவதி? ஸர்வஸ்ய வேதவேத்யத்வாத் ஸர்வம் அபிப்ரேதம் । ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாவஸ்திதமித்யபேதோऽபிமத: । ஏகமேவ ப்ரஹ்ம நாநாபூதசிதசித்வஸ்துப்ரகாரம் நாநாத்வேநாவஸ்திதமிதி பேதாபேதௌ அபிமதௌ । அசித்வஸ்துந: சித்வஸ்துநஶ்ச பரஸ்ய ச ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபஸ்வபாவவைலக்ஷண்யாத் அஸங்கராச்ச பேதோऽபிமத: ।

ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு முக்யார்த்த முள்ளவை யென்று உபபாதநம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸமர்த்தி தங்களாகின்றன.

ஏவம் ச ஸதி...... 'இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதா பேதம் ஆக இம்மூன்று ஸித்தாந்தங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தால் போதிக்கப் படுவதாக ஸமர்த்திக்கப் பட்டதாகின்றது?' என்று கேட்கும் பக்ஷத்தில், 'மூன்றும் வேதத்தால் போதிக்கப்படுகிறபடியால், மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப் படுகின்றன என்று உத்தரம் சொல்வாம். 'ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடைத்தா யிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்பது எங்கள் மதமாதலால், அபேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது; 'ஒரே ப்ரஹ்மம் பல வகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருந்துகொண்டு பலவாக நிற்கின்றது' என்று நாங்கள் சொல்லுகிறபடியால், பேதாபேதம் ஸமர்த்தித மாகின்றது; 'அசித் வஸ்துக்களும் சித் வஸ்துக்களும், ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள்; அவைகளுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸாங்கர்யம் இல்லை' என்றும் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது.

சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் முக்யார்த்தமுள்ளவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம்.

ஏவம் ச ஸதி—'இப்படி எல்லா ச்ருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்ஷத்தில் நீங்கள் பேதவாதிகளா? இல்லாவிட்டால், அபேத வாதிகளா? இல்லாவிட்டால் பேதாபேதவாதிகளா?' என்று ஒரு சோத்யம் செய்யப்படுகின்றது. ஸர்வஸ்ய வேதவேத்யத்வாத்—'மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால் மூன்றையும் நாங்கள் ஸமர்த்திக்கிறோம்' என்பது ஸமாதானம். எப்படி மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன என்பதை 'ஸர்வஶரீரதயா' இத்தியாதியால் உபபாதிக்கிறார்.

𑌨𑌨𑍁 𑌚, '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋.........𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍' [𑌛𑌾. 6-8-7] 𑌇𑌤𑌿 𑌐𑌕𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇' । 𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑍍 । "𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿" [𑌶𑍍𑌵𑍇. 1] 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌨𑌂

𑌨𑌨𑍁 𑌚.........'𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿'.........இத்யாதியான வாக்யத்தைப் பார்க்கும் பொழுது 'பரம புருஷார்த்த மாகிற மோக்ஷத்திற்கு, ஐக்ய ஜ்ஞாநமே (எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஜ்ஞாநமே) ஸாதநம்' என்று சொல்வது போலன்றோ தோன்றுகின்றது?' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும்; அது அவ்விதமன்று. 'ப்ருதக் ஜ்ஞாநமே (வஸ்துக்களெல்லாம் வெவ்வேறு என்னும் ஜ்ஞாநமே) மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநம்' என்று '𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍' என்னும் ச்ருதி போதிக்கின்றதன்றோ? ஜீவாத்மாவையும் அதை ஏவுகிறவனுயிருக்கும் அந்தர்யாமியையும் வெவ்வே

𑌨𑌨𑍁 𑌚—'இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தம். ஐக்ய ஜ்ஞாந மொன்றே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்றன்றோ ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன?' என்னும் ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அந்த ஸமாதாநத்தின் ரீதி பின் வருமாறு நிற்கின்றது. 'சில வாக்யங்கள் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்வது என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி என்ன? ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தைப் போதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்தங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை அநாதரிக்கத் தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாது. 'இவைகள் தாம் அநாதரணீயங்களாகட்டுமே' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால், இம்மாதிரி பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல காணப்படும் ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித விரோதமும் வராமல் விஷய விவேசநம் செய்யவேண்டும். இது தான் ஸமாதாநம். எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விவேசநம் செய்யக்கூடும் என்பதைக் காண்பித்துவிட்டு, இவ்வித விவேசநம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் கார்யமன்று என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அம்மாதிரி விவேசநம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும்' நிரூபிக்கிறார்.

𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇—'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை இந்த '𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇' (ஊஹிக்கப் படுகின்றது) என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது. இதற்கு எதிர்த்தட்டாக '𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍' என்று பின்னல் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. உண்மையாகவே '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿' இத்யாதியான ஐக்ய ச்ருதி வாக்யங்களில் 'மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படும்' என்பது கண்டோக்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை; '𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍' இத்யாதியான பேத ச்ருதி வாக்யங்களில் '𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) என்பது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ரேரிதாரஂ சாத்மாநஂ ச ப்ருதங்மத்வா, 'தத:'—ப்ருதக்த்வஜ்ஞாநாத்தே-
தோ:, 'தேந'—பரமாத்மநா, ஜுஷ்டோऽம்ருதத்வமேதீதி ஸாக்ஷாதம்ருதத்வ-
ப்ராப்திஸாதநமாத்மநோ நியந்துஶ்ச ப்ருதக்பாவஜ்ஞாநமேவேத்யவகம்யதே ।
'ஐக்யவாக்யவிரோதாதேததபரமார்தஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திவிஷயமிதி த்ய-
ஜ்யதாமைக்யம்' இதி சேத், ப்ருதக்த்வஜ்ஞாநஸ்யைவ ஸாக்ஷாதம்ருதத்வ-
ப்ராப்திஸாதநத்வஶ்ரவணாத்விபரீதம் கஸ்மாந்ந பவதி? ஏததுக்தம்
பவதி, உபயோஸ்துல்யயோ விரோதே ஸதி அவிரோதேந தயோர்விஷ-
யோ விவேசநீய இதி । கதமவிரோத இதி சேத், ஸர்வாந்தராத்மத்வே-
நாவஸ்திதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரத்வாஜ்ஜீவாத்மநஸ்தத்
ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவ த்வமிதி ஶப்தேநாபிதீயதே; ததேவ ஜ்ஞாதவ்யமிதி

றென்று அறிந்து, 'தத:'—அந்த அறிவு காரணமாக, 'தேந'—அந்தப் பரமாத்மாவினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவன் அது வழியாக அம்ருதத்வம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்பது அதன் அர்த்தம். ஆகையால் ஜீவாத்மாவினுடையவும் அதன் நியந்தாவாகிற பரமாத்மாவினுடையவுமான ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாக அது சொல்லுகின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன?' என்று நாங்கள் திரும்பக் கேட்க மாட்டோமோ? 'ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிக்கிறபடியால், இந்த வாக்யம், அபரமார்த்தமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்னில், 'ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்வத்தின் (மோக்ஷத்தின்) ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக இந்த ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இதற்கு அநுகுணமாகவே ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் பதில் கேட்கக் கூடாது? இவையெல்லாம் யுக்தங்களான வாதங்கள் ஆகமாட்டா. யுக்தமானது எது வென்றால், ஸமாந பலத்தை உடைய இரண்டு ச்ருதி வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும் பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாத்பர்யம் சொல்வதே யுக்தமாகும். 'ப்ரக்ருதத்தில் விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும்?' என்று கேட்டால், பின்வருமாறு அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது என்று நாம் பதில் சொல்வோம். 'பர ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றது. ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ஆகையால் அவை அதற்கு ப்ரகாரமாகின்றன; அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, "தத்த்வமஸி" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள "த்வம்" (நீ) என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

ஸர்வாந்தராத்மத்வேநாவஸ்திதஸ்ய—'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும், 'ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்று சொல்லும் ச்ருதியின் விஷயம் 'ஸர்வம் ஹ்யேதத்' இத்யாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த விவரணங்கள் பூர்வமே பல

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய: । ஏவம்பூதாஜ்ஜீவாத் ததந்தர்யாமிதயாவஸ்திதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நிகிலதோஷரஹிததயா ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகரத்வேந ச ய: ப்ருதக்பாவ: ஸோऽநுஸந்தேய இதி தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய இதி பூர்வமேவாஸக்ருதுக்த: ।

“போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” இதி । போக்யஸ்ய

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும்’ என்பது தான் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதந மாகச் சொல்லும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியின் தாத்பர்யமும், ‘ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும், அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம் வேறு; அந்த ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமு மற்றது; ஸத்ய ஸங்கல்பம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்; இப்படி இருப்பதே அந்த வேறுபாட்டுக்குக் காரணம்; இதுதான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்’ என்பதே. இந்த வாக்யங் களுக்கு இதுவே அர்த்தமென்று ஏற்கெனவே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்.

“போக்தா போக்யம்.........”—போக்தா இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள போக்யமான வஸ்துவுக்கு, அறிவின்மை, பரார்த்தத்வம், எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டிருப்பது இவை முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள். போக்தாவான

தடவைகளில் இந்த க்ரந்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிற படியால், இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிக்கப்படுகின்றன.

போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வேதி—ப்ரக்ருத ச்ருதி வாக்யங் களுக்கு ‘அபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்’ என்பதில் தாத்பர்யமில்லை என்பது இது வரை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த வாக்யங்களுக்கு, ‘பேதாபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்’ என்பதிலும் தாத்பர்யமில்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ‘ப்ரஹ்மம், அசேதந பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமி யாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தா நங்களுடன் நிற்கின்றது’ என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லப் போகிறவராய், முதலில் அசேதந பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார். இந்த அவஸ்தாநங்களை ஸத்வா ரக அவஸ்தாநங்களென்றும் அத்வாரகாவஸ்தாநமென்றும் சொல்வது உண்டு. சேதநா சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது ஸத்வாரகம், கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் இருப்பது அத்வாரகம்.

𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌽𑌚𑍇𑌤𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃; 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌅𑌮𑌲𑌾𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑍌 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃; 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍

ஜீவாத்மாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுக்கு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம்; அநாதி கர்மமாகிற அவித்யையினால் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞானக் குறைவும் ஜ்ஞான ஏற்றமும், போக்யங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின் சேர்க்கையும், பரமாத்மாவினிடத்தில் செய்யப்படும் பக்தியால் மோக்ஷம் பெறுவதும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றும் சில அம்சங்கள் அதன் ஸ்வபாவங்கள். இப்படிப்பட்ட போக்தாவாகிற ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு, போக்யமாகிற அசேதநங்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு, அளவற்ற குணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமாகக் கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துட

𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌤𑍍𑌵𑌂—இவை போக்ய வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள். போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதநங்கள் [அதாவது, அவைகளுக்கு அறிவு என்பது இல்லை]; அவை பரார்த்தங்கள் [அதாவது, பிறருடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருப்பனவை]; அவை எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் ப்ரளய தசையிலும் மாற்றத்தை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்]. இந்த அர்த்தத்தை

"𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑌤𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾"

என்னும் ச்லோகம் சொல்லுகின்றது.

𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑍌, 𑌅𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃, 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃—இவை போக்தாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள். ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லாவிடினும், தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் மாறுதல் உண்டு என்பது நமது கொள்கை. இந்த மாறுதல் ஜந்மாந்தர கர்மத்தின் கார்யம். அந்தக் கர்மத்தின் பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின் சேர்க்கையும் ஏற்படுகின்றது. பகவதுபாஸ்தியால் அந்தக் கர்ம பந்தம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கின்றது. இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள். இப்படி அத்யந்தம் பிந்நங்களாயுள்ள போக்ய போக்தாக்களாகிற வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு.

𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂—இதை, 'போக்தாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது, போக்யத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது' என்று

போக்த்ருவிஶேஷேணாவஸ்தாநம் ஸ்வவிஶேஷேண சாவஸ்திதகாரணாத்மரூபேணைவாவஸ்தாநமிதி பரஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதாவஸ்தாநம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த:।

“தத்த்வமஸி” இதி வாக்யம், ஸத்வித்யாப்ரகரணஸ்தம் ப்ரஹ்ம ஸகுணம், ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திஶ்ச பலமித்யபியுக்தை: பூர்வாசார்யைர் வ்யாக்யாதம்। யதோக்தம் வாக்யகாரேண “யுக்தம், தத்குண

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தாநங்கள். இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்' என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்.

“தத்த்வமஸி......”—தவிரவும், “தத்த்வமஸி” இத்யாதியான ச்ருதி, ஸத் வித்யையினல் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதையும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸ்தியின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். வாக்யகாரர், “யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேல் ‘த்ரிவிதாவஸ்தாநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? ‘இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தாநங்களை உடையது’ என்னும் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்று விவரிக்கப்பட்டது.

தத்த்வமஸீதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார். [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “ஜோஷ்டாரம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” இத்யாதியான ச்ருதி, “தத்த்வமஸி” என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”—இது வாக்யகாருடைய வாக்யம். ‘ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால், ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்’ என்பது அர்த்தம். ஸத் வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸ்தி செய்கிறவன், கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே த்யானிக்கிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே.

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் ‘யத்யபி......
......ப்ராப்யதே’’ என்பதால்.

கொவாஸதாக ” இதி । ஸ்ராவஸ்தம் ச ஏதிஸாஸாயெந விகல்ப விகல்பம் ஸதா “ யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்ண தைவதம் மகுணமணம் உநஸாமந்பாவெதி, ததாபி அந்தர்குணாமேவ தைவதம் ஹஜத இதி தத்ராபி ஸமகுணமேவ தைவதம் ப்ராப்யதே ” இதி । ஸச்சித்தஃ—ஸதி

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது, தஹர வித்யைக்கும், ஸத் வித்யைக்கு முள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில், த்ரமிடாசார்யரால் “ யத்யபி......ப்ராப்ய த இதி ” என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வ்யாக்யாநத்தின் அர்த்தமென்ன வென்றால், ஸச்சித்தஃ—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய்

விகல்ப விகல்பம் ஸதா—உபநிஷத்துக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வழிகளுக்கு ‘ப்ரஹ்ம வித்யை’ என்று பெயர். ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடையச் சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும். இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே இருக்கிறபடியால், அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை. ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள். அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான். அந்த உபாஸ்தியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள். இந்த விகல்பத் தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ஸச்சித்தஃ—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன்; ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம். நிர்புக்ண தைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விட்டப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை.)

த்யாநிஷ்ட:, யத்யபி ந நிஷ்க்ருஷ்ய தைவதம் குணகணம் உபாஸாஞ்சக்ரே—அபஹதபாப்மத்வாதிகல்யாணகுணகணம் தைவதாதுத்த்ருத்ய யத்யபி தஹரவித்யாநிஷ்ட இவ ந ஸ்மரேத், ததாப்யஜ்ஞ: ஸகுணாமேவ தேவதாம் பஜதே—தேவதாஸ்வரூபாநுபந்தித்வாத் ஸகலகல்யாணகுணகணஸ்ய கேநசித் பரதேவதாஸாதாரணேந நிகிலஜகத்காரணத்வாதிநா குணேநோபாஸ்யமாநாபி தேவதா வஸ்துத: ஸ்வரூபாநுபந்திஸர்வகல்யாணகுணவிசிஷ்டைவோபாஸ்யதே; அத: ஸகுணமேவ ப்ரஹ்ம தத்ராபி ப்ராப்யமிதி ஸத்வித்யாதஹரவித்யயோர்விகல்ப: இத்யபியுக்தை: ।

கிறவன், யத்யபி ந நிஷ்க்ருஷ்ய தைவதம் குணகணம் உபாஸாஞ்சக்ரே—தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாப்மத்வம் முதலியகல்யாண குண கணங்களைத் தஹர வித்யாநிஷ்டன் போல அநுஸந்தாநம் செய்யாவிட்டாலும், ததாபி அஜ்ஞ: ஸகுணாமேவ தேவதாம் பஜதே—ஸகல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத்தில் ஜகத் காரணத்வம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் விசிஷ்டமாக மாத்ரம் தேவதை உபாஸிக்கப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அந்தத் தேவதை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகின்றது; இதி தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யதே—ஆகையால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே இதற்கு ப்ராப்யமான வஸ்து. ஆகையால் தான் ஸத்வித்யைக்கும் தஹரவித்யைக்கும் விகல்பம்' என்பது தான்.

தேவதாஸ்வரூபாநுபந்தித்வாத் ஸகலகல்யாணகுணகணஸ்ய—உபாஸகனால் த்யாநிக்கப்படுமவை சிற்சில குணங்களேயாயினும், உபாஸிக்கப்படும் தைவதம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதே.

இதி ஸத்வித்யாதஹரவித்யயோர்விகல்ப:—இப்படி இரண்டு வித்யைகளுக்கும் ப்ராப்யமான வஸ்து ஸகுண ப்ரஹ்மமே யாதலால், அவை இரண்டும் விகல்பங்கள் என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த த்ரமிட பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து ஸத்வித்யா நிஷ்டனும் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது விளங்குகின்றது. ஆகையால், 'தத்த்வமஸி' என்னும் வாக்யம் ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமே ஆகவேண்டும்; ஆகையால் இது ஐக்யத்தைச் சொல்லமாட்டாது; ஆகையால் "ஹோதா ஹோம்யம் ப்ரதிதாநம் ச ஏகா" என்னும் வாக்யம் இதற்கு விருத்தமன்று; ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் கல்பிக்கப்படவேண்டாம்; இது தான் குறிப்பு.

ஏவம்விதபரபக்திரூபஜ்ஞாநவிசேஷஸ்யோத்பாதக: பூர்வோக்தாஹரஹருபசீயமாநஜ்ஞாநபூர்வககர்மாநுக்ருஹீதபக்தியோக ஏவ । யதோக்தம் பகவதா பராசரேண,

---

ஏவம்வித..........ஏவ:—இப்படிப்பட்ட பரம பக்தியாகிற ஜ்ஞாந விசேஷத்திற்கு, கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ரகாரம் செய்யப்படும் பக்தி யோகமே காரணம். அதாவது: ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்துடன் கூட வர்ணாச்ரம தர்மங்களை

பக்திரூ.......ஜ்ஞாந விசேஷ ஏவ—'பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பர ஜ்ஞாநம் வந்த பிறகு பிறக்கும் ப்ரீத்யதிசயமாகிற பக்தியினாலே என்னை அநுபவிக்கிறான் (**ததோ மாம் விசதே**)' என்று சொல்லும் வாக்யத்திலுள்ள 'பக்தி' என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தை இவ்விடத்தில் விவரிக்கிறார். அந்தப் பக்தியானது 'பரம பக்தி' என்று சொல்லப்படும் ப்ரீத்யதிசயமே. நிரதிசய ப்ரியமாக இருக்கிறபடியால் இது அநந்ய ப்ரயோஜநமாகின்றது. அப்படி நிரதிசய ப்ரியமாக இருக்கிறபடியால் பகவத் ப்ராப்தியில் கூட அபேக்ஷை ஜநிக்கமாட்டாது என்பதை '**ஸ்வயமத்யந்தப்ரிய:**' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது. இப்படியெல்லாம் விசேஷித்திருக்கிறபடியால் பரம பக்தியே இங்குச் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லவேண்டும். தவிரவும், '**விசதே**' என்னும் பதம், ப்ராக்ருதி பந்தத்திலிருந்து விடப்பட்டவனுடைய அநுபவத்தைக் குறிக்கும். அப்படிப்பட்ட வீடு பெறப்பண்ணும் பக்தி பரம பக்தியே ஆகுமன்றோ ?

தஸ்யைவ ஏவ தேந வரணீயோ பவதி—அப்படிப்பட்ட பக்தன் விஷயத்தில்தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு த்வராதிசயம் உண்டாகின்றது; அந்தப் பக்தனுக்குத் தான் அவன் கடுக மோக்ஷப்ராப்தியைக் கொடுக்கிறான்.

ஏவம்விதபரபக்திரூபஜ்ஞாநவிசேஷஸ்ய—இவ்விடத்தில் இந்தப் பக்தி 'பரபக்தி' என்று சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், அந்தப் 'பரபக்தி' என்னும் பதம் பரம பக்தியையே குறிக்கின்றது.

பரபக்த்யுத்பாதகோ பக்தியோக ஏவ—'பக்தியோகம்' இந்தப் பரம பக்தியை உத்பத்தி செய்கின்றது என்பதற்கு, ப்ரதிதிநம் பக்தியோகம் அப்யஸிக்கப் பட்டு வந்தால் அதுவே பரம பக்தி தசையை அடைகின்றது' என்பது அர்த்தம்.

இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம் உபாய ஸ்வரூபம். அது 'கர்ம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் என்னும் இரண்டினாலும் ஏற்படும் பக்தியோகமே' என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டது. அதை இவ்விடத்தில் '**கர்மாநுக்ருஹீதபக்தியோக:**' என்பதால் வற்புறுத்துகிறார்.

"𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍋𑌷𑌕𑌾𑌰𑌕𑌃 ॥"

𑌇𑌤𑌿 । 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯𑌾𑌵𑌨𑌿𑌤𑌲𑍇𑌽𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍—

"𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 ॥
𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 ॥"

[𑌭. 𑌗𑍀. 18—46.

யெல்லாம் சரிவர அநுஷ்டிப்பதனால் மேன்மேல் வளர்ந்து வரும் பக்தியோகமே இந்தப் பரம பக்தியின் உத்பத்திக்குக் காரணமாகின்றது. "𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌵𑌤𑌾" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் பகவாந் பாராசரர் இந்த அர்த்தத்தை விளக்கி இருக்கின்றார். ஜகத் முழுவதையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று இந்தப் பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்த பர ப்ராஹ்மமாகிற புருஷோத்தமனும், "𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂........" இத்யாதியான வாக்யங்களால் இதே அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿" என்பதற்கு, 'சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லி

𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌵𑌤𑌾—இந்த ச்லோகம், 'அந்தப் பக்தி கர்மாநுக்ருஹீதமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம்:—தம்தம் வர்ணங்களுக்கும் ஆச்ரமங்களுக்கும் விஹிதங்களாயுள்ள கர்மங்களைச் சரிவரச் செய்வதே ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆராதிக்கும் மார்க்கம்; வேறு ஒரு மார்க்கமும் அவனுடைய ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது'; அதாவது: பகவத் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாயுள்ள ஜ்ஞாநத்துக்கு வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநங்கள் அங்கங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று.

𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣........இந்த விஷயத்துக்கு ப்ரமாணமாக பகவத் வசநத்தையும் சொல்லப் போகிறவராய், அந்த வசநத்தின் மேன்மையை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்.

𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂........இதன் பொருள் :—'தம் தம் கர்மங்களில் நிரதனாக இருக்குமவன் எவ்விதம் பரமபதத்தை அடைவான் என்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் என்னுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும் 'இந்த்ரன்' முதலானவர்களைச் சொல்லும் சப்தங்களால், ஸர்வகாரண பூதனாயும் ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் இருக்கும் நானன்றோ குறிக்கப்படுகிறேன்? ஆகையால்

𑌉𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌿𑌤𑌕𑍍𑌰𑌮𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌲𑌭𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 । 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌟𑌙𑍍𑌕𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌡𑌗𑍁𑌹𑌦𑍇𑌵𑌕𑌪𑌰𑍍𑌦𑌿𑌭𑌾𑌰𑍁𑌚𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌗𑍀𑌤𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑌿𑌕𑌰𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 ।

யிருக்கிறபடி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் ஸித்தித்தும் அதனாலேயே யதாக்ரமம் வளர்ந்தும் வரும் பக்தியினாலேயே ஸித்தியைப் பெறுகிறான்' என்பது அர்த்தம். பகவத் போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், கபர்த்தி, பாருசி முதலான மிகவும் புகழத்தகுந்த சிஷ்டர்களெல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டும்,புராதநமான வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநங்களால் தெளிய உரைக்கப்பட்டுமுள்ள அர்த்தத்தை யுடைய கணக்கற்ற வேத வாக்யங்களே இந்தவழியைக் காண்பித்திருக்கின்றன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்களால் அவர்களை ஆராதிப்பதானது என்னை ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகையால் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநங்கள் பரமபதத்திற்கு ஸாதநங்களே.'

யதோதித........'ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி' [தம்தம்மால் அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டிய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால், எல்லாரும் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று சொல்லி இருப்பதைப் பார்த்தால், கர்மமன்றோ பரமபத ப்ராப்திக்கு உபாய மென்று ஏற்படுகின்றது? இதனால் பக்தி உபாயமென்று எப்படிச் சொல்லப்பட்ட தாகும்?' என்று உதிக்கும் சங்கைக்கு இந்த வாக்யத்தால் ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகிறார். 'கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பதால் ஸித்தித்தும் அதனாலேயே வளர்ந்தும் வரும் பக்தி ஒன்றினாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்' என்பதே 'ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி' என்பதன் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சங்கைக்கு அவகாசமில்லை.

பகவத்போதாயந........'இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள உபாய ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாரமானது, பெரியோர்களால் ஸாது வென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநங்களை மூலமாக உடையது' என்று சொல்லுகிறார். இதற்கு முன், உபேய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கு மிடத்தில், 'நான் உபபாதித்திருக்கும் ப்ரகார மெல்லாம் சிஷ்டர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யா நத்தை மூலமாக உடையது' [''தச்சேதனாசேதநச்ருதிநிகரபரிஷ்வக்த பரிக்ருஹீததத்வ்யாக்யாநபரிஷ்க்ருதமித்யர்த்தம்'' 232-வது பக்கத்தைப் பார்க்கவும்.] என்று சொல்லியிருப்பது போல, இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 'அத்வைதி முதலானவர்களும் தம் தம்மால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு வேத வேதாந்தங்களையே ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

ஃஹெநந அாவ-ூாகஙாகூளமுூெகூாக்ஷவாஉக்ஷவணககவிமுவதஂ ஜமுிஃதாநூஸாஙிஙெணா வெஉஙாஹூா வெஉாவமுூஙிகூஉரஷிஹிஃ ஸஹ

ஃஹெநந.......உதஹூாஜி—சார்வாக மதம், சாக்ய மதம், ஔலூக்ய மதம், ஆக்ஷ பாத மதம், க்ஷபணக மதம், கபில மதம், பதஞ்ஜலி மதம் ஆகிய இந்த மதங்களை அநுஸரிக்கும் வேத பாஹ்யர்களும், வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குத்ருஷ்டிகளும், இதனாலேயே

கள் சொல்லும் அர்த்தம். சிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்படும் அர்த்தமோ வென்றால், பகவத் போதாயனர் முதலான மஹான்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது' என்பது தாத்பர்யம். இம் மஹான்கள் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கும் மாதிரி, அர்த்தம் செய்யும் பொழுதே, அந்த வேத வேதாந்த வாக்யங்களின் பொருள் ஸுவ்யக்த மாகின்றது என்பதைக் குறிக்கின்றது இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸுவ்யக்த' சப்தம். டிஂகஃ—இது ப்ரஹ்மாநந்தி என்பவரின் மற்றொரு பெயர்.

இது வரையில் உபேயத்தின் ஸ்வரூபமும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபமும் விளக்கப் பட்டன. 'இவைகளை விளக்குவதில் கேவலம் தர்க்கம் மாத்ரம் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்படவில்லை; ஆனால் தர்க்காநுக்ருஹீதமான வேதமே ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப் பட்டது' என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு விருத்தமாக உபாயோபேய ஸ்வரூபங்களை வர்ணிக்கும் மதங்களெல்லாம், தர்க்காநுக்ருஹீதமான வேதத்தை விரோதிக்கின்றன என்னும் காரணத்தாலேயே அப்ராமாணங்களாகின்றன' என்பதைச் சொல்லுகிறார்.

ஃஹெநந—இதனாலேயே. அதாவது: 'தர்க்காநுக்ருஹீத வேதத்தை விரோதிக்கிற படியினாலேயே'.

அாவ-ூாக........வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் கேவலம் தர்க்கத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மதஸ்தாபநம் செய்பவர்கள் சிலர். அவர்களை வேத பாஹ்யர்களென்று சொல்வார்கள். இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள சார்வாகர் முதலானவரெல்லாரும் வேத பாஹ்யர்களே. சிலர், வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக் கொள்கையிலும், வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியாதவர்களாய் வேதத்தின் தாத்பர்யத்துக்கு விருத்தமாக விஷய க்ரஹணம் செய்வார்கள். அவர்களைக் குத்ருஷ்டிகள் என்று சொல்வதுண்டு. நிர்விசேஷ அத்வைத வாதம் செய்பவர்கள் இம்மாதிரியான குத்ருஷ்டிகளுள் ஒரு வகுப்பினர். 'பாஹ்யர்களுடைய மதம் அப்ராமாணமாக இருந்தபோதிலும், வேதத்தை அவலம்பித்தவர்களின் மதம் அப்ராமாணமாகக் கூடுமோ? வேதத்தில் அவர்களுக்கு ருசி இருக்கின்றது என்பதே அவர்களிடம் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது என்பதை ஸூசிப்பிக்கவில்லையா? அப்படி அவர்களிடம் ஸத்வ குணத்தின் உத்ரேகம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களுடைய மதம் அப்ராமாணமாவது ஏன்?' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமா

319

நிரஸ்தா: । வேதாவலம்பிநாமபி யதாவஸ்திதவஸ்த்வவபோதாஸாமர்த்யாத் பாஹ்யஸாம்யம் மநுநைவோக்தம்—

"யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய: ।
ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:"

கண்டிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள். 'வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குத்ருஷ்டிகளும், வேதத்தினுடைய அர்த்தத்தின் யாதாத்ம்யத்தை அறிய அசக்தர்களாய் விபரீதமாக வஸ்து க்ரஹணம் செய்கிறபடியால், அவர்களும் வேத பாஹ்யர்களைப் போன்றவர்களே' என்று "யா வேதபாஹ்யா:......."இத்யாதியான வாக்யத்தால் மநுவே விளக்கியிருக்

தாநம் சொல்லுகிறார். 'கேவலம் ஸத்வ குணம் இருப்பது ப்ரமாண்யத்துக்கு ஹேது வாகமாட்டாது. ரஜஸ், தமஸ் ஸம்பந்தமற்றதும் எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடியதுமான ஸத்வ குணத்தின் இருப்பே ப்ராமாண்யத்துக்கு ஹேது. அதுதான் வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஜநிப்பிக்கும். குத்ருஷ்டிகளிடம் அப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வம் இல்லையாதலால் அவர்களின் மதம் அப்ராமாணமாகின்றது' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம்.

ஔலூக்யா:—கணாத மதத்தை அநுஸரிப்பவர்கள். அக்ஷபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம், வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்கையிலும், குதர்க்க மூலமான சில வேத விருத்தங்களான அர்த்தங்களை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியாலும், வேதம் என்பது ஒரு புருஷனால் செய்யப்பட்ட சாஸ்த்ரமென்று வேதத்துக்குப் பௌருஷேயத் தன்மையைச் சொல்லுகிறபடியாலும், அவர்களும் இவ்விடத்தில் பாஹ்ய கோடியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

"யா வேதபாஹ்யா:......." இது மநுவின் வாக்யம். குத்ருஷ்டிகளின் மதம் அப்ரமாணம் என்பதை இது சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள்;—'எந்த எந்த ஸ்ம்ருதிகள் வேத பாஹ்யங்களோ, எவை எவை குத்ருஷ்டிகளோ, அவ்வவையெல்லாம் தமோகுண ஸம்பந்தம் பெற்றவை. ஆகையால் அவை அத்ருஷ்ட பலத்திற்கு ஸாதகங்களாகமாட்டா. த்ருஷ்ட பலத்துக்கு அவை ஸாதகங்களாகக்கூடும்; ஆகையால் அவைகளை நிஷ்பலங்கள் என்று சொல்லாமல் 'ப்ரேத்ய நிஷ்பலா:' (தேஹம் போன பிறகு அவைகளுக்குப் பலமில்லை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'தமோநிஷ்டா:'—

இதி । ரஜஸ்தமோப்யாமஸ்ப்ருஷ்டம் உத்தமம் ஸத்த்வமேவ யேஷாம் ஸ்வாபாவிகோ குணஸ்தேஷாமேவ வைதிகீ ருசி: வேதார்த்தயாதாத்ம்யாவபோதஶ்ச பவதி । யதோக்தம் மாத்ஸ்யே

'ஸங்கீர்ணா: ஸாத்விகாஶ்சைவ ராஜஸாஸ்தாமஸாஸ்ததா''

கிறார். 'எவர்களுக்கு, ரஜோ குணம் தமோ குணம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கும் உத்தமமான ஸத்வ குணமே ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ, அவர்களுக்கு மாத்ரம் வேதத்தில் ருசியும் வேதார்த்தத்தின் உண்மையான ஜ்ஞானமும் உண்டு' என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம். மாத்ஸ்ய புராண வசநமாகிற "ஸங்கீர்ணா:

இவ்விடத்தில் 'தமஸ்' என்பது ரஜோ குணத்தையும் குறிக்கின்றது என்பதை 'ரஜஸ்தமோப்யாம்' என்னும் பதம் விளக்குகின்றது.

ஸ்வாபாவிகோ குண:—ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்ட குணம். அதாவது: எப்பொழுதும் ஸ்தாயியாய் இருப்பது. இம்மாதிரி ஸ்தாயியாக இருக்கும் ஸத்வ குணத்தை யுடையவர்களிடம் ஒருபொழுதும் தவறுதல் நேரமாட்டாது என்பதை இந்த 'ஸ்வாபாவிக' என்னும் பதம் காண்பிக்கின்றது.

'இப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வம் எந்த க்ரந்தத்தில் இல்லையோ அது ப்ரமாணமாக மாட்டாது' என்பதைக் காண்பிக்க, "ஸங்கீர்ணா:" இத்யாதியான மாத்ஸ்ய புராண வசநம் கூறப்படுகின்றது. இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'ஸங்கீர்ணா:' என்பது முதலான சப்தங்கள், கல்பங்களை நோக்கிச் சொல்லப் படுகின்றன. ஏனென்றால், அடுத்து வரும் ச்லோகத்தில் "யஸ்மிந் கல்பே" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'இந்த வாக்யம், கல்பங்களை ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் விபாகம் செய்கின்றதே தவிர, இவை ப்ரமாணம், இவை அப்ரமாணம் என்று சொல்லவில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். ப்ரமாண அப்ரமாண விபாகம் சொல்லப்படாமல் இருக்கையிலும், ஸாத்விகாதி விபாகம் சொன்னதற்கு வேறு ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாதலால், ப்ராமாண்ய அப்ராமாண்யங்களின் நிர்ணயம் செய்வதே அந்த விபாகத்தின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அறிய வேண்டும். இவ்விடத்தில் கல்பங்களுக்குச் சொல்லப்படும் குணப்ராசுர்ய மெல்லாம் அந்தந்தக் கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஏற்படும் குண ப்ராசுர்யத்தாலேயே ஸம்பவிக்கின்றது. 'ஸங்கீர்ணா:' என்பதற்கு 'மூன்று குணங்களும் கலந்து நிற்கும் கல்பங்கள்' என்பது பொருள்.

𑌇𑌤𑌿 । '𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃, 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌃, 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌸𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌃, 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, '𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌮𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥"

𑌇𑌤𑌿 । 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚

𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌃'' என்பதும், இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது. 'சில ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் ஸங்கீர்ணங்கள், சில ஸத்வம் நிறைந்தவை, சில ரஜஸ் நிறைந்தவை, சில தமஸ் நிறைந்தவை' என்று இந்த வாக்யத்தால் கல்பங்களைப் பிரித்துவிட்டு, பிறகு "𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌤𑍁......'' என்னும் ச்லோகத்தால், 'ஒவ்வொரு கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒவ்வொரு குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது; எந்தக் கல்பத்தில் எந்தக் குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றதோ, அந்தக் கல்பத்தில் அந்தக் குணம் நிறைந்துள்ள தேவதையின் மஹிமையே அந்தக் கல்பத்தின் ஸ்வரூப ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாவால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது' என்று அந்த மாத்ஸ்ய புராணமே விளக்குகின்றது. அதே

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌮𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂— இவ்விடத்தில் '**𑌦𑍇𑌵**' என்னும் சப்தத்திற்குத் 'தேவதை' என்பது பொருள்.

"𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇........'' இதன் அர்த்தம். **𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇**—எந்தக் கல்பத்தில், **𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂**—எந்தப் புராணமானது, **𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂**— ப்ரஹ்மாவினுல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, (**𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇**—அந்தக் கல்பத்தில் அந்தப் புராணத்தில்), **𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯**—அந்தந்தக் குணத்தால் நிறைந்துள்ள தேவதையினுடைய, **𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇**—பெருமையானது அந்தந்தக் கல்ப ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தபடி வர்ணிக்கப்படுகிறது. 'ஸாத்விக கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸத்வ குணமே நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அப்பொழுது சொல்லப்படும் புராணம் ஸாத்விக தேவதையின் மஹிமையையே வர்ணிக்கின்றது; மற்றைக் கல்பங்களிலும் இம்மாதிரியே என்பது இதன் கருத்து.

𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 எந்தத் தேவதை எந்தக் குணத்துடன் கூடியது என்று விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகின்றது.

“𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ॥
𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌹𑌰𑍇𑌃 ।
𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ।
𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌗𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥”

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌷𑍁𑌚𑌿𑌦𑌹𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌕𑍇𑌷𑍁𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌜𑌃, 𑌕𑍇𑌷𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ; 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾

“𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌸𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 ॥”

𑌇𑌤𑌿 ।

புராணத்தில், தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவன் இவர்களுடைய மாஹாத்ம்யமும், ராஜஸ கல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவின் மாஹாத்மயமும், ஸாத்விக கல்பங்களில் விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யமும் சொல்லப்படுகின்றன வென்றும், அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில் அந்த ஸாத்விக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கும் யோகத்தை உடையவர்களே உத்தம கதியை அடைகிறார்களென்றும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் ஸரஸ்வதி பித்ருக்கள் இவர்களுடைய மஹிமை சொல்லப்படுகின்றதென்றும் “𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌯” இத்யாதியான வாக்யங்களால் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿........𑌇𑌤𑌿—இதனால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்:—‘ப்ரஹ்மா முதல் முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன். ஆகையால், அவர் விஷயத்திலும் சில காலங்களில் ஸத்வ குணம் மேலிட்டும் சில காலங்களில் ரஜஸ் மேலிட்டும் சில காலங்களில் தமஸ் மேலிட்டும் நிற்பது உண்டு. பகவானே, ‘பூமியில் இருக்கும் மநுஷ்யர்கள், தேவ லோகத்தில் இருக்கும் தேவர்கள், இவர்களுள், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை’ என்று சொல்லியிருக்

𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃—‘அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில், அந்தக் கல்பத்திய ஸாத்விக புராணங்களைக் கொண்டு பரதேவதா பாரமார்த்ய நிச்சயத்தைச் செய்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அநந்ய யோகமாகிற பாமைகாந்தித்வத்தை ஸாதித்துக் கொண்டவர்களே’ என்பது தாத்பர்யம்.

𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநமாவது:—‘ப்ரஹ்மா ஒரு ஜீவன். ஆகையால் அவர் குணவச்யர்; சில கல்பங்களில் ஸத்வ குணமும் சில கல்பங்களில் ரஜோ குணமும் சில கல்பங்களில் தமோ குணமும் மற்றும் சில கல்பங்களில் மூன்று குணங்கள் கலந்தும் அவரிடம் நிற்கும். ஸகல புராணங்களுக்கும் அவரே கர்த்தா. ஸத்வ குணம் நிறைந்திருக்கும்பொழுது சொல்லப்பட்டிருக்கும் புராணங்கள் தாம் ப்ராமாணிகங்கள். அவை விஷ்ணுவின் மஹிமையையே கூறுகின்றன. ஆகையால் விஷ்ணுவின் பெருமையைச் சொல்லும் புராணங்களையே நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்’ என்பது தான்.

"𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈"

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌸𑌤𑌿

கிறார். வேதம், 'பகவாந் முதலில் ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அவனுக்கு வேதங்களையும் கொடுத்தான்' என்று ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறாரென்றும் அவர் சாஸ்தர வச்ய ரென்றும் சொல்லுகிறபடியால், அவர் ஒரு க்ஷேத்ரஜ்ஞர் என்பது ஏற்படுகிறது. ஸாத்விக காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங் களும் ராஜஸ தாமஸ காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும்பொழுது, 'ஸாத்விக காலத்தில் செய்யப்பட்டவைகளே யதார்த்

"𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿......", இது கீதா வாக்யம் [18—40]. இதன் பொருள்:— பூமியில் மநுஷ்யர்களுக்குள்ளும் தேவ லோகத்தில் தேவர்களுக்குள்ளும், ப்ரஹ்மா முதலாய ஸ்தாவர பர்யந்தங்களான ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸம்ஸாரி களுள்ளும், குண த்ரயத்திற்கு உட்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை. அதாவது ஸகல ஸம்ஸாரிகளும் குணத்ரய வச்யர்கள் என்று சொன்னதாயிற்று. 'ப்ரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவராதலால், அவரும் மற்றை ஸம்ஸாரி களைப் போல் குணவச்யரே' என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂......'— இந்த ச்ருதி வாக்யம், ப்ரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரி கோடியைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கு ப்ரமாணம். "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿" என்பதால் ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ராணிகளுள் ஒருவர் என்பதும், "𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌣𑍋𑌤𑌿" என்பதால் அந்த ப்ரஹ்மா சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப்படவேண்டியவர்களுள் ஒருவர் என்பதும் விளங்குகின்றன. சாஸ்த்ரத் துக்குக் கட்டுப்படவேண்டியவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் கொடுக்கப்படுமன்றோ?

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌯𑍈𑌵—'புராணங்களெல்லாம் ஒரே தேவதையின் மாஹாத்ம்யத்தைப் பற்றி பேசவில்லையே! சில புராணங்கள் விஷ்ணுவையும் மற்றும் சில வேறு தேவதைகளையும் புகழ்கின்றனவே! இவைகளுள் எவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவை? எவை த்யஜிக்கத்தக்கவை? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக் கும் பொழுது, அந்தச் சங்கையின் பரிஹாரத்தை 'எந்தத் தேவதையை

ஸாத்விகப்ரஹ்மப்ரோக்தேஷ்வேவ புராணம் யதார்த்தம், தத்விரோத்யந்யதயதார்த்த-மிதி புராண நிர்ணயாயைவேதம் ஸத்வநிஷ்டேந ப்ரஹ்மணாபிஹித மிதி விஜ்ஞாயத இதி ।

ஸத்வாதீநாம் கார்யஞ்ச பகவதைவோக்தம்—

“ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ।
ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோऽஜ்ஞாநமேவ ச ॥” ப.கீ. [14-1]

தம்; அதற்கு விரோதிக்கும் மற்றவையெல்லாம் அயதார்த்தம்' என்று புராணங்களின் நிர்ணயத்தைச் செய்யும் பொருட்டே ‘இது ஸத்வநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாவினுல் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது' என்று கூறப்படுகிறது.

ஸத்வாதீநாம்......இதி—ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இந்த மூன்று குணங்களின் செய்கையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் “ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே......”

பஹுவான புராணங்கள் புகழ்கின்றனவோ அதைப்பற்றி பேசும் புராணங்களே அங்கீகரிக்கத்தக்கவை, மற்றவை த்யாஜ்யங்கள்' [பூயஸாம் ஸ்யாத் ஸபலத்வம்] என்னும் ந்யாயத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாம் செய்யலாமோவென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றக்கூடும். அது சரியன்று; ‘எவை ஸத்வ நிஷ்டரான ப்ரஹ்மாவால் சொல்லப்பட்டவையோ அவைகளே பரிக்ராஹ்யங்கள், மற்றவை த்யாஜ்யங்கள்' என்று வக்தாவின் குணத்திற்குத் தக்கபடி ப்ராமாண்ய அப்ராமாண்ய விபாகம் செய்யப்படவேண்டும் என்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே......இதன் பொருள்:—‘ஸத்வகுணம் வ்ருத்தி அடைந்தால், அதிலிருந்து ஆத்ம யாதாத்ம்ய அபரோக்ஷ ரூபமான ஜ்ஞாநம் ஜநிக்கின்றது; ரஜஸ் வ்ருத்தி அடைந்தால், அதிலிருந்து ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களில் லோபம் ஜநிக்கின்றது; தமஸ் வ்ருத்தி அடைந்தால், அதிலிருந்து அநவதாந நிமித்தமான அஸத் கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்தியும், அந்த ப்ரவ்ருத்தியினுல் விபரீத ஜ்ஞாநமும், அந்த விபரீத ஜ்ஞாநத்தால் அதிகதரமான தமஸ்ஸும், அந்தத் தமஸ்ஸால் ஜ்ஞாநாபாவமும் ஜநிக்கின்றன. இந்த வாக்யத்திலிருந்து ஸாத்விகமொன்றே அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச......ஸம்ஸாரிகளுடைய புத்தி, குணங்களுக்குத் தக்கபடி மாறுகின்றது என்பதை இந்த ச்லோகங்கள் விளக்குகின்றன. இந்த ச்லோகங்

"ப்ரவ்ருத்திஞ் ச நிவ்ருத்திஞ் ச கார்யாகார்யே பயாபயே ।
பந்தம் மோக்ஷஞ் ச யா வேத்தி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ஸாத்த்விகீ ।
யயா தர்மமதர்மஞ் ச கார்யஞ் சாகார்யமேவ ச ।
அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥
அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா ।
ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்திஸ் ஸா பார்த்த தாமஸீ ॥"

[ஸ்ரீ. கீ. 18-30,31,32.]

இதி । ஸர்வாஸு புராணாஸு ப்ரஹ்மண: ஸகாஶாதுபலப்தைவ ஸர்வாணி புராணாநி புராணகாரா: ப்ரசக்ரு: । யதோக்தம்

இத்யாதியான ச்லோகத்தாலும், "ப்ரவ்ருத்திஞ்ச......" இத்யாதியான ச்லோகங்களாலும் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஸகல புராணகாரர்களும் ஸகல புராணார்த்தங்களையும் ப்ரஹ்மாவினிடமிருந்து அறிந்துகொண்டே ஸகல புராணங்களையும்

களின் பொருள்:—'இவை மோக்ஷ ரூபமான ச்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தர்மங்கள் ; இவை அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஐஹிக மேன்மையை ஸாதித்துக் கொடுப்பவை' என்று உள்ளபடி அவைகளை அறிவிக்கும் புத்தி, ஸாத்விக புத்தி; அம்மாதிரியே அந்த புத்தி, தேச கால அவஸ்தா விசேஷங்களில் 'இவை செய்யத்தக்கவை, இவை செய்யத் தகாதவை' என்பதையும் அறிவிக்கும்; சாஸ்த்ரத்தைக் கடப்பது பயஹேது வென்பதையும் சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து நடப்பது அபய ஹேது வென்பதையும், அம்மாதிரியே ஸம்ஸாரத்தின் உண்மையையும் மோக்ஷத்தின் உண்மையையும் அது அறிவிக்கும். கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு வித தர்மங்களையும் கார்யாகார்யங்களையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிவிக்கவில்லையோ அது ராஜஸம். எந்த புத்தியானது தமஸ்ஸால் மூடப்பட்டதாய்க் கொண்டு, தர்மத்தை அதர்மமென்றும் அதர்மத்தைத் தர்மமென்றும், இம்மாதிரி ஸகல விஷயங்களையும் விபரீதமாகத் தோற்றுவிக்கின்றதோ, அது தாமஸம்.

ஸர்வாஸு புராணாஸு...'ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரஹ்மாவையே கர்த்தாவாக சொல்லக்கூடுமோ? பராசரர் முதலான மஹர்ஷிகளைப் புராண கர்த்தாக்களாகப் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே!' என்னும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக வஸ்து ஸ்திதியை விவரிக்கிறார். ப்ரஹ்மாவினிடமிருந்தே

"கல்பாநி யதாவத்விஷ்ணும் ஊக்ஷாஜைஷ்ர ஊ॒க நிஷூத்தஜை: ।
வ்ருக்ஷ: வெராவாது ஹமவாநஜ்ஞயொநி: விதாஜஹ: ॥"

இதி ।

ஸர்வாஷேஷெஷ வெதவாக்யேஷ வரஹ்ஸவிர ஜெஷ கல்பிதீ

செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் "கல்பாநி......" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் வ்யக்தம்.

ஸர்வாஷெஷெஷ......நிஸ்ரீயதெ—அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேத வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால், அந்த விரோதத்துக்கு எவ்விதம் நிர்வா

புராண விஷயங்களை அறிந்துகொண்டு மஹர்ஷிகளெல்லாரும் தம்தம் புராணங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் வஸ்து ஸ்திதி.

ஸர்வாஷெஷெஷ......இது வரையில் சொல்லிவந்தது என்னவென்றால் :—'தத்வ நிர்ணய விஷயத்தில் சார்வாகன் முதலான வேத பாஹ்யர்களின் வாக்யும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; வேதத்தை அவலம்பிக்குமவர்களுக்குள்ளும் சிலர், வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியுமளவு சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களன்றிக்கே கேவலம் வேதத்தில் ஒருவித ருசியைப் பெறுவிக்கும் ஸ்வல்ப ஸத்வ குணம் மாத்ரம் பொருந்தினவர்களாக இருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய வாக்யமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது; எவர் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அவலம்பிப்பதுடன் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமாகமாட்டும்' என்று முதலில் நிரூபித்து விட்டு, பிறகு 'வேதத்தையே அவலம்பித்து அதன் அர்த்தத்தை வெளியிடும் பொருட்டு அதற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற புராணங்களைச் செய்துள்ள புராண கர்த்தாக்களுள் எவர்கள் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்கள்? எவர்களுடைய புராணங்களை நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கக்கூடும்?' என்பதை விளக்கப் புகுந்தவராய், 'ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரஹ்மா ஒருவரே வக்தாவாக இருக்கச் செய்தேயும், அவர் குண த்ரய வச்யரானபடியால், அவருக்கு ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவரிடமிருந்து வெளிவந்த புராணங்களை த்யஜித்து விட்டு ஸத்வ குணம் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவர் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரித்தல் வேண்டும்' என்று நிர்த்தாரணம் செய்தார். 'அது தான் எப்படி விளங்கும்?' என்பதை, 'எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யத்தைக் கொண்டாடுகின்றன

அத: தாத்பர்யநிஶ்சயாத் விரோத: ஸமாதேய: । யதாவிதேத விரோதபரிஹார உச்யதே

“ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணை: பரமாத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டாப்ய த்யா

ஹம் செய்யக்கூடும்? என்னில், பூர்வாபர பர்யாலோசநம் செய்து அதனல் தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த விரோதத்துக்கு நிர்வாஹம் ஏற் படுமென்று கீழே சொல்லி இருக்கிறேம். “ப்ராணம் மநஸி” “ப்ரஹ்மவிஷ்ணு

வோ அவையவை ஸத்வ குணம் மேலிட்ட காலத்திற் சொல்லப்பட்டவை’ என் னும் ப்ரமாண வாக்யத்தால் தெளிவித்தார். இது தான் இதுவரையில் சொன்ன விஷயம். இனி, ‘பௌருஷேயங்களாயுள்ள புராணங்களின் ப்ராமாண்யத்தையும் அப்ராமாண்யத்தையும் அந்தப் புராணங்களின் வக்தாவினுடைய குணதுகுண மாக நிர்த்தாரணம் செய்வது உபபந்நமேயாயினும், அபௌருஷேயமாயுள்ள வேத வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால் அவ்விடத்தில் எவ்விதம் நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும்?’ என்னும் விஷயத்தை விசாரிக்கிறர்.

தாத்பர்யநிஶ்சயாத் விரோத: ஸமாதேய:—‘கீழில், அபேத ச்ருதிக் ளெல்லாவற்றுக்கும் பூர்வாபர பர்யாலோசனை முதலியவைகளேச் செய்து, அது வழியாக அவைகளின் தாத்பர்யத்தை நிச்சயித்து எம்மாதிரி நிர்வாஹத்தைச் செய்தோமோ, அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும் அவிரோத நிர்வாஹம் செய்யக் கூடும் என்று சொல்லுகிறர். இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப்படும் விஷயம் என்ன வென்றல்:—‘சில ச்ருதி வாக்யங்கள் சிவனே ஜகத் காரண வஸ்துவாகவும் ஆகையால் அவனே த்யாநிக்கப்படவேண்டியவனென்றும் கூறுகின்றன; மற்றும் சில வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மாவையும் இந்த்ரனேயும் வேறு மற்றை தேவதைகளேயும் த்யேய வஸ்துவாகப் புகழ்கின்றன. மற்றும் சில ச்ருதிகள் விஷ்ணுவை ஜகத் காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. வேறு சில ச்ருதிகள், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டுபண்ணப்படுகிறர்களென்றும், இவர்களேக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான வேறென்றே ஜகத்காரணமென்றும் சொல்லுகின் றன. இவ்விதம் இருக்கையில் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்றும் அவனே த்யாநம் செய்யத்தகுந்தவனென்றும் சில ச்ருதி வாக்யங்களே மாத்ரம் அவலம்பித்து நாம் நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடுமோ?’ என்பதே.

“ப்ராணம் மநஸி.........” இதன் பொருள்:—ஸகல இந்த்ரியங்களே

𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍",

"𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 ; 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌶𑌂𑌭𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌃 " [𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌶𑌿𑌖𑌾],

"𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌨 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥" [𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍]

"𑌤𑌤𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑍍, 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌥𑍇𑌤𑌰𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑌶𑌿𑌰𑍋𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌗𑍁𑌹𑌾𑌶𑌯𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍀 𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌃",

---

𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃", "𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍", "𑌤𑌤𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌰𑌮𑍍", "𑌯𑌦𑌾𑌤𑌮𑌃," 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍" இத்யாதியான வாக்யங்களுக்கும், கீழே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள

யும் பாஹ்ய விஷயங்களிலிருந்து நிரோதம் செய்து கொண்டு அவைகளைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நிலை நிறுத்தி ஈசாநனை த்யாநம் செய்யவேண்டும்.

" 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁......". இதன் பொருள் :—ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டு பண்ணப்படுகிறார்கள். ஜகத் காரண மொன்றே உண்டுபண்ணப் படுகிறதில்லை. அது தான் த்யாநம் செய்யப்படத் தகுந்தது. ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நனாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவுமுள்ள சம்புவே ஆகாசத்தின் நடுவில் த்யாநிக்கத் தகுந்தவன்.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 :—இதற்கு ஆபாதத: தோன்றும் அர்த்தமாவது: 'எவனைக் காட்டிலும் பரமான வஸ்துவும் அபரமான வஸ்துவும் இல்லையோ, எவன் வ்ருக்ஷம் போல ஆகாசத்தில் ஒருவனாக நிற்கிறானோ, அவனாலே இந்த விச்வம் முழுவதும் பூர்ணமாய் இருக்கின்றது. அதற்கு மேற்பட்டது யாதொன்று உண்டோ அது ரூபமற்றது, தோஷமற்றது. எவர்கள் அதை அறிகிறார்களோ அவர்களே மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்; மற்றவர்களெல்லோரும் துக்கத்தையே அடைகிறார்கள். அந்த வஸ்துவுக்கு எவ்விடத்திலும் முகம் சிரஸ், கழுத்து. அது ஸர்வ ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய குஹையிலும் வஸிக்கின்றது; அது ஸர்வ வ்யாபி; அது சிவனெனப்படும் பகவானே.'

“யதா தமஸ்தந்திவா ந ராத்ரிர் ந ஸந் ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:”
[ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்]

‘நாராயணனே பர ப்ரஹ்மம்’ என்பதற்கும் எப்படி தாத்பர்ய நிச்சயத்தால் அவிரோதம் சொல்லக்கூடும்? என்னில் இது மிகவும் அல்பமான விஷய

“யதா தம:......இதன் பொருள்:—இந்த ஜகத் முழுவதும் தமஸ்ஸாகிற அவஸ்தையில் இருந்த பொழுது, பகல் என்றும் இரவு என்றும் எவ்வித கால விபாகமும் இல்லை; ஸத் என்பதும் இல்லை; அஸத் என்பதும் இல்லை; கேவலம் சிவன் மாத்ரம் இருந்தான்.

இத்யாதி—இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்கள். “ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்ததாக்ரே” இத்யாதியான வாக்யங்கள். சிவனை ஜகத் காரணமாகச் சொல்வது போல ப்ரஹ்மாவையும் மற்ற தேவதைகளையும் ஜகத் காரணமாகச் சில வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன. அவை இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். இந்த வாக்யங்களெல்லாம் இருக்கையில் எவ்விதம் நாம் ‘நாராயணனே ஜகத் காரணம்’ என்று நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடும்’ என்பதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் சங்கை.

அத்யல்பமிதம்—இந்தச் சங்கை மிகவும் அல்பமானது. இதைப் பரிஹரிக்க ஆரம்பிக்கிறவராய், முதலில் தமது பக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார் “ஸதேவ” இத்யாதியான ச்லோகத்தால். இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படும் ஸ்வ பக்ஷம் எவ்விதம் நிற்கின்றதென்றால்:—ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்கள் பலவுண்டு. அவைகளுள் முக்யமானவை:—(1) “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்”, (2) ‘ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத், (3) “ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத், (4) ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத். இவையெல்லாம் ஜகத் காரணம் எது வென்னும் அர்த்தத்தையே வெளியிடுகின்றன. இவைகளின் பொருள்:—(1) ஸத் எனப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (2) ப்ரஹ்மம் எனப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (3) ஆத்மா வென்னப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (4) நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான். இவ்விடத்தில் ‘ஸத்’ ‘ப்ரஹ்மம்’ ‘ஆத்மா’ ‘நாராயணன்’ என்னும்

ஊத்யாதி; 'நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம' இதி ச பரம்பரைவ ச்ருதிவாதி
தம்| தேநாஸ்ய கதம் விரோத: ?| உத்யூச்யதே |
வேதவித்பரவேத்யா ஸ்வாக்யந்யாயோபப்ரும்ஹிதா:|
வேதா: ஸாங்கா ஹரிம் ப்ராஹுர்ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம்||

மென்றே நாம் பதில் சொல்வோம். ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் மீமாம்ஸா ந்யாயங்கள் இவைகளால் உபப்ருஹ்மணம் செய்யப்படும் வேதங்கள், தமது ஸகல அங்கங்களுடனும், விஷ்ணுவையே ஜகத்தின் ஜந்ம ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்

சப்தங்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களைக் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாக ப்ரஸங்கிக்கும். அது அநிஷ்டம். பரஸ்பரம் விருத்தம் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கு ஐக கண்ட்யம் சொல்வது ந்யாயத்துக்கு ஒத்திருந்தால் அப்படிச் சொல்வதே உத்தமமன்றோ ? இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸா ந்யாயங்களை அவலம்பித்து 'ஸத், 'ப்ரஹ்ம' 'ஆத்மா' என்னும் சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனிடத்திலேயே பர்யவஸிக்கின்றன வென்று நிரூபிப்பது ஸாத்யம் எப்படியெனில்:— 'ஸத்' என்னும் சப்தம் ஸத்தையுடன் கூடிய வஸ்து வெல்லாவற்றையும் குறிக்கின்றது ; அதாவது ப்ருஹத்தாக (பெரியவையாக) இருப்பவை அப்ருஹத் (அளவுக்கு உட்பட்டவையாக) இருப்பவை இவை யெல்லாவற்றுக்கும் அது வாசகம் என்றதாயிற்று ; 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சப்தம் ப்ருஹத்தாக இருக்குமவைகளை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. ஆகையால் 'ஸத்' என்பது ஸாமாந்ய வாசகமாகவும் 'ப்ரஹ்ம' என்பது விசேஷ வாசகமாகவும் ஆகின்றது. இம்மாதிரியே 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சப்தம் ஜீவன்களாகிற சேதந வஸ்துவையும் ப்ரதாநமாகிற அசேதந வஸ்துவையும் குறிக்கின்றது; ஆத்மா என்னும் சப்தம் சேதந வஸ்த்துக்களை மாத்ரம் குறிக்கின்றது: ஆகையால் 'ப்ரஹ்ம' என்பது ஸாமாந்ய வாசகம், 'ஆத்மா' என்பது விசேஷ வாசகம். அம்மாதிரியே 'ஆத்மா' என்னும் சப்தம் ஸர்வ சேதநர்களையும் குறிக்கின்றது; 'நாராயண' என்பது பரமாத்மா ஒரு சேதநனைமாத்திரம் குறிக்கின்றது: ஆகையால், 'ஆத்மா' என்பது ஸாமாந்யமாகவும் 'நாராயண' என்பது விசேஷமாகவும் ஆகின்றன. இப்படி பூர்வ பூர்வம் ஸாமாந்ய சப்தமாகவும் உத்தரோத்தரம் விசேஷ சப்தமாகவும் ஒரு இடத்தில் ப்ரயோகம் காணப்பட்டால், அவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஸாமாந்ய சப்தங்களெல்லாம் அவைகளுக்கு விசேஷமாயிருக்கும் சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவிலேயே பர்யவஸிக்கின்

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே, யேந ஜாதானி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்ம" இதி

குக் காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. எப்படியெனில் :—"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்னும் ஸூத்ரம் சொல்லுகிறபடி, "யதோ வா" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து, ஜகத்தின் ஜந்மம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் வஸ்து

றன என்பது ஒரு மீமாம்ஸா ந்யாயம். அந்த ந்யாய ப்ரகாரம் இவ்விடத்தில், 'ஸத்' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம், 'ப்ரஹ்மம்' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றதென்றும், 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம் 'ஆத்மா' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றதென்றும், 'ஆத்மா' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம் 'நாராயண' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றது என்றும் ஸித்திக்கிறபடியால், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நாராயணனையே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகின்றனவென்று நிச்சயிக்கக்கூடும். இந்த அர்த்தத்தை நமது பூர்வாசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளில் பஹுவாகக் காணலாம். பின்வரும் ச்லோகம் ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூக்தி.

"யத்பூம்ந: காரணத்வம் ச்ருதிஷு வாக்யே
ப்ரஹ்மேதி வா ஸதிதி வாத்மேதி வா தத் ।
நாராயணஸ் ஸ இதி ஹ்யேவ நிஷ்க்ருஷ்ய வீதி
ஸம்பாவிகீர்ப்ரஹதயோர்வ்யஞ்ஜநாஜ்ஜநாத் ॥"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத" :—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களில் இரண்டாவது ஸூத்ரம். காரண வாக்யங்களை உதாஹரிக்கப்புகும்பொழுது ஸூத்ரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு லக்ஷண வாக்யத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் :—அஸ்ய-விவித விசித்ர போக்த்ரு போக்ய பூர்ணமான இந்த ஜகத்துக்கு, யத :—எதனிடமிருந்து, ஜந்மாதி - உத்பத்தி முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, தத்—அது, ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம். "யதோ வா இமானி..." இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம், ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்க சக்தமா இல்லையாவென்று ஸம்சயம் வர, அப்படி ப்ரதிபாதிக்க அது சக்தமென்று இந்த ஸூத்ரம் சொல்லுகின்றது. அப்படி அந்த ச்ருதிவாக்யம் சக்தம் என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே இவ்விடத்தில் இந்த ஸூத்ரம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"யதோ வா......"—இது ப்ருகு வல்லி வாக்யம். இதன் பொருள் :—எதனிடமிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதை அந்தராத்மாவாகக்கொண்டு அவை ஜீவிக்கின்றனவோ, எதில் அவையெல்லாம் லயத்தை அடைகின்றனவோ அதை ப்ரஹ்மமென்று அறி.

ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்மேத்யவகம்யதே। தத்ர ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரக ரணேஷ்வவகந்தவ்யம் ஜகதுபாதாநதாநிமித்ததாந்தர்யாமித்வாதி ஸம்பந்ந ஜகத்காரணம், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இதி ஸச் ச்சப்தாபிஹிதமேவேத்யவகம்யதே। சாகாந்தரே "ப்ரஹ்ம வா இதமேகமே வாக்ர ஆஸீத்" இதி காரணவாசிநா ப்ரஹ்மசப்தேந வ்யபதிஷ்ட:; ததா ச,

---

ப்ரஹ்மமென்றே அறியப்படுகின்றது. அப்படி ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறவும், ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களிலிருந்தே அறியப்பட வேண்டியதுமான அந்த ஜகத்காரண வஸ்து, "ஸதேவ" இத்யாதி வாக்யத்தில் 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அந்த "ஸதேவ" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. வேறொரு சாகையில் காணப்படும் "ப்ரஹ்ம" இத்யாதியான வாக்யமும் ஜகத்துக்குக் காரணம் யாது என்னும் அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து

தத்ர - 'ஜகத்காரணம் எதுவோ அது ப்ரஹ்மமாக இருக்கட்டும். அந்த ஜகத்காரண வஸ்து எதுவென்பது தெரியவில்லையே' என்று உண்டாகக் கூடிய சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார். அதை அறிவதற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் இருக்கும் வாக்யங்களையே பார்க்கவேண்டு மென்று அந்த வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார். "ஸதேவ ஸோம்ய...". இது சாந்தோக்யம் 6-வது அத்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருளை 51, 52-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஜகதுபாதாநதா......ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும் எல்லாம், 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவே. அது, ஜகத்துக்கு அந்தர்யாமியாகவும் இருந்துகொண்டு பரம காரணமுமாகின்றது என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் தாத்பர்யம். [உபாதான காரணம் நிமித்த காரணம் இவைகளின் அர்த்தம் கீழே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.]

இவ்விடத்தில் வேறு சில சங்கைகளும் செய்யக்கூடும். "நஸந் சாஸச் சிவ ஏவ கேவல:" (முதலில் ஸத்தும் இல்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவனே இருந்தான்) என்னும் வாக்யம் சிவனுக்கு ஜகத் காரணத்வத்தைச் சொல்லுகின்றதே; இதை அநாதரிக்கக் கூடுமோ? என்பது ஒரு சங்கை. இதற்குப் பரிஹாரம் :—'இவ்விடத்தில் 'சிவன்' என்னும் சப்தம் அந்தப்

ஸத்ஶப்தேந ப்ரஹ்மஶப்தாபிஹிதமேவ மஹ்யதே। ஸ்வயமேவாத: ஶாகாந்தரே 'ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்'' இத்யாத்மஶப்தேநாபிஹித:; ததா ச ஸத்ப்ரஹ்மஶப்தாப்யாமபிஹிதமேவாபிஹித இத்யவகம்யதே। ஶாகாந்தரே அபரமேவாத: ''ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந் ந ப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி'' இதி நாராயணஶப்தேநாபிஹித:; ததா ச ஸத்ப்ரஹ்மாத்மாதிஶப்தைர்ஜகத்காரணதயாபிஹித: ஶப்தை: நாராயண ஏவாபிஹித இதி நிஶ்சீயதே।

இந்த வாக்யத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. மற்றும் ஒரு சாகையில் காணப்படும் ''ஆத்மா வா'' இத்யாதியான வாக்யமும் அந்த ஜகத்காரண அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத்' 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சப்தங்களால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில் 'ஆத்மா' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. இன்னும் வேருெரு சாகையில் காணப்படும் ''ஏகோ ஹ வை நாராயண:'' இத்யாதியான வாக்யமும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத்' 'ப்ரஹ்ம' 'ஆத்மா' என்னும் சப்தங்களால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில் 'நாராயண' என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவே என்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

பெயருள்ள தேவதையைக் குறிக்கவில்லை; ஆனல் அதற்கு 'ஸுகத்தைக் கொடுப்பவன்' என்பது பொருள்; ஆகையால் அது ஸுகப்ரதனகிற நாராயணன் பக்கலிலே சென்று சேரும்' என்பதுதான். 'சிவ' என்னும் சப்தத்தை நாராயண சப்த வாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜிப்பது போல, நாராயண சப்தத்தை சிவ சப்தவாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி வாக்ய யோஜனை செய்யக் கூடாதோ? என்னில், நாராயண சப்தம் யோகரூடி (காரணவிடுகுறிப் பெயர்), ஆகையாலே அம்மாதிரி சேர்க்கவொண்ணுது என்று ஸமாதாநம் சொல்வார்கள். 'ரூடிர்யோகமபஹரதி' என்பது ந்யாயம். 'சிவ' என்னும் சப்தம் யோகரூடி யன்ருே வென்ருல், அது ஸாதாரண யோகரூடி என்றும் நாராயண சப்தம் அஸாதாரண யோகரூடி யென்றும் சொல்வார்கள். இன்னும் இதுபோன்ற மற்றை பல சங்கைகளுண்டு. அவையெல்லாம் ப்ராப்த காலங்களில் விசாரிக்கப்படும்.

''ஸதேவ ஸோம்ய இதம்.............'' ''ஆத்மா வா.............'' ''ஏகோ ஹ வை நாராயண.............''. இவை ஸ்பஷ்டம்.

334

“யஸ்ஞ: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி” இத்யாதிஷு “நைநமூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரஹத் ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம”

“யஸ்ஞ:............ஹேத்வாதயதி”:—தவிரவும், நாராயணோபநிஷத்தில், “யஸ்ஞ: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி” என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம்,

---

“யஸ்ஞ:...........” கீழில் ஜகத் காரணத்தைக் குறிக்கும் ‘ஸத்’ ‘ப்ரஹ்ம’ ‘ஆத்மா’ இவை முதலிய சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனையே சொல்லுகின்றன வென்று ந்யாயத்தை முன்னிட்டு உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த உபபாதநத்துக்கு மற்றுமொரு ப்ரமாணம் கூறப்படுகின்றது. “யஸ்ஞ: ஸமுத்ரே” இத்யாதியான வாக்யம், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் காணப் படுகின்றது. இது, இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வஸ்து மற்ற ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பரமென்றும், இதைக்காட்டிலும் பரமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லையென்றும் முக்யமாகச் சொல்லுகின்றது. அந்த வஸ்து எது வென்று அறிவதற்கு வேண்டுவனவான அடையாளங்களும் இந்த வாக்யங்களில் தென்படுகின்றன. முதலில் “யஸ்ஞ: ஸமுத்ரே” (ஸமுத்ரத்தினுள் இருக்கும்) என்னும் ஸமுத்ர சாயித்வமான லிங்கம், ‘அந்த வஸ்து நாராயணனே’ என்பதை ஸூசிப்பிக்கின்றது. இரண்டாவது “வித்யுத: புருஷாதபி” (மின்னல் வர்ண முள்ள புருஷன்) என்பதும், “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ” என்னும் வாக்யம் போல அந்த நாராயணனையே குறிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம். இந்த வாக்யத்திற்கு நாராயண பரத்வம் சொல்வதற்கு இவையெல்லாம் லிங்கங்கள்.

தவிரவும், இந்த “யஸ்ஞ:” இத்யாதியான வாக்யம், இதற்குப் பின் வரும் “அத்ப்ய: ஸம்பூத:” இத்யாதியான வாக்யத்துடன் ஒரே வாக்யமாகிறபடியால், அதற்குக் குறிப்பாக நிற்கும் நாராயணனே இதற்கும் குறிப்பாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஹேதுக்களுள் ஒன்று. இவை இரண்டும் ஒரே வாக்யம் என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் க்ரமத்தால் விளங்கும். அந்த க்ரமமாவது—“யஸ்ஞ: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி” என்று ஆரம்பித்து, “யஸ்மிந் இதம் ஸம் ச வி சைதி ஸர்வம்” என்று முடிந்தவுடன், “அத்ப்ய: ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ” என்னும் வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருள்—‘ஹிரண்யகர்ப: என்று ஆரம்பிக்கும் எட்டு ருக்களும் இவ்விடத்தில் “யஸ்ஞ:” இத்யாதியுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட வேண்டும்’ என்பது தான். ஆகையால் ஒரே வாக்யமாகின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம். அப்படி இவை

மஹத்யஶ: । ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சனைனம் । ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபிக்லுப்தோ ய ஏனம் விதுரம்ருதாஸ்தே

"நைனமூர்த்வம்" இத்யாதியான வாக்யங்களால், உபாஸ்ய வஸ்துவானது மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பரமென்பதை விளக்கி,

---

ஒரே வாக்யமாகிறபடியால் இவைகளால் நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்துவும் ஒன்றாகவே இருத்தல் வேண்டும். ஹிரண்யகர்ப: இத்யாதியான அநுவாகம் நாராயண பரம் என்பதற்கு அதில் தென்படும் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்பது ஸூசகமானதால் "அத்ப:" இத்யாதியும் நாராயண பரமென்று சொல்வதற்கு ஸந்தேஹ மில்லை.

இப்படி "அத்ப:" இத்யாதியான வாக்யம், ஸமுத்ர சாயித்வம் வித்யுத் வர்ண புருஷத்வம் ஆகிய இவ்விரண்டு லிங்கங்களாலும், லக்ஷ்மீ பதித்வத்தை லிங்கமாக உடைய உத்தர அநுவாகத்துடன் ஏக வாக்யமாகிறபடியாலும் நாராயணனையே ஜகத் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்பது ஸித்தம். "ஹிரண்யகர்ப:" என்னும் பதம், "ஹிரண்யகர்போ ஹேமகர்ப:" என்கிறபடி நாராயணனையும் குறிக்குமாகையால் அதற்கு 'ப்ரஹ்மா' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டிய நிர்பந்தமில்லை.

அபர ஏஷா நாராயணாநுவாகே வ்யவஸ்தித:—இவ்விடத்தில் 'நாராயண அநுவாகம்' என்பதால் "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம்" இத்யாதியான அநுவாகம் சொல்லப்படுகின்றது. "அம்பஸ்யபாரே" என்று ஆரம்பிக்கும் ப்ரச்நம் முழுவதற்குமே நாராயண உபநிஷத் என்று பெயர். இதில் முன் இருப்பதை பூர்வ நாராயண உபநிஷத்தென்றும் பின் இருப்பதை உத்தர நாராயண உபநிஷத்தென்றும் சொல்வார்கள். இந்த உத்தர நாராயண உபநிஷத் இந்த ப்ரச்நத்தில் 11-வது அநுவாகம். 10-வது அநுவாகத்தின் முடிவில்

"தஹ்ரம் விபாபம் பரவேஶ்மபூதம் யத்புண்டரீகம் புரமத்யஸம்ஸ்தம் । தத்ராபி தஹ்ரம் ககனம் விஶோகஸ்தஸ்மின் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் ॥ யோ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: । தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீனஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ॥"

भवन्ति" इतीदं सर्वस्योत्पत्तिं प्रतिपाद्य, तस्योत्पत्तिं किंचिन्न विद्यत इति च प्रतिषिध्य, "अद्भ्यः संभूतो हिरण्यगर्भ

"न तस्येशे" இத்யாதியால் அதைக்காட்டிலும் பரமான வஸ்து ஒன்றுமில்லை என்றும் ப்ரதிஷேதிக்கின்றது. அதற்குப் பிறகு வரும் "अद्भ्यः संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ" என்னும் வாக்யம், இதனுடன்

என்னும் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. இதற்குப் பிறகு 11-வது அநுவாகம் 'सहस्रशीर्षं देवम्" இத்யாதியாக ஆரம்பிக்கின்றது. இவ்விடத்தில் ஸங்கதி என்னவென்றால்—'10-வது அநுவாகத்தில், "தஹர வித்யை" என்னும் ஒரு ப்ரஹ்ம வித்யையைக் குறிப்பிட்டு, அதனால் உபாஸிக்கப்படும் தேவதை நாராயணனே என்று சொன்னபிறகு, 11-வது அநுவாகத்தில், ஸாமாந்யமாகப் பரவித்யா ப்ரகரணங்களெல்லாவற்றிலும் பரவஸ்துவை நிர்த்தேசிப்பதாகக் காணப்படும் 'பரப்ரஹ்மம்' 'பரஞ்ஜ்யோதிஸ்' 'பரதத்வம்' பரமாத்மா' இத்யாதியான சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனையே நிர்த்தேசிக்கின்றனவென்று சொல்லப் படுகின்றது' என்பதுதான்.

இதைச் சற்று கவனித்துப் பார்போம். உபநிஷத்துக்களில் அநேக ப்ரஹ்மவித்யைகள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. அவைகளுள் சிலவற்றில், உபாஸிக்கப்படும் வஸ்து 'ஸத்' என்றும், மற்றும் சிலவற்றில் 'பரப்ரஹ்மம்' என்றும், மற்றும சிலவற்றில் 'பரமாத்மா' என்றும் இம்மாதிரி, உபாஸிக்கப்படும் வஸ்து பலவிதமாக வ்யவஹரிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இப்படிப் பல வித்யைகளில் பல பெயர்களால் நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணன் ஒருவனே என்பது நமது ஸித்தாந்தம். இவ்விதம் ஸித்தாந்தம் செய்வதற்குப்பல ப்ரமாணங்கள் உண்டு. அவைகளுள் இந்த உத்தர நாராயண அநுவாகத்தை நாம் ஒரு பெரிய ப்ரமாணமாக க்ரஹித்திருக்கிறோம். அதாவது, ஸகல பரவித்யைகளிலும் உபாஸ்யமாக நிர்த்தேசிக்கப் பட்டுள்ள வஸ்துவின் நிர்த்தாரணத்தைச் செய்வதற்கு இந்த அநுவாகத்தில் அநேக லிங்கங்கள் காணப்படுகின்றன என்பதே அப்படி க்ரஹிப்பதற்கு முக்ய காரணம். இதில், 'பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே; பரதத்வமும் நாராயணனே, பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸும் நாராயணனே, பரமாத்மாவும் நாராயணனே' என்று, இம்மாதிரி பரவித்யைகளில் ச்ருதங்களாயுள்ள சப்தங்களை அநுவதித்து, அந்தச் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணனே என்று தனித்துத் தனித்துச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரான பகவாந் பாதராயணரும் இம்மாதிரியே அபிப்ராயப் பட்டிருக்கிறாரென்று, அவருடைய ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 3-வது அத்யாயம் 3-வது பாதம் 43-வது ஸூத்ரமாகிற "लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि" என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பாஷ்யம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகின்றது.

इत्यादौ" इत्यस्य ऐकवाक्यतां दर्शयति। तद्वत् उत्तरानुवाकस्य प्रकरणं "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ" इति नारायणस्यैवेति

அந்த வாக்யம் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த अद्भ्यः संभूतः இத்யாதியான மஹா புருஷனைப்பற்றிப் பேசும் ருக்குக்கள் நாராயணனையே ப்ரதி பாதிக்கின்றன என்பது அவ்

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வத்தை ஒத்துக்கொள்வதில் சிற்சில ஆக்ஷேபங்களை சிற்சிலர் செய்வதுண்டு. (1) இந்த அநுவாகத்துக்கு முன், பத்தாவது அநுவாகத்தின் முடிவில் தஹர வித்யை ப்ரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும் அந்த வித்யையை ஸம்பந்தப்பட்டதென்பதும், ஆகையால் அந்த வித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் மாத்ரம் இந்த அநுவாகம் உபாஸ்ய நிச்சயம் செய்யக்கூடும் என்று நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும் என்பதும் முதல் ஆக்ஷேபம். இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் "पद्मकोश प्रतीकाशम्" [தாமரஸ புஷ்பம் போன்ற] என்னும் வாக்யம், 'தஹர வித்யையில் காணப்படும் "यत्पुण्डरीकम्" இத்யாதியான வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைப் படுத்துகிறது என்பதும் இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு பலம் கொடுக்கின்றது. இதற்கு ஸமாதாநம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். தஹரவித்யா ப்ரகரணத்தில் இந்த அநுவாகம் காணப்பட்ட போதிலும், ஆகையால் அந்தத் தஹரவித்யையுடன் இது ஏக வாக்யமாவது யுக்தமானாலும், ஸகல பரவித்யைகளிலும் ச்ருதங்களான சப்தங்கள் இதில் அநுவதிக்கப்பட்டு " 'அவைகளால் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டுள்ள வஸ்து நாராயணனே' என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால், இதை ஸகல வித்யைகளுக்குமே ஸாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வதுதான் உசிதமாகும். இது தஹரவித்யை ஒன்றுக்கே ஸமர்ப்பகமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், 'பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே, பரதத்வமும் நாராயணனே' இத்யாதியாக பரப்ரஹ்ம பரதத்வம் முதலான சப்தங்களின் ப்ரயோகமும், நாராயண பதத்தின் ஆவ்ருத்தியும் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடா. வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான லிங்கங்கள், ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் பலீயஸ்ஸுக்கள் என்று மீமாம்ஸகர்களெல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 'पद्मकोशप्रतीकाशम्' இத்யாதியான தஹர வித்யா ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமான சப்தங்கள் காணப்பட்ட போதிலும், அது, 'இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வமில்லை' என்பதை ஸூசிப்பிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமில்லை. முதலில் ஸாமாந்யமாக நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட விஷயம் பிறகு தஹர வித்யையாகிற விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடும். "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" என்பதை "तत्त्वमसि" என்பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல. இதைப்போன்ற மற்றை ஆக்ஷேபங்களை வேறு ப்ரகரணங்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஶோதயதி। ஸர்வஶேஷீ நாராயணாத்மவாகேவ வ்யவஸ்தித:। "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம் - விஶ்வம் நாராயணம் - விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி - நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:-

---

விடத்தில் தென்படும் "ஹ்ருத்ய தே முமுக்ஷுர்வை வதந்தி" என்னும் வாக்யத்தால் த்யோதிப்பிக்கப் படுகின்றது. இந்த அர்த்தத்தையே நாராயண அநுவாகமும் ஸ்புடமாக விளக்குகின்றது. "ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்

"வ்யவஸ்தித:" வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. "யஜ்ஞ: ஸம்பூ" இத்யாதியான வாக்யத்திற் போல, கேவலம் ஸமுத்ர சாயித்வம் முதலிய லிங்கங்களால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை; கண்டோக்தமாகக் காணப்படுகின்றது என்பது தாத்பர்யம். 'ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்'—இதுபோன்ற இரண்டாவது வேற்றுமையை உடைய சப்தங்களுக்கு, இவ்விடத்தில், முதல் வேற்றுமை அர்த்தமே செய்துகொள்ளப் படவேண்டும். "விஶ்வமேவேதம் புருஷ:" என்று, மேலும், முதல் வேற்றுமையே காணப்படுகின்றது. இம்மாதிரி ப்ரயோகம் வேதத்தில் உண்டு. "யேநாவ்ருதம் கம் ச திவம் ச மஹீம் ச" என்னும் இடம் இதற்கு ஒரு நிதர்சநம். தவிரவும், இரண்டாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டால் 'அந்தத் தேவனை [உபாஸித்தல் வேண்டும்]' என்று ஒரு க்ரியா பதம் அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். அது கௌரவமாகுமாதலால், அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளாமல் அந்வயிப்பதே யுக்தமாகும்.

'விஶ்வாக்ஷம்' 'ஸகல விஷயங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் தன்மையை உடையவன்' என்பது பொருள். 'விஶ்வஶம்புவம்" - ஸகல ஜகத்துக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்யக்கூடிய.

'விஶ்வம் நாராயணம் —ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் நாராயணன் விச்வமென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸ்வரூபத்தாலேயே விச்வம் நாராயணன் என்பது அர்த்தமன்று. இந்த அர்த்தம், பின்வரும், 'விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி' என்னும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப் படுகின்றது.

நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம'—இதை 'நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம' என்று எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். 'பரம் ப்ரஹ்மம் நாராயணனே' என்பது பொருள். ஸமஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொண்டு 'நாராயணாத் பரம்ப்ரஹ்ம [நாராயணனைக் காட்டிலும் பரமான ப்ரம்ஹம்] என்று அர்த்தம் செய்வது பூர்வாபர விருத்தம்.

நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: - அநந்தமவ்யயம் கவிம்
ஸமுத்³ரே(அ)ந்தம் விஶ்வஶம்பு⁴வம் - பத்³மகோஶப்ரதீகாஶம்" இத்யாரப்⁴ய,
"ஸ ப்³ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸேந்த்³ர: ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" இத்யந்தே-
ந, ஸர்வஶாகா²ஸு பரதத்த்வப்ரதிபாத³நபரதயா "அக்ஷர, ஶிவ, ஶம்-
பு⁴, பரப்³ரஹ்ம, பரஞ்ஜ்யோதி:, பரதத்த்வ, பராயண, பரமாத்மா" இ-
த்யாதி³ ஸர்வஶப்³தா³ந் தத்³கு³ணயோகே³ந நாராயண ஏவ ப்ரத்யாஹ்ருத்ய
தத்³வ்யதிரிக்தஸ்ய ஸமஸ்தஸ்ய ததா³யத்ததாம் தத்³வ்யாப்யதாம் ததா³தா⁴ரதாம்
தந்நியாம்யதாம் தச்சே²ஷதாம் ததா³த்மகதாம் ச ப்ரதிபாத்³ய, ப்³ரஹ்மஶிவயோ-
ரபி இந்த்³ராதி³ஸமாநாகாரதயா தத்³விபூ⁴தித்வம் ச ப்ரதிபாதி³தம் | இத³ம் ச

தே³வம்" என்று ஆரம்பித்து "ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" என்னும் வரையில் காணப்படும் வாக்யங்களில், ஸகல சாகைகளிலும் பரதத்வத்தை நிர்த்தேசிப்பனவாகக் காணப்படும் "அக்ஷர, சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஜ்யோதிஸ், பரதத்வ, பராயண, பரமாத்மா' முதலான சப்தங்கள் எல்லாம் தம் தம்பக்கல் குறிக்கப்படும் குணங்களின் வழியாக நாராயணனைக் குறித்தே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளால் நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்து அந்த நாராயணனே என்றும், அவனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அவன் அதீநங்களாயும், அவனுக்கு வ்யாப்யங்களாயும், அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு நியாம்யங்களாயும், அவனுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும் நிற்கின்றனவென்றும், ப்ரஹ்மா சிவன் இவர்களும் இந்த்ரனைப் போலவே அவனுடைய விபூதிக்குள் அகப்பட்டவர்கள் என்றும் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'ஸமுத்³ரே(அ)ந்தம்'-ஸமுத்³ரே ஸ்தா²நம் யஸ்ய (ஸமுத்ரத்தை ஸ்தாநமாக உடைய) என்பது அர்த்தம். 'அந்த:' என்பதற்கு 'ஸ்தாநம்' என்று பொருள் உண்டு. 'அந்த: ஸமாப்தௌ ஸ்தா²நே ச' என்பது நிகண்டு.

'ஸ ப்³ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்³ர: ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட்' அந்த நாராயணனே சதுர்முக ப்ரஹ்மா, அவனே சிவன், அவனே இந்த்ரன், அவனே முக்தஜீவன்;' இப்படிச் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் 'நாராயணனுக்கு, மற்ற சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் விபூதிகள்' என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இந்த்ரன்போல, ப்ரஹ்மாவும் சிவனும் அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பது தாத்பர்யம். இவ்விதம் ச்ருதி சொல்லுகையில், ப்ரஹ்மா சிவன் முதலானவர்களை ஜகத் காரணமென்றும், எல்லாரையும் காட்டிலும் பரமென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்பது குறிப்பு.

'அக்ஷர:—என்பது முக்தனைக் குறிக்கின்றது. 'ஸ்வராட்' என்பதற்கு 'கர்மபந்தத்திற்கு உட்படாமல் இருப்பவன்' என்பது பொருள்.

வாகூ௵ கெவஞுவாரதக்ஷவ்ருதிவாஊநெகவாரழ ; அநகூஷ கிஂதிஊவதூ௫
ந வியீயதெ । சுஷிூநாகெூ வ்ருதிவாஷிதஷூ ஸவருஷாதூரஷெவநாவஷி-
தஷூ ஸ்ருஹூண: உவாஸநாஷிதூ, “ஸ்ருஹூவிஊாவெூாதிவாழ” ஊதூாஷி-
ஷூ வாகூாஞரெஷூ வியீயதெ ।

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பரதத்வத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது ; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக்கப்படவில்லை. இவ்விதம், மற்றை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று இந்த வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸநம் முதலியவை, ஸ்ருஹூ விஊாவெூாதி வாழ” என்னும் வாக்யாந்தரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஊஷ௦ அ வாகூழ—இந்த “ஸஹஸ்ரஶீஷ௦ தெவழ” இத்யாதியான வாக்யத்தின் குறிப்பை விளக்குகின்றார். “இந்த வாக்யத்திற்கு ஏன் ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான தேவதைகள் பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது ?” என்று ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, ‘இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை ; எந்த வஸ்து ஸர்வகாரணம் என்பது மாத்ரம் சொல்லப்படுகின்றது’ என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். ‘புருஷஸூக்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட புருஷ தத்வமே ஸர்வ காரணம்’ என்பதுதான் இந்த வாக்யத்தின் குறிப்பு.

சுஷிூநாகெூ—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்துவின் உபாஸநம், “ஸ்ருஹூவிஊாவெூாதி வாழ” இது முதலான வாக்யங்களால் விதிக்கப்படுகின்றது.

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணத்தை சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம், பிறகு நாராயண அநுவாக வாக்யம் என்னும் க்ரமத்தில் ப்ரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

“நாவெக்ஷஸெ யதி ததொ ஹூவநாநூ௨௵நி
நாஞ௦ வ்ருஹொ ஹவிதூெவ கூூத: வ்ருவதூ:”

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

“ஷாஹாவிகாநவயிகாஶயெஶிதூக்ஷ௦
நாராயண ! க்ஷயி நஊஷூதி வெஷிகூ: கு: ?”

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்தையும், பிறகு

“ஸ்ருஹூா ஶிவஶூதஊவ: வரஊ: ஷராஷிதி”

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும் விவக்ஷித்து ஸ்வபக்ஷத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

அத:, “ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணை:” இத்யாதி வாக்யம், ஸர்வகாரணே பரமாத்மநி கரணப்ராணாதி ஸர்வம் விகாரஜாதம் உபஸம்ஹ்ருத்ய தஸ்யைவ பரமாத்மந: ஸர்வேசாநம் த்யாயீத இதி பரப்ரஹ்மபூதநாராயணஸ்யைவ த்யாநம் விததாதி । “பதிம் விச்வஸ்ய” இதி,

---

“அத: .....”—இவ்விதம் நாராயணனே பரமகாரணமென்று ப்ரதிபந்நமாயிருக்கிறபடியால், “ப்ராணம் மநஸி” இத்யாதியான வாக்யம் பரப்ரஹ்மமாயிருக்கும் நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், அந்த வாக்யம், ‘இந்த்ரியங்கள் ப்ராணன் இவை முதலிய விகார வஸ்துக்களை விகாரவஸ்து அன்றிக்கும் ஸர்வ காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டவையாக அநுஸந்தாநம் செய்துகொண்டு, ஸர்வத்துக்கும் ஈசாநனாக (ப்ரபுவாக) இருக்கும் அந்தப் பரமாத்மாவையே த்யாநம் செய்யவேண்டும்’ என்றன்றோ சொல்லுகின்றது? ஸர்வ காரணமான வஸ்து நாராயணனே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்தவாக்யத்துக்கு நாராயணனிடத்திலேயே நோக்கு

அத:—இவ்விதம் ஸ்வபக்ஷத்தை விவரித்துவிட்டு, கீழ்ல் பூர்வ பக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை விவரிக்கப் புகுகிறார். 277-279 பக்கங்களைப் பார்க்க.

அத:—ஆகையால். காரண வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்திலும் நாராயண அநுவாகாதிகளாலும் ‘நாராயணனே பரமகாரண வஸ்து’ என்பது ஸித்திக்கிறபடியால். இது மாத்ரமன்று ; ‘ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான வேறு தேவதைகள் நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு அவனால் ஸம்ஹரிக்கப்படும் வருகிறார்கள் என்பது ஸித்திக்கிறபடியாலும்’ என்றும் ஸூசிக்கப்படுகின்றது. ‘நாராயணனே பரம காரணம் ; மற்றை ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் அவனுடைய விபூதியுள் அடங்கினவர்கள்’ என்பது ஸித்தித்து விட்டால், பூர்வபக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதிவாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்வது அதிஸுகரம் என்பது குறிப்பு.

“ப்ராணம் மநஸி ....” இது, பூர்வபக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டவைகளுள் முதலான வாக்யம். இது “ஈசாநம் த்யாயீத” என்று முடிகின்றது. இவ்விடத்தில் ‘ஈசாந’ என்னும் சப்தம் சிவனைக் குறிக்கின்றதன்றோ என்பது சங்கை. இதற்கு ஸமாதாநம்:—‘இந்த வாக்யம் த்யாநத்தை விதிக்கின்றது ; த்யாநிக்கப்படவேண்டிய வஸ்துவோ ஸர்வகாரணமாயுள்ள வஸ்துவே; அந்த வஸ்து புருஷ ஸூக்தாதிகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனுகிற புருஷ தத்வமே; ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில் ‘ஈசாந’ சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணனாகவே இருத்தல் வேண்டும்’ என்பதுதான். தவிரவும் ‘ஈசாந’ என்னும் சப்தம் நாராயணனையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றது என்பதும் பரிஹாரம். இதற்கு ப்ரமாணம்

‘‘ந தஸ்யேஶே கஶ்சந’’ இதி ச தஸ்யைவ ஸர்வேஶ்வரதா ப்ர-திபாதிதா ।

அத ஏவ, ‘‘ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்பு: ஆகா-ஶமத்யே த்யேய:’’ இதி, நாராயணஸ்யைவ பரமகாரணஸ்ய ஶம்பு-ஶப்தவாச்யஸ்ய த்யாநம் விதீயதே । ‘‘கஶ்ச த்யேய: ?’’ இத்யாரப்ய, ‘‘காரணம் து த்யேய:’’ இதி கார்யஸ்யாத்யேயதாவகமேந காரணைகத்யேயதாவகமாத், தஸ்யைவ நாராயணஸ்ய பரம காரணதா ஶம்புஶப்தவாச்யதா ச பரமகாரணப்ரதிபாதநைகபரே

என்பது வ்யக்தம். ஸர்வத்துக்கும் ஈசானனும் நாராயணனே என்பது, ‘‘பதிம் விஶ்வ-ஸ்ய’’ ‘‘ந தஸ்யேஶே கஶ்சந’’ இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களால் விளங்கும்.

‘‘அத ஏவ .....’’—இந்தக் காரணத்தினலேயே, ‘‘ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந:’’ இத்யாதி வாக்யமும் நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிக்கின்றது என்பது விளங்குகின்றது. நாராயணனே பரம காரணமன்றோ ? ‘ஶம்பு’ என்னும் சப்தத்தாலும் அவனே சொல்லப்படுகிறானன்றோ ? ‘‘கஶ்ச த்யேய:? காரணம் து த்யேய:’’ இத்யாதியான ப்ரச்ந ப்ரதிவசநங்களால், ‘காரணவஸ்துவே த்யாநம் செய்யத் தகுந்தது ; கார்யவஸ்து த்யாநத்திற்கு அநர்ஹம்’ என்பது ஏற்படுகின்றபடியாலும் ‘அப்படிப்பட்ட பரமமான காரணவஸ்துவும் நாராயணனே; ஶம்பு என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யனும் அவனே’ என்பது பரமகாரணத்தையே ப்ரதிபாதிக்கும் நாராயண அநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவைகளுக்கு விருத்தமாக இந்த

‘‘பதிம் விஶ்வஸ்ய’’ ‘‘ந தஸ்யேஶே கஶ்சந’’ என்னும் வாக்யங்கள். இந்த வாக்யங்கள் நாராயணனையே ஜகத்துக்கெல்லாம் பதியென்றும், அவனுக்கு மேற்பட்டு ஒருவனும் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றன.

அத ஏவ—‘‘ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்பு-ராகாஶமத்யே த்யேய:’’ என்பது இரண்டாவது வாக்யம். கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே இந்த வாக்யமும் நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிக்கின்றது என்று அறியவேண்டும். ‘ஶம்பு’ என்பது சிவனுடைய பெயர் அன்றோ ?’ என்னும் சங்கைக்கு, ‘‘விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம்’’ என்று நாராயணனைக் குறிப்பதாக ஶம்பு சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு ஸமாதாநம். தவிரவும், ப்ரகரணமும் ‘இந்த வாக்யம் நாராயணபரம்’ என்பதை விளக்குகின்றது. ‘‘கஶ்ச த்யேய:?’’ [யார் த்யாநிக்கத் தகுந்தவன் ?] என்னும் கேள்விக்கு, ‘காரணம் து த்யேய:’ [ஸர்வகாரணமே த்யாநிக்கத் தகுந்தது] என்று ப்ரதிவசநம் சொல்லி யிருக்கிற படியால் பிறகுவரும் ப்ரக்ருத த்யாந விதி வாக்யங்கள் ஸர்வ காரணத்தைப் பற்றியே இருத்தல் வேண்டுமென்றோ ? ‘ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நன்’ என்றும் ‘ஸர்வேச்வரன்’ என்றும் ஸர்

நாராயணாதந்யஸ்ய ஸர்வ ப்ரதிபாதநேந தத்விரோதாயாம் வாக்யாந்தரவ-
ர்ணநம் காரணஸ்யைவ த்யேயதாம் விதிவாக்யஸ்ய ந யுஜ்யதே ।

யதபி “ ததோ யதுத்தரதரம் ” இத்யுத்தர புருஷாத் பர-
தரத்வம் ப்ரதீயத இத்யுக்தம், ததபி ப்ரத்யுக்தம் । ததாஹி—
“யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித்”
இத்யுக்த்வா “ யஸ்மாதபரம் கிஞ்சிதபி பரம் நாஸ்தி ” இத்யஸ்ய ‘ யஸ்மாதந்ய-
ஸ்ய கேநாபி ப்ரகாரேண பரத்வநிஷேதாத் பரஸ்ய தத்த்வம் நாஸ்தி ’
இத்யர்த: । அணீயஸ்த்வம்—ஸௌக்ஷ்ம்யம் ; ஜ்யாயஸ்த்வம் ஸ்வேஶ்வரத்வம், ஸர்வ

வாக்யத்திற்கு வேறு அர்த்தம் கல்பிப்பது, காரணவஸ்துவின் த்யேயத்வத்தையே விதிக்கும் இந்த வாக்யத்திற்கு யுக்தமாகமாட்டாது.

“ யதபி........”—“ ததோ யதுத்தரதரம்...” இத்யாதியான வாக்யத்தில் ‘நாராயணனைக்காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு’ என்பது தோன்றுகின்றதே என்னும் சங்கையும் இதனாலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டதாகி விடுகின்றது. எப்படியெனில்:—நாராயணனைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்று சொல்வது,“ யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்” இத்யாதியான வாக்யத்திற்கு அத்யந்தம் விருத்தமாகும். “ யஸ்மாத் பரம் ” இத்யாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்னவென்றால், ‘ எவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும், பரமான வஸ்துவன்றோ ’ என்பதுதான். ‘அதாவது இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும் எந்த ப்ரகாரத்தாலும் வேறுபட்டதான ஒரு வஸ்துவுக்கும், பரத்வம் என்பது இல்லை ’ என்று சொன்னதாயிற்று. ‘அணீய: ’ என்பதற்கு ‘ ஸௌக்ஷ்மம் ’ என்பதும், ஜ்யாய: ’ என்பதற்கு ‘ஸர்வேச்வரன்’

வகாரணத்தைக் குறிக்கும் அநுவாதமும் இந்த வாக்யத்தில் காணப்படுகிறபடியால், எது ஸர்வகாரண வஸ்துவென்று பூர்வம் நிர்த்தாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ அதுவே இவ்விடத்தில் த்யாநிக்கப்பட வேண்டுவதாகச் சொல்லப்படவேண்டும் என்பதும் வ்யக்தம். அதற்கு விருத்தமாக வேறு அர்த்தம் சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது.

யதபி “ ததோ யதுத்தரதரம்—”. இது மூன்றுவது வாக்யம். இந்த வாக்யத்தில் தோன்றும் சங்கை என்னவென்றால்—இந்த வாக்யத்திற்கு ஆபாதத: பின் வருமாறு ஒரு அர்த்தம் தோன்றும் :—தத:—அதைக்காட்டிலும், யதுத்தரதரம்-யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ, அதுதான் அரூபம், அதுதான் அநாமயம். இந்த அர்த்தத்தைப் பார்த்தால், புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷ தத்வத்தைக் காட்டிலும் பரதரமாக ஒரு வஸ்து உண்டென்று ச்ருதி சொல்வது போலத் தோன்றும். இந்தத் தோற்றம் தவறுதல் என்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லி, இந்த வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தையும் விளக்குகிறார்.

முதலில், ஆபாதத: தோன்றும் அர்த்தம் அஸம்பத்தமாகும் என்பது பின்வருவதால் விளங்கும். “ யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் ” [எதைக்காட்டிலும் வேறு

வ்யாபித்வாத் ஸர்வேச்வரத்வாச்ச । அத ஏதத்வ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யாப்யணீயஸ்த்வம் ஜ்யாயஸ்த்வம் ச நாஸ்தீத்யர்த்த: । “யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கச்சித்” இதி பூர்வவாக்யாதேதஸ்ய கஸ்யாபி ஜ்யாயஸ்த்வம் நிஷித்தமிதி, தஸ்மாதேதஸ்ய பரத்வம் ந யுஜ்யதே ।

கதமிதம் தஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த இதி சேதுச்யதே । அஸ்ய ப்ரகரணஸ்யோபக்ரமே, ‘தமேவ விதித்வாऽதிம்ருத்யுமேதி ... நாந்ய: பந்தா வித்யதேऽயனாய” இதி புருஷவேதநஸ்யைவாம்ருதத்வஹேதுதாம் தத்வ்யதிரிக்-

---

என்பதும் பொருள். இந்தப் புருஷன் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கிறவனுகவும், ஸர்வத்திற்கும் ஈச்வரனுகவும் இருக்கிறபடியால், இவனைத் தவிர்த்த மற்ற ஒரு வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் ஜ்யாயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் இல்லை என்பது வ்யக்தம். இப்படி மற்றை எல்லா வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்த்வமும் ஜ்யாயஸ்த்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறபடியால், எவ்விதம் இவனைக்காட்டிலும் மற்றொன்றுக்கு பரத்வம் சொல்வது யுக்தமாகும்?

‘அப்படியானல் ப்ரக்ருத வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்ன?’ என்று கேட்கக்கூடும். வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—இந்த ப்ரகரணத்தின் ஆரம்பத்தில், “**தமேவ விதித்வாऽதிம்ருத்யுமேதி**” இத்யாதியால் ‘அந்தப் புருஷனை வேதநம் செய்வதே அம்ருதத்வத்திற்கு ஹேது; மற்ற எதுவும் அந்த அம்ருதத்வத்திற்கு வழியாகமாட்டாது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு, பிறகு “**யஸ்மாத்பரம்**” இத்யாதியான வாக்யத்தால் ‘அந்தப் புருஷனே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பிறகு “**ததோ யதுத்தரதரம்**” என்னும் ப்ரக்ருத வாக்யம். ‘**தத:**’=இப்படி புருஷதத்வமே பரதரமென்று கீழில் ப்ரதி

ஒன்றும் பரமான வஸ்து அன்றோ] என்று புருஷதத்வத்தைக் காட்டிலும் பரதரமான தத்வமொன்றுமில்லை என்று நிஷேதித்துவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் ‘**ததோ யதுத்தரதரம்**’ [அந்தப் புருஷதத்வத்தைக் காட்டிலும் யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ] என்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் விருத்தமன்றோ? இந்த விஷயத்தை ஈட்டில் பின்வருமாறு விவரித்திருப்பது அதிமாத்ரம் ரஞ்ஜகம். “யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் என்று ஓதிவைத்து, ‘அதுக்கு மேலே ஒன்று உண்டு காண்’ என்னும்போது, அஜ்ஞனுய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தை யாமத்தனை.” [ஈடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாய்மொழி.]

கதமிதம் தஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த:—வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தம் என்னவென்றல்—**தத:**=கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவினல், **உத்தரதரம்**=ஸர்வோதக்ருஷ்டமான, **யத்**=பூர்வோக்தமான யாதொரு புருஷதத்வமுண்டோ, **தத்**=அந்த ஸர்வஸ்மாத் பரமான புருஷதத்வம், **அரூபம்**=கர்மக்ருதமான ப்ராக்ருத ரூப

ஶ்ராவயிதாம் ச ப்ரதிஜ்ஞாய, "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இத்யநேந புருஷஸ்ய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வம் ப்ரதிபாத்ய । யத: புருஷதத்வமேவோத்தரம், ததோ, 'யதுத்தரதரம் புருஷதத்வம் ததேவாரூபமநாமயம்; ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி, அதேதரே து:கமேவாபி

பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், '**யதுத்தரதரம்**' = அப்படி உத்தரதரமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள யாதொரு புருஷதத்வமுண்டோ, '**ததேவாரூபம்**' = அதுவே ரூபமற்றது, '**ததேவாநாமயம்**' = அதுவே ஆமயமற்றது; '**ய ஏதத்விது:...**' = இதை எவர்கள் அறிகிறார்கள் அவர்களே அம்ருதத்வத்தை அடைகிறார்கள்; '**அதே**

மற்றது; **அநாமயம்** = கர்மத்தால் ஏற்படும் ஸுக துக்காதிகளற்றது. **ய ஏதத்விது: அம்ருதாஸ்தே பவந்தி**-எவர் இந்தப் புருஷ தத்வத்தை உத்தரதரமென்று அறிகிறார்களோ, அவர்களே அம்ருதத்வத்தை அடைகிறார்கள். **அதேதரே து:கமேவாபியந்தி** அப்படி யறியாதவர்கள் ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறார்கள். '**ஸர்வாநந ஶிரோக்ரீவ:**" இத்யாதி வாக்யமும், "**ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ:**" இத்யாதி வாக்யத்துடன் ஒரே அர்த்தத்தை உடையதாதலால், பரமபுருஷனென்கிற நாராயண விஷயமே. இந்த வாக்யத்திற்கு இப்படி அர்த்தம் சொல்வதற்கும் **பூர்வபக்ஷி:** தோன்றும் அர்த்தத்திற்கும் பேதம், வாக்யத்தின் முதலில் உள்ள '**தத:**' என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் சார்ந்து நிற்கின்றது. '**தத:**' என்பது பூர்வோக்த புருஷதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கின்றது என்பதும், '**உத்தரம்**' என்பது ருத்ரபரமென்பதும் பூர்வபக்ஷம்; '**தத:**' என்பது ஹேது பரமென்பதும் '**உத்தரம்**' என்பது ஸர்வஸ்மாத் பரனான புருஷ பரமென்பதும் ஸித்தாந்தம்.

அந்யதா உபக்ரமப்ரதிஜ்ஞாவிரோதாத்—இப்படி ஸித்தாந்தம் செய்வதற்கு ஹேதுவென்? என்றால், 'இவ்விதம் அர்த்தம் கொள்ளாவிட்டால் உபக்ரமத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள ப்ரதிஜ்ஞைகளுக்கு விரோதம் ஏற்படும்' என்கிறார்

இந்த ப்ரகரணம் எப்படி இருக்கின்றது எனறால்—முதலில்,

"**ததேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி, நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே**"

பிறகு ""**யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்...தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்**",

முடிவில் "**ததோ யதுத்தரதரம்....**"

இது வாக்யங்களின் க்ரமம். இவைகளுள் முதல் வாக்யத்தில் புருஷதத்வத்தை வேதநம் செய்வது அம்ருதத்வத்திற்கு ஹேது' என்றும், 'அதைத் தவிர்த்த மற்றை எதுவும் அம்ருதத்வத்திற்கு வழி ஆமமாட்டாது' என்றும் இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞைகள் செய்யப்படுகின்றன. நடுவில் வரும் வாக்யத்தில், 'அந்தப் புருஷதத்வமே ஸர்வஸ்மாத் பரம்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. முடிவில் காணப்படும் வாக்யத்தில் '**ததோ யதுத்தரதரம்** என்பது அரூபம் அநாமயம்; இதை இவ்விதம்

யந்தி' இதி வாக்யார்த்த:. ஏவமுபக்ரமே அம்ருதத்வஹேதுத்வம் தத்வவேதநஸ்ய ஆவேத்ய.
த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஸஹேதுகமுபஸம்ஹரதி । ஸ ந்யாயோபக்ரமப்ரதிஜ்ஞா

தரே........'=மற்ற எல்லாரும் துக்கத்தையே அடைகிறார்கள். இதுதான் வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விதம் அர்த்தம் சொன்னால் மாத்திரம், கீழ் ப்ரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள

அறிகிறவர்களே அம்ருதத்வத்தை அடைகிறார்கள், மற்றவர்கள் அம்ருதத்வத்தை அடையார்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதைப் பார்த்தால் உபக்ரமத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவே முடிவில் ஹேது புரஸ்ஸரமாக உபஸம்ஹரிக்கப்படுகின்றது என்பது வ்யக்தமாகவில்லையா? முதலில் சொல்லப்படடுள்ள அம்ருதத்வ ஹேது, புருஷதத்வ வேதநம்; ஆகையால் முடிவில் சொல்லப்படும் அம்ருதத்வ ஹேதுவும் அந்தப் புருஷதத்வ வேதநமாகவே இருத்தல் வேண்டும். ஆகையால் "ததோயதுத்தரதரம்" என்பதற்கு ஸித்தாந்திகள் சொல்லும் மாதிரி அர்த்தம் சொல்வதுதான் ஸங்கதமாகும். முதலில் புருஷதத்வ வேதநத்தை அம்ருதத்வ ஹேதுவென்று சொல்லிவிட்டு, முடிவில் 'அந்தப் புருஷதத்வத்தைக் காட்டிலும் பரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு; அதை அறிவதுதான் அம்ருதத்வ ஹேது' என்று சொல்வது பூர்வாபர விருத்தமே ஆகும். இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநம்.

யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" என்னும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்துள்ள அந்வயம் கவனிக்கத்தகுந்தது. "யஸ்மாதபரம் கிஞ்சிதபி பரம் நாஸ்தி" என்பது அவர் செய்துள்ள அந்வயம். உள்ளபடி "யஸ்மாத் பரம் கிஞ்சிதபி அபரம் நாஸ்தி" என்று அந்வயம் செய்யும் பக்ஷத்தில் 'எதைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டதரமாக வேறு ஒரு வஸ்துவும் இல்லையோ' என்று மாத்ரம் அர்த்தம் கிடைக்கும். அப்படி அர்த்தம் கொண்டால், 'உத்க்ருஷ்டதரமானது ஒன்றுமில்லை' என்று அப்யதிக நிஷேதம் மாத்ரம் செய்ததாகும்; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒன்றுமில்லை' என்று ஸம நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாக மாட்டாது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்துள்ள அந்வயத்திலோ வென்றால், அவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்துவுமில்லை, அவனுக்கு ஸமமும் இல்லை, என்று ஸம அப்யதிக உபய நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாகின்றது. பகவான் நிஸ்ஸமாப்யதிகனானதால், உபய நிஷேதத்தைக் காண்பிக்கும் அர்த்தம் கொள்வதே ச்லாக்யம்.

'அணீய:'-இதற்கு 'ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும் தன்மை' என்பது பொருள். அதாவது, 'எல்லாவற்றினுள்ளிலும் வ்யாபிக்கும் தன்மை' என்று சொன்னதாயிற்று. ஸகல அசேதந தத்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது ஜீவாத்மா; அந்த ஜீவாத்மாவையும் இந்தப் புருஷதத்வம் வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால், இது ஸூக்ஷ்மமே. 'ஜ்யாய:'-இதற்கு 'ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரனாக இருக்கும் தன்மை' என்பது பொருள். இதில் அணீய:, ஜ்யாய: இரண்டு சப்தங்களும் நபும்ஸக லிங்க சப்தங்கள்; வ்ருக்ஷ: என்பது புல்லிங்க சப்தம். இப்படி ப்ரயோகம் செய்வது வேதத்தில் உண்டு.